

Memoriál Miloše Freitaga nabídne patnácté pokračování [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 10.11.2019, Zdroj: mesto-bohumin.cz, Vydavatel: mesto-bohumin.cz

...narozeniny oslaví Memoriál Miloše Freitaga. Turnaj ve stolním tenisu registrovaných i neregistrovaných hráčů připomíná výraznou osobnost TJ **Sokol**. Záblatí a uskuteční se v **sokolovně** Záblatí v sobotu 16. listopadu od 9 hodin. Soutěž nabídne dvouhru mužů bez omezení (okresní soutěž – extraliga),...

OBRAZEM: V Kladně uctili vzpomínkou válečné veterány [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 10.11.2019, Zdroj: kladensky.denik.cz, Autor: Kateřina Nič Husárová, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s.

...13:28 Statutární město Kladno, Československá obec legionářská Kladno, **Sokolská župa** Budečská a **Spolek** pro zachování odkazu českého odboje si společně připomněli Den válečných veteránů, který připadá na 11. listopadu. Zástupci výše zmíněných subjektů se proto sešli už v pátek u pomníku obětí l....

Ve Smržicích vítali svatého Martina na bílém koni. Podívejte se [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 10.11.2019, Zdroj: prostějovsky.denik.cz+1, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s.

...lemovanou svíčkami, které umísťujeme do velkých zavařovacích sklenic. S nápadem uspořádat Svatomartinský pochod přišla kdysi jedna cvičitelka ze **Sokola**. V prvních ročnících se chodilo za dědinu, ale osvětlení nebylo dobré a proto jsme akci přesunuli do obce,“ popsala průběh pochodu starostka...

Obsahové duplicity: 11.11.2019 - Prostějovský deník [N1](#)

Finance až v první řadě. Hledání partnerů pro sport je velkým problémem i u velkých klubů [N1](#)

[TISK](#), Datum: 09.11.2019, Zdroj: Žďárský deník, Strana: 68, Autor: KAREL LÍBAL, Vytisťeno: 1 450, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko, Rubrika: Příloha - Deník Extra

...s nimi teprve pracujeme a snažíme se je zobchodovat především s výhledem do budoucna,“ vysvětluje místopředseda klubu Zdeněk Materna. Mimochodem, **Sokol** Nové Veselí také momentálně nemá titulárního partnera. Do zajištění bezproblémového chodu klubu se pak v současnosti promítají i vlivy, které lze...

Přerovský primátor chce zabránit protivládním projevům při oslavě Listopadu [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 09.11.2019, Zdroj: forum24.cz, Vydavatel: FORUM Press Sp. z o.o.

...totiž rozhodl, že na výročí 17. listopadu 1989 nebudou povoleny projevy zástupců Konfederace politických vězňů, Klubu angažovaných nestraníků, **Sokola** a dalších organizací. „Při sestavování programu na vzpomínkovou akci k 17. listopadu se primátor Přerova Petr Měřinský rozhodl, že proslovy budou dva...

Sokolové uctili památku tragicky zesnulých [N1](#)

[TISK](#), Datum: 09.11.2019, Zdroj: Nymburský deník, Strana: 62, Autor: MARKÉTA STIBOROVÁ, Vytisťeno: 1 080, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko, Rubrika: Příloha - Deník extra - sport

...rok přibyl do kalendáře další významný den České republiky. Je jím 8. říjen, Památný den Sokolstva. Poděbradští **Sokolové** sešli před svou **sokolovnou**, aby uctili památku tragicky zesnulých bratrů a sester, kteří zemřeli za účast nebo za podporu odboje. Před terasou poděbradské **sokolovny** se...

V klubu sokolských seniorů budou povídat o numerologii [N1](#)

[TISK](#), Datum: 09.11.2019, Zdroj: Kolínský deník, Strana: 2, Autor: (mar), Vytisťeno: 1 010, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko, Rubrika: Zpravodajství/Kolínsko

...Z REGIONU Český Brod – T. J. **Sokol** Český Brod pořádá ve středu 20. listopadu od 15 hodin pro členy i nečleny **sokola** další z pravidelných setkání Klubu **sokolských** seniorů nad zajímavými tématy. Tentokrát to bude povídání o numerologii s Janou Davidkovou. Místem setkání je samozřejmě...

Nové hřiště u školy: do dvou let [N1](#)

[TISK](#), Datum: 09.11.2019, Zdroj: Vyškovský deník, Strana: 53, Autor: JAKUB DOSTÁL, Vytisťeno: 870, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko, Rubrika: Příloha - Deník Extra

...a opoziční zastupitel Petr Hájek upozornil, že problém je dlouhodobý. „Už dřív se město snažilo dohodnout se sousedící Tělovýchovnou jednotou **Sokol** o možném využití blízkých pozemků, jak pro školu, tak pro tuto organizaci,“ vysvětlil Hájek. Místostarostka Vyškova Karin Šulcová potvrdila, že...

Česká obec sokolská [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 08.11.2019, Zdroj: designportal.cz, Vydavatel: designportal.cz

Sokol představil nový vizuální styl, jehož autorem je studio Dynamo design. Samotné logo, vycházející z historického symbolu propletených písmen, dostalo jen kosmetický facelift — hlavní změna se týká sjednocení vizuální komunikace. Ta má za cíl změnit vnímání **Sokola** širokou veřejností a dát všem...

Národní sportovní agentura se představila na půdě ČUS [N1 URL](#)

TISK, Datum: 08.11.2019, Zdroj: isport.blesk.cz, Země: Česko

...hledat cesty, jak je více podpořit.“ Národní sportovní agentura bude v dohledné době organizovat další semináře, například pro představitele **České obce sokolské**, Sdružení sportovních svazů a pro předsedy sportovních...

Sokolové pořádají přebor ve šplhání [N1 URL](#)

WEB, Datum: 08.11.2019, Zdroj: jicinsky.denik.cz, Vydavatel: MLTAVALABE MEDIA, a.s.

...zvládnou za pár sekund. Ti mohou poměřit své síly na župním přeboru ve šplhu o tyči i na laně, který začíná v pátek v 16 hodin v novopacké **sokolovně**. Závodit mohou všichni od dětí až po...

150 let Sokola ve Slavkově u Brna (VI) [N1 URL](#)

WEB, Datum: 07.11.2019, Zdroj: slavkovsko.cz, Vydavatel: BitWave Consulting s.r.o.

...V. Valníček, M. Navrátil, M. Auda, L. Heinzl a K. Šimáček. Největším podnikem roku odboru volejbalu byl turnaj v odbíjené o putovní ceny **Sokola** Slavkov u Brna (9. září), který byl rozdělen na dvě skupiny. Pro nižší skupinu (Heršpice, Hodějice, Holubice a Il. družstvo Slavkova) věnovaly sestry...

Zatím jen menší projekty dokončila města na Zlínsku. Ty větší zatím zůstávají většinou jen na papíře [N1 URL](#)

WEB, Datum: 07.11.2019, Zdroj: zlin.rozhlas.cz, Strana: 0, Autor: Fotobanka Profimedia, Vydavatel: zlin.rozhlas.cz

...hřišť ve městě, pracují na cyklostezce a vytipovali vhodná místa na výstavbu rybníků a arboreta. Problémem Vizovic číslo jedna je chátrající **sokolovna**. Vedení města se doposud nedokázalo domluvit s tavnými představiteli Tělocvičné jednoty alespoň na minimálních opravách. Kromě toho by lidé chtěli...

Čtenář reportér: Karlovarští Sokolové oslavili 100 let [N1 URL](#)

WEB, Datum: 07.11.2019, Zdroj: karlovarsky.denik.cz, Vydavatel: MLTAVALABE MEDIA, a.s.

...jednota **Sokol** Karlovy Vary si v pondělí 4.11. slavnostní vernisáží připomněla 100 let od svého založení. Karlovarští **Sokolové** si připomenuli významné jubileum od svého založení. / Foto: T.J. **Sokol** KV Vernisáž proběhla ve společenském sále Krajské knihovny v Karlových Varech - Dvorech za účasti...

Hostivařští sokolové zvou na Martinský lampiónový průvod [N1 URL](#)

WEB, Datum: 07.11.2019, Zdroj: prazskypatriot.cz, Vydavatel: Pražský Patriot s. r. o.

...Martinský lampiónový průvod. „Zveme všechny na Martinský lampiónový průvod v neděli 10. listopadu. Začátek je v 17 hodin před Švehlovou **sokolovnou** v Hostivaři. Průvod projde přílehlým lesíkem, kde se ukrývají pohádkové bytosti. V cíli čeká na všechny malá odměna,“ zve Tělocvičná jednota **SOKOL**...

Do seznamu laureátů nejvyšších ocenění Kraje Vysočina přibylo 12 jmen [N1 URL](#)

WEB, Datum: 07.11.2019, Zdroj: kr-vysocina.cz+1, Strana: 0, Vydavatel: kr-vysocina.cz

...osudech legionáře plk. Josefa Jiřího Švece z Čenkova na Třeštsku a o osobnosti Jana Máši, který na Vysočině založil Jihlavské listy, ale i řadu **spolků** včetně **Sokola**. Za literaturu obdržela Ludmila Klukanová řadu cen, po roce 1989 byla přijata do české pobočky mezinárodní literární organizace PEN...

Obsahové duplicity: 07.11.2019 - kr-vysocina.cz [N1 URL](#)

Monarchie už ne, ale šlechta inspiruje stále [N1](#)

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Deník N +1, Strana: 10, Autor: MARTIN GROMAN, Vytisťeno: 10 000, Vydavatel: N media a.s., Země: Česko, Rubrika: Komentáře

...fenoménu budou patřit, jakým jazykem budou mluvit. Mezi českými vlastenci najdeme dost takových příkladů – stačilo třeba málo a zakladatel **Sokola** **Miroslav Tyrš** by mluvil jen německy, ostatně jeho druh Jindřich Fügner se česky nikdy nenaučil. ULICE PRO HRABĚTE LÜTZOWA Všechno změnila až velká...

Obsahové duplicity: 05.11.2019 - denikn.cz [N1 URL](#)

Několik vět k Sokolskému ostrovu v Budějovicích [N1](#)

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Ceskobudějovický týden +1, Strana: 8, Autor: Ing. Věra Pázlerová, Vydavatel: MLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko, Rubrika: Napsali jste nám

...byl v roce 1923 zakoupen Tělocvičnou jednotou **Sokola** České Budějovice. Původní pozemek budoucího **Sokolského ostrova** byl podmáčený a naprosto nevhodný pro jakoukoliv stavbu. Na jeho úpravě se podíleli především členové **Sokola** a také vojsko (tehdejší technika se skládala z lopat, krumpáčů a dřevěných...

Obsahové duplicity: 31.10.2019 - ceskobudejovicky.denik.cz [N1 URL](#)

Sokolský ostrov zůstává [N1](#)

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Ceskobudějovický deník, Strana: 1, Autor: (win), Vytisťeno: 4 770, Vydavatel: MLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko, Rubrika: Titulní strana

...Budějovice – Svě jméno si ponechá **Sokolský ostrov**, který se nachází u centra Budějovic. Návrh jednoho z občanů, aby zastupitelé lokalitu přejmenovali po nedávno zesnulém zpěvákovi Karlu Gottovi, neuspěl. Primátor Jiří Svoboda přečetl na posledním zasedání zastupitelstva tento týden dopis občana,...

Cenu města získali člen Sokola, fotografka a hasič in memoriam

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Týdeník Podorlicka +1, Strana: 3, Autor: (zf, zr), Vytlačeno: 1 440, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko
ŽAMBERK Při příležitosti státního svátku se v Žamberku udělovaly každoroční Ceny města. Slavnostní galavečer se uskutečnil 23. října a skleněnou plaketu, pamětní list a květinu dostali tři lidé. Oceněna byla fotografka Hana Sklenková, která spolupracuje s městem, reprezentuje jej a dlouhodobě podp...

Obsahové duplicity: 01.11.2019 - Orlický deník N1

Markéta Magidová Obloukem připažit s nekonečnem

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: A2, Strana: 31, Autor: David Bláha, Vytlačeno: 8 000, Vydavatel: Společnost Kulturní týdeník A2, s. r. o., Země: Česko
, Rubrika: Mnirecenze

...11. 2019 Těžším výstavou Markéty Magidové je umělecké video dokumentárního charakteru. Záběry jednoduchých choreografií z loňského XVI. všesokolského sletu kombinované se záznamy rozhovorů s aktivními sokoly nám umožňují nahlédnout do současné podoby tradiční spolkové činnosti. V rozporu s...

Sokolský ostrov v Českých Budějovicích své jméno nezmění

RÁDIO, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Rádio Blaník - Čechy, Strana: 2, Provozovatel: MEDIA MARKETING SERVICES a.s., Země: Česko, Pořad: 07:56
Zprávy, AVE: 2 610,00 Kč

...PECHOVÁ, zprávařka Sokolský ostrov v Českých Budějovicích své jméno nezmění. Místní občan žádal o jeho přejmenování na Ostrov Karla Gotta. Tématu se věnovali i zastupitelé a komentář přidává starosta Sokolů Josef Kadlec. Josef KADLEC Sokolů je tady...

? Sokolský ostrov v Českých Budějovicích své jméno nezmění

RÁDIO, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Hitrádio FAKTOR, Strana: 3, Provozovatel: MEDIA MARKETING SERVICES a.s., Země: Česko, Pořad: 08:00
Zprávy, AVE: 2 016,00 Kč

...RAČÁK, moderátor Sokolský ostrov v Českých Budějovicích své jméno nezmění. Místní občan žádá o jeho přejmenování na ostrov Karla Gotta, tématu se věnovali i zastupitelé města. Komentář přidává starosta Sokolů Josef Kadlec. Josef KADLEC, starosta Sokolů ...

Trenérem mládeže 2019 se stal hokejista Vlnš

WEB, Datum: 05.11.2019, Zdroj: isport.blesk.cz, Strana: 0

... Top 8 trenérek a trenérů mládeže 2018 (řazené abecedně, dle příjmení) Karel Handlíř, TJ Lokomotiva Krnov (šachy) Tomáš Hruška, Království Sokoli Hradec Králové (basketbal) Olga Kepková, Rebels O.K. Řevnice (Rope Skipping) Markéta Osičková, TJ Astra Zahradní město (badminton) Jiří...

U Masaryka lidé vzpomínali nejen na vznik republiky

TISK, Datum: 05.11.2019, Zdroj: Kolínský týden, Strana: 3, Autor: ZDENĚK HEJDUK, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko, Rubrika: Život na Kolínsku

...dvě stovky kolínských občanů, velké množství skautů, kompletní vedení města, Sokolové a zástupci politických stran a organizací se sešli před budovou kolínského gymnázia u pomníku Tomáše Garrigua Masaryka, kde všechny v úvodu pietního aktu přivítala muzika v podání Městské hudby Františka Kmocha. ...

Cibulkův kalendář pro milovníky pamětnických filmů

TISK, Datum: 05.11.2019, Zdroj: Naše rodina, Strana: 10, Vytlačeno: 13 000, Vydavatel: JUDr. František Talián - FORTUNA, Země: Česko, Rubrika: Vzpomínky

...v hospodě, ve vinárně, protože tam začal Jindřich Plachta vždycky kralovat. Jednou sám samojediný předváděl 25000 cvičenců - mužů na všesokolském sletu. Svlékl si košili, pod ní měl na hubeném těle bílé tričko a odepnul pásek - ten mu představoval tyč, s níž muži tenkrát cvičili. Nedá se to vylíčit...

Pod Stropníkem oslavili výročí

TISK, Datum: 05.11.2019, Zdroj: Týdeník Směr, Strana: 22, Autor: FRANTIŠEK BÍLEK, Vydavatel: VLTAVALABE MEDIA, a.s., Země: Česko, Rubrika: Sport - Z regionu

...TJ Sokol Verneřice hostila 4. ročník turnaje ve stolním tenisu mládeže do 16 let Mikroregionu Stropník. Zahájení bylo slavnostní. Nejprve vystoupila taneční děvčata sestry Sýkorové se skladbou Za sokolským pochodem, a po té starosta župy Krušnohorské – Kukaňovy Otakar Koukal se starostou TJ...

70 let od tragické smrti Květoslava Prokeše

WEB, Datum: 05.11.2019, Zdroj: zabreh.cz, Vydavatel: zabreh.cz

...1949, původně i se současným zahájením převratu na Slovensku tamními důstojníky armády. Kromě vojáků se měli na převratu podílet i členové organizací Sokol, Orel a Junák. Vzhledem k rozsahu akce, kdy byly oslovovány snad stovky důstojníků armády a dalších osob, došlo k jejímu prozrazení. Čtyři dny...

Michal Desenský: Atletika je ohromná a každodenní dřina, který vás musí bavit. Mě chytila a nepustila

WEB, Datum: 04.11.2019, Zdroj: rozhlas.cz, Strana: 0, Autor: autoři: Jakub Schmidt, Milan Baják, Vydavatel: rozhlas.cz

...Hradec Králové se dnes budeme věnovat královně sportu, lehké atletice. Právě v tomto sportovním odvětví dosahuje skvělých výsledků atlet Sokola Hradec Králové Michal Desenský, který nedávno spolu s dalšími zazářil i na Mistrovství světa v katarském Dauhá. 8 fotografií Jen se Michale pochlubte,...

85 let tenisového oddílu Sokola [N1 URL](#)

WEB, Datum: 04.11.2019, Zdroj: kuryr-ricany.cz, Vydavatel: Město Říčany

...7. Vítejte u sedmé části našeho jedenáctidílného pohledu do minulosti, současnosti i budoucnosti sokolského tenisu. Podívejme se v tomto duchu na tři generace - bývalých, současných a budoucích tenistů, bez kterých by současný oddíl nebyl tím, co je. V první řadě bychom měli vzpomenout...

T. J. Sokol Říčany a Radošovice [N1 URL](#)

WEB, Datum: 04.11.2019, Zdroj: kuryr-ricany.cz, Vydavatel: Město Říčany

...atletického stadionu, dotace, výsledky našich atletů ... Jarní atletické závody – JAZ 2016 22. května 2016 pořádal Atletický oddíl T. J. Sokol Říčany a Radošovice tradiční Jarní atletické závody. Akce se zúčastnilo 145 dětí. Většina dětí byla z našeho oddílu, ale opravdu nás těší účast závodníků z...

Ostrov Karla Gotta [N1](#)

TV, Datum: 04.11.2019, Zdroj: ČT 1, Strana: 4, Provozovatel: Česká televize, Země: Česko, Pořad: 18:00 Události v regionech - Praha, AVE: 279 984,00 Kč

...**SVOBODA**, moderátor Přejmenování Sokolského ostrova na Ostrov Karla Gotta téma, které dnes řešili zastupitelé v Českých Budějovicích. Jeden z občanů požádal město, aby projednala změnu názvu. Chtěl tím vyjádřit úctu k českému zpěvákovi a právě ostrov je podle něj nejvhodnějším...

Video: TV Čáslav mapuje uplynulé dva měsíce ze života občanů města Čáslavi [N1 URL](#)

WEB, Datum: 04.11.2019, Zdroj: svoboda.info, Autor: Petr Horčíčka, Sokola Čáslav, Vydavatel: svoboda.info

...dvouměsíčník shrnující poměrně dosti akcí a událostí z města Čáslavi. Uvidíte ukázky z přehlídky amatérských divadelních souborů, Noci sokoloven, ekologické besedy s profesorem Hruškou, vernisáže "Průměty do ženské postavy" fotografií Terezy z Davle a Hynka Čermáka, návštěvy...

František Táborský, Rusko a Rusko [N1](#)

TISK, Datum: 04.11.2019, Zdroj: Zpravodaj města Bystřice pod Hostýnem, Strana: 48, Autor: msch, Vydavatel: Město Bystřice pod Hostýnem, Země: Česko, Rubrika: Čteme Františka Táborského

...žijícími v Praze, jejichž počet později, po říjnové revoluci ještě vzrostl. V roce 1907 přijel do Prahy v čele početné deputace hostů na pátý sokolský slet a rok na to na slovanský sjezd generál Volodimirov, profesor vojenské právnické akademie v Petrohradě. Táborský se stal na žádost města jejich...

Večer sokolských světel [N1](#)

TISK, Datum: 04.11.2019, Zdroj: Zpravodaj města Bystřice pod Hostýnem, Strana: 16, Autor: Eva Mikešková, -red, Vydavatel: Město Bystřice pod Hostýnem, Země: Česko, Rubrika: Současnost

...jednota Sokol Bystřice pod Hostýnem se připojila k celostátní vzpomínkové akci v rámci Památného dne sokolstva nazvané Večer sokolských světel. Právě 8. říjen byl letos Senátem ČR uzákoněn jako Památný den Sokolstva. Tento den si sokolové připomínají své sestry a bratry padlé během tří domácích...

Sokolové blahopřáli [N1](#)

TISK, Datum: 04.11.2019, Zdroj: Zpravodaj města Bystřice pod Hostýnem, Strana: 38, Autor: Alena Nováková, Vydavatel: Město Bystřice pod Hostýnem, Země: Česko, Rubrika: Školství a mládež

...říjnu oslavil své 90. narozeniny dlouholetý a věrný člen TJ Sokol Bystřice pod Hostýnem Ing. Eduard Pokorný. Je nám ctí a milou povinností navštěvovat naše stálé členy při jejich významných výročích. A tak tomu bylo i tentokrát. Bratr Pokorný pochází z Kostelce na Hané, kde se v roce 1929...

Memoriál Miloše Freitagy nabídne patnácté pokračování [N1 URL](#)

WEB, Datum: 10.11.2019, Zdroj: mesto-bohumin.cz

ZÁBLATÍ – Patnácté narozeniny oslaví Memoriál Miloše Freitagy. Turnaj ve stolním tenisu registrovaných i neregistrovaných hráčů připomíná výraznou osobnost TJ Sokol Záblatí a uskuteční se v sokolovně Záblatí v sobotu 16. listopadu od 9 hodin.

Soutěž nabídne dvouhru mužů bez omezení (okresní soutěž – extraliga), dvouhru mužů nezařazených v oblastním žebříčku (do krajské soutěže) a dvouhru mužů nad 50 let. Hraje se na dvě porážky v každé soutěži, a to vyřazovacím způsobem podle počtu účastníků. Zapojit se mohou zájemci z Bohumína i okolí.

„Ve všech kategoriích udělíme pohár za první místo. Na úspěšné hráče čekají také finanční odměny do 3. místa ve všech soutěžích a věcné ceny do 3. místa ve všech soutěžích,“ láká ředitel turnaje David Jochym. Memoriál pořádá oddíl stolního tenisu TJ Sokol Záblatí. Prezentace startují v 8 hodin.

Miloš Freitag byl velkou osobností TJ Sokol Záblatí. Svým nadšením pro stolní tenis i jiné sporty byl pověstný, stál u znovuoživení sokolské jednoty v Záblatí po roce 1989 a zasadil se o popularizaci sportu nejen v Záblatí. Působil jako předseda tamního oddílu stolního tenisu, byl vzdělavatelem Sokolské župy Beskydské. (rzp)

Google View this page in: [English](#) [Translate](#) [Turn off for: Czech](#) Options

Bohumín BYTY A NEBYTY | EKOLOGIE | FIRMY A SLUŽBY | HLÁŠENÍ ŽÁVAD | TIPY NA VÝLET

Vyhledávání

RočníPeně vyhledávání

O město - Volný čas - Samospráva - Radnice - Zpravodajství

Dnes je Nežele 10.11., svátek má Evžen

Aktuality

- Ankety
- Dotazy novinářů
- E-Info
- Firmy, služby, podnikání
- Fotogalerie
- Inzerce
- Městské noviny OKO
- Novinové články
- Počasi
- Ptejte se
- Televizní informační kanál
- Tiskové konference
- Tiskové zpravodajství
- Tiskové zprávy
- Videoarchiv

Memoriál Miloše Freitagy nabídne patnácté pokračování

ZÁBLATÍ – Patnácté narozeniny oslaví Memoriál Miloše Freitagy. Turnaj ve stolním tenisu registrovaných i neregistrovaných hráčů připomíná výraznou osobnost TJ Sokol Záblatí a uskuteční se v sokolovně Záblatí v sobotu 16. listopadu od 9 hodin.

Soutěž nabídne dvouhru mužů bez omezení (okresní soutěž – extraliga), dvouhru mužů nezařazených v oblastním žebříčku (do krajské soutěže) a dvouhru mužů nad 50 let. Hraje se na dvě porážky v každé soutěži, a to vyřazovacím způsobem podle počtu účastníků. Zapojit se mohou zájemci z Bohumína i okolí.

„Ve všech kategoriích uděláme pohár za první místo. Na úspěšné hráče čekají také finanční odměny do 3. místa ve všech soutěžích a věcné ceny do 3. místa ve všech soutěžích.“ říká ředitel turnaje David Jochym. Memoriál pořádá oddíl stolního tenisu TJ Sokol Záblatí. Prezentace startují v 8 hodin.

Miloš Freitag byl velkou osobností TJ Sokol Záblatí. Svým nadšením pro stolní tenis i jiné sporty byl pověstný, sídlil u zřívnutí sokolské jednoty v Záblatí po roce 1989 a zasadil se o popularizaci sportu nejen v Záblatí. Působil jako předseda tanečního oddílu stolního tenisu, byl vzdělávacím Sokolské zupy Beskydské.

(rzz)

[Vytisknout](#) [Zobit](#) [Nahrát](#)

[To se mi líbí](#) [Sdílet](#) Zaregistrujte se a prohlédněte si, co se vám líbí.

Publikováno / aktualizováno: 9.11.2019
Počet zhlédnutí: 51

Naposledy aktualizované

Aktuality 9.11.2019	Úřední deska 8.11.2019	Úřední deska 7.11.2019	Aktuality 7.11.2019	Úřední deska 6.11.2019	Úřední deska 6.11.2019
------------------------	---------------------------	---------------------------	------------------------	---------------------------	---------------------------

[Zpět](#)

OBRAZEM: V Kladně uctili vzpomínkou válečné veterány^{N1} [URL](#)

[WEB](#), Datum: 10.11.2019, Zdroj: kladensky.denik.cz, Autor: Kateřina Nič Husárová

dnes 13:28 Statutární město Kladno, Československá obec legionářská Kladno, **Sokolská župa** Budečská a **Spolek** pro zachování odkazu českého

odboje si společně připomněli Den válečných veteránů, který připadá na 11. listopadu. Zástupci výše zmíněných subjektů se proto sešli už v pátek u pomníku obětí I. světové války na náměstí Svobody společně položili věnce.

V Kladně uctili vzpomínkou válečné veterány. / Foto: Jiří Skála, MMK / Michal Moravec

Den válečných veteránů je příležitostí si připomenout československé vlastence, kteří nezištně nasazovali životy za svobodu naší vlasti, za obnovení státní suverenity. Vzpomínka patří i novodobým válečným veteránům ze zahraničních misí posledních desetiletí.

"Dovolím si na tomto místě jménem města Kladna i jménem svým vzdát úctu těmto vojákům, veteránům a všem, jimž věrnost vlasti a obrana svobody a demokracie byla a je celoživotní přísahou. Děkuji za statečnost a osobní oběti pro naši budoucnost", řekl Petr Zoubek, radní města Kladna.

MONTOVANÉ DOMY Z KERAMICKÉHO BETONU

• rychlá výstavba - hrubá stavba do 4 dnů

DŮM JEDNÍM TAHEM

KLADENSKÝ **deník.cz**

bon Nejlepší nabídky v kapse

Předplatné Přihlásit se / registrovat

VYBRAT REGION

ÚSPORNÉ DOMY s nízkými pořizovacími náklady ZJIŠTIT VÍCE >>

DŮM JEDNÍM TAHEM

ZPRÁVY PODNIKÁNÍ SPORT KULTURA AUTA TIPY DENÍKU MÍMINKA

VYBRAT MĚSTO Z REGIONU MOJE KLADENSKO ČERNÁ KRONIKA NOVÉ TV VYSÍLÁNÍ

deník klub

HLEDÁ SE NADŠENEC! Nominujte osobnost amatérského fotbalu

OBRAZEM: V Kladně uctili vzpomínkou válečné veterány

DNES 13:28

Statutární město Kladno, Československá obec legionářská Kladno, Sokolská župa Budečská a Spolek pro zachování odkazu českého odboje si společně připomněli Den válečných veteránů, který připadá na 11. listopadu. Zástupci výše zmíněných subjektů se proto sešli už v pátek u pomníku obětí I. světové války na náměstí Svobody společně položili věnce.

21 fotografií v galerii >

V Kladně uctili vzpomínkou válečné veterány. | Foto: Jiří Skála, MMK / Michal Moravec

Den válečných veteránů je příležitostí si připomenout československé vlastence, kteří nezištně nasazovali **životy** za svobodu naší vlasti, za obnovení státní suverenity. Vzpomínka patří i novodobým válečným veteránům ze zahraničních misí posledních desetiletí.

"Dovolím si na tomto místě jménem města Kladna i jménem svým vzdát úctu těmto vojákům, veteránům a všem, jimž věrnost vlasti a obrana svobody a demokracie byla a je celoživotní přísahou. Děkuji za statečnost a osobní oběti pro naši budoucnost", řekl Petr Zoubek, radní města Kladna.

DALŠÍ ČLÁNKY Z RUBRIKY

MOJE KLADENSKO
OBRAZEM: Ulicí Generála Klapálka už projedete

MOJE KLADENSKO
Lávka ve Vrapicích soutěží o Českou cenu za...

MOJE KLADENSKO
Na otevření myslivecké stezky nechyběla ani bohoslužba

ČTENÁŘ REPORTÉR

Parkourista Tary předvedl své umění ve Dřetovicích

Lidé vysadili ve Stochově šest sakur

Chcete tady mít zveřejněný svůj příspěvek?
Posílejte ZDE

KAMERŮNÍ SOULH

RENAULT
Průběh 1.10.19

Renault SUV
#NejlepšíNabídka

PREČÍST ČLÁNEK >

Výstava veřejnost vrací do doby kolem revoluce
PREČÍST ČLÁNEK >

OBRAZEM: Ulicí Generála Klapálka už projedete

DENÍK KE KÁVE

Šéfredaktor pro vás osobně shrne klíčové zprávy z Kladenska.

Vyzkoušet ZDARMA

Miroslav Elšnic deník klub

Zpět

Ve Smržicích vítali svatého Martina na bílém koni. Podívejte se [N1 URL](#)

WEB, Datum: 10.11.2019, Zdroj: prostejovsky.denik.cz +1

Obsahové duplicity: 11.11.2019 - Prostějovský deník [N1](#)

Ač teploměry hlásí deset stupňů nad nulou, svatý Martin na bílém koni přesto přijel a udělal radost dětem i dospělým, kteří společně podnikli Svatomartinský pochod Smržicemi.

/ Foto: Deník / Iveta Macík Šimková

Velká účast a jiskřičky v dětských očích. I tak by se dal popsat tradiční Svatomartinský pochod Smržicemi, který se zde konal již pojednácté. I když paní Zima ještě nezačala kouzlit a pokrývat krajinu vločkami, každé z dětí před začátkem průvodu dostalo alespoň symbolickou vločku z papíru.

„Držíme tuto tradici a každoročně chystáme cestu lemovanou svíčkami, které umísťujeme do velkých zavařovacích sklenic. S nápadem uspořádat Svatomartinský pochod přišla kdysi jedna cvičitelka ze **Sokola**. V prvních ročnících se chodilo za dědinu, ale osvětlení nebylo dobré a proto jsme akci přesunuli do obce,“ popsala průběh pochodu starostka smržického **Sokola**, Irena Laurenčíková.

Rodiny s dětmi vybaveny pestrými lampionky odstartovaly svou pouť za svatým Martinem od smržické **Sokolovny**. Během cesty měly děti najít celkem sedm obrázků tematicky se vztahujících právě k tradici oslav svatého Martina. V cíli trasy, na náměstíčku před kostelem svatého Petra a Pavla, pak děti vyjmenovaly obrázky, tak, jak šly za sebou, a zazpívaly písničku svatému Martinovi, který záhy přicválal na bílém koni.

Někteří poprvé, jiní stálí účastníci

Deník byl samozřejmě u toho a vyzpovídal nadšené rodiče i užaslé děti, z nichž někteří byli na akci vůbec poprvé.

„Jsme na této akci poprvé. Ve Smržicích máme babičku, často sem za ní jezdíme, takže jsme to tento víkend spojili i s touto krásnou akcí,“ popsala mladá maminka Kristýna Stratilová, kterou doplnil záhy její synek.

„Líbí se mi tady moc, těším se na svatého Martina i na úkoly,“ prozradil tříletý Kubíček Stratil, kterého navíc doprovodil v kočárku i malý bráška Honzík.

Někteří přijeli poprvé, jiní již byli zkušenými matadory a akci si nenechali ujít ani letos.

„Jezdíme na tuto akci každoročně z Prostějova. Akce se mi líbí, je to skvělé oživení pro děti, uvedla Tereza Tomigová.

U dětí převažovaly lampiony, ale některé zvolily originální lampičku nebo baterku.

„Moc se těším, donesla jsem si malou lampičku a hrníček na čaj,“ prozradila malá Valérie Tomigová.

Vrcholem celého putování bylo setkání dětí se svatým Martinem, jehož bělouše pak mohly krmit mrkví, suchým chlebem nebo třeba jablíčky, které si pro něj nachystaly. Na dvoře fary pak děti a rodiče čekali drobné pohoštění, tradiční svatomartinské rohlíčky z kynutého těsta a teplý čaj na zahřátí.

Finance až v první řadě. Hledání partnerů pro sport je velkým problémem i u velkých klubů N1

TISK, Datum: 09.11.2019, Zdroj: Žďárský deník, Strana: 68, Autor: KAREL LÍBAL, Vydáno: 1 450, Rubrika: Příloha - Deník Extra, Země: Česko

Finance až v první řadě. Hledání partnerů pro sport je velkým problémem i u velkých klubů

Po sondě do financování malého sportu nahlédl Deník i pod pokličku největších klubů v kraji. Jde to ztuha. Nejvyšší soutěže obou nejoblíbenějších kolektivních sportů se už druhou sezonu Kraji Vysočina obloukem vyhýbají. Jako jedinému v republice. Jedním z důvodů bude jistě i skutečnost, že v kraji se jen velmi obtížně hledají generální partneři.

Jaro 2018 bylo pro sportovní Jihlavu hodně černé. FC Vysočina i HC Dukla se poroučely z nejvyšších soutěží. Od té doby drží čest kolektivních sportů na nejvyšší úrovni jen házenkáři Nového Veselí. Při vši úctě však nepatří tento sport u nás k nejsledovanějším. Boj o návrat na výsluní komplikuje absence hlavního sponzora. „Pokud jde o strategického partnera, po konci PSJ se nenašla na Vysočině žádná osoba, firma, nebo uskupení více podnikatelů, kteří by si chtěli vzít klub pod svá křídla,“ netají ředitel FC Vysočina Jan Staněk.

DESÍTKY PARTNERŮ

Podobně hovoří i jednatel Dukly Bedřich Ščerban.

„Hlavního partnera nemáme žádného. Z velkých firem jsme několikrát neúspěšně oslovovali Bosch, spolupráci s námi ukončil Kronospan. V portfoliu partnerů tak máme z velkých firem Moravské kovárny, které jsou našim asi největším partnerem,“ popisuje bývalý vynikající obránce.

Právě zmíněný Bosch patří ke společnostem, které vrcholový sport nepodporují.

„Firma Bosch má velmi ojedinělé majetkové uspořádání, kdy devadesát procent kapitálu našeho zakladatele, společnosti Robert Bosch GmbH, je ve vlastnictví Nadace Roberta Bosche. Tato nadace se zabývá výhradně obecně prospěšnými účely, například v humanitární oblasti, v kultuře a v porozumění mezi národy,“ vysvětluje Mojmir Kolář, tiskový mluvčí Bosche, s tím, že hlavní těžiště podpory firmy Bosch v Kraji Vysočina a Jihlavě se nalézá v oblasti sociální, vzdělávání a kultury.

Funkcionáři se tak snaží naplnit rozpočet množstvím menších sponzorů. „Máme dlouhodobou podporu zhruba stovky firem z celého regionu Vysočina, na něž se průběžně nabaluje dalších přibližně třicet subjektů, jejichž podpora FC Vysočina má kratší trvání,“ přibližuje Staněk.

PIVO A SPORT. K SOBĚ PROSTĚ PATŘÍ

Mezi významné podporovatele sportu v kraji patří tradičně místní pivovary. Namátkou.

Pelhřimovský Poutník podporuje místní hokejisty i plavce jihlavského Axisu, s příspěvkem od Rebelu počítají jak broďští fotbalisté či hokejisté, tak ale také tamní volejbalisté i futsalisté, humpolecký Bernard se také rozhodně nechová k místním sportovcům macešsky. „Podporujeme sport především ve městě a blízkém okolí, ať už je to hokej, fotbal nebo Automotoklub. A to nejen finančně, ale také třeba tiskem letáků na zápasy nebo tradičním soudkem piva na domácí zápasy,“ popisuje tiskový mluvčí Zdeněk Mikulášek.

VÝPADEK V PŘÍJMECH

Na celostátní úrovni je ale partnerem prakticky jen jihlavský Ježek, který podporuje házenou v Novém Veselí.

Místní házenkáři letos poprvé v historii hrají i evropský pohár. Do něj se dostali po nejlepší sezoně, ve které vybojovali páté místo v extralize. Tyto úspěchy se ale zatím na zvýšení partnerského portfolia příliš neprojevíly.

„To jsou letošní výsledky, takže s nimi teprve pracujeme a snažíme se je zobchodovat především s výhledem do budoucna,“ vysvětluje místopředseda klubu Zdeněk Materna. Mimochodem, Sokol Nové Veselí také momentálně nemá titulárního partnera.

Do zajištění bezproblémového chodu klubu se pak v současnosti promítají i vlivy, které lze jen těžko ovlivnit. Například výpadek plánovaného příjmu od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, které dosud neodeslalo nárokové příspěvky. „To je velký problém, jsme na konci října, a zatím nic nepřišlo,“ štvě Maternu. „Tak tak to nyní zvládáme, ale musíme se s tím nějak vyrovnat.“

NA VEDLEJŠÍ KOLEJI

Z výše uvedeného je patrné, že získat peníze na podporu vrcholového sportu na Vysočině není opravdu vůbec snadné.

Lhostejno, zda momentálně na kolbištích prožívají časy báječné, nebo ty temnější.

„Vnímáme snahu společností koncentrovat se na investice do svého rozvoje, cíleného marketingu a do svých zaměstnanců.

Firmy dnes bojují o zaměstnance, tudíž navyšují jejich mzdy a benefity, organizují pro ně nejrůznější akce a aktivity.

Partnerství, reklama či sponzoring se tak ocitají na vedlejší koleji,“ vypozeroval Staněk.

„Svoji roli dále jistě hraje velmi široká nabídka konkurenčních sportovních a kulturních subjektů či aktivit.“

ŽĎAS podporuje sport dlouhodobě

Jednou ze společností, která patří k tradičním partnerům sportu, je ŽĎAS. „Naše společnost patří mezi dlouhodobé podporovatele sportovních aktivit ve Žďáře nad Sázavou.“

Pro rok 2019 společnost finančně podpořila FC ŽĎAS Žďár nad Sázavou a Sportovní klub ledního hokeje Žďár nad Sázavou, z. s. Tyto kluby společnost ŽĎAS (dříve státní podnik) sponzoruje již několik desetiletí. Z pe-něz vyhrazených na sponzoring tvoří podpora sportu většinový podíl,“ prozradila strategii společnosti referentka reklamy a propagace Jarmila Pospíchalová.

Region vydání: Vysočina

Foto autor: Foto: Deník/Jaroslav Loskot

Foto popis: PŘINESOU PROFIT? Házenkáři Nového Veselí by rádi z premiérové účasti v evropských pohárech těžili i ekonomicky. „Teprve s nimi pracujeme a snažíme se je zobchodovat do budoucna

Foto popis: “ vysvětluje místopředseda klubu Zdeněk Materna.

Finance až v první řadě. Hledání partnerů pro sport je velkým problémem i u velkých klubů

Po sondě do financování malého sportu nahlédnul Deník i pod pokličku největších klubů v kraji.

KAREL LÍBAL

Jde to ztuba. Nejvyšší soutěže obou nejoblíbenějších kolektivních sportů se už druhou sezónu Kraji Vysočina obloukem vyhýbají. Jako jedinému v republice. Jedním z důvodů bude jistě i skutečnost, že v kraji se jen velmi obtížně hledají generální partneři.

Jaro 2018 bylo pro sportovní Jihlavu hodně černé. FC Vysočina i HC Dukla se poroučely z nejvyšších soutěží. Od té doby drží čest kolektivních sportů na nejvyšší úrovni jen házenkáři Nového Veselí. Při vši účtě však nepatří tento sport u nás k nejsledovanějším.

Boj o návrat na výsluní komplikuje absence hlavního sponzora. „Pokud jde o strategického partnera, po konci PSJ se nenašla na Vysočině žádná osoba, firma, nebo uskupení více podnikatelů, kteří by si chtěli vzít klub pod svá křídla,“ netají ředitel FC Vysočina Jan Staněk.

DEŠÍTKY PARTNERŮ

Podobně hovoří i jednatel Dukly Bedřich Ščerban. „Hlavního partnera nemáme žádného. Z velkých firem jsme několikrát neúspěšně oslovovali Bosch, spolupráci s námi ukončil Kronospan. V portfoliu partnerů tak máme z velkých firem Moravské kovárny, které jsou našim asi největším partnerem,“ popisuje bývalý vynikající obránce.

Právě zmíněný Bosch patří ke společnostem, které vrcholový sport nepodporují. „Firma Bosch má velmi ojedinelé majetkové uspořádání, kdy devadesát procent

PŘINESOU PROFIT? Házenkáři Nového Veselí by rádi z premiérové účasti v evropských pohárech těžili i ekonomicky. „Teprve s nimi pracujeme a snažíme se je zobchodovat do budoucna,“ vysvětluje místopředseda klubu Zdeněk Materna. Foto: Deník/Jaroslav Loskot

kapitálu našeho zakladatele, společnosti Robert Bosch Cimbř. je ve vlastnictví Nadace Roberta Bosche. Tato nadace se zabývá výhradně obecně prospěšnými účely, například v humanitární oblasti, v kultuře a v porozumění mezi národy,“ vysvětluje Mojmir Kolář, tiskový mluvčí Bosche, s tím, že hlavní těžiště podpory firmy Bosch v Kraji Vysočina a Jihlavě se nalézá v oblasti sociální, vzdělávání a kultury.

Funkcionáři se tak snaží naplnit rozpočet množstvím menších sponzorů. „Máme dlouhodobou podporu zhruba stovky firem z celého regionu Vysočina, na něž se průběžně nabaluje dalších

přibližně třicet subjektů, jejichž podpora FC Vysočina má kratší trvání,“ přibližuje Staněk.

PIVO A SPORT. K SOBĚ PROSTĚ PATŘÍ

Mezi významné podporovatele sportu v kraji patří tra-

dičně místní pivovary. Namátkou. Pelhřimovský Poutník podporuje místní hokejisty i plavce jihlavského Axisu, s příspěvkem od Rebelu počítají jak broďští fotbalisté či hokejisté, tak ale také tamní volejbalisté i fotbalisté, humpolecký Bernard

se také rozhodně nechová k místním sportovcům mačesky.

„Podporujeme sport především ve městě a blízkém okolí, ať už je to hokej, fotbal nebo finančně, ale také třeba tiskem letáků na zápasy nebo tradičním soudkem piva na domácí zápasy,“ popisuje tiskový mluvčí Zdeněk Mikulášek.

VÝPADEK V PŘÍJMECH

Na celostátní úrovni je ale partnerem prakticky jen jihlavský Ježek, který podporuje házenou v Novém Veselí. Místní házenkáři letos poprvé v historii hrají i evropský pohár. Do něj se dostali po

nejlepší sezóně, ve které vybojovali páté místo v extralize.

Tyto úspěchy se ale zatím na zvýšení partnerského portfolia příliš neprojevily. „To jsou letošní výsledky, takže s nimi teprve pracujeme a snažíme se je zobchodovat především s výhledem do budoucna,“ vysvětluje místopředseda klubu Zdeněk Materna. Mimochodem, Sokol Nové Veselí také momentálně nemá titulárního partnera.

Do zajištění bezproblémového chodu klubu se pak v současnosti promítají i vlivy, které lze jen těžko ovlivnit. Například výpadek plánovaného příjmu od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, které dosud neodeslalo nárokové příspěvky.

„To je velký problém, jsme na konci října, a zatím nic nepřišlo,“ šveje Materna. „Tak tak to nyní zvládáme, ale musíme se s tím nějak vyrovnat.“

NA VEDLEJŠÍ KOLEJI

Z výše uvedeného je patrné, že získat peníze na podporu vrcholového sportu na Vysočině není opravdu vůbec snadné. Lhostejno, zda momentálně na kolbištích prožívají časy báječné, nebo ty temnější.

„Vnímáme snahu společnosti koncentrovat se na investice do svého rozvoje, cíleného marketingu a do svých zaměstnanců. Firmy dnes bojují o zaměstnance, tudíž navyšují jejich mzdy a benefity, organizují pro ně nejrůznější akce a aktivity. Partnerství, reklama či sponzorování se tak ocitají na vedlejší koleji,“ vyzoroval Staněk.

„Svoji roli dále jistě hraje velmi široká nabídka konkurenčních sportovních a kulturních subjektů či aktivit.“

[Zpět](#)

Přerovský primátor chce zabránit protivládním projevům při oslavě Listopadu [N1 URL](#)

WEB, Datum: 09.11.2019, Zdroj: forum24.cz

Ve všech větších ale i menších městech si budou lidé v těchto dnech připomínat třicáté výročí sametové revoluce a tím i návratu svobody a demokracie

do naší země po více než čtyřiceti letech komunistické totality. Ne všude ale proběhnou tyto oslavy v duchu tolerance k odlišným názorům. Jako příklad může posloužit nedávné rozhodnutí přerovského primátora Petra Měřínského (ANO), který si jubilejní oslavy zprivatizoval.

Primátor Přerova Měřínský totiž rozhodl, že na výročí 17. listopadu 1989 nebudou povoleny projevy zástupců Konfederace politických vězňů, Klubu angažovaných nestraníků, Sokola a dalších organizací. „Při sestavování programu na vzpomínkovou akci k 17. listopadu se primátor Přerova Petr Měřínský rozhodl, že proslovy budou dva – jeden bude mít první polistopadový starosta Petr Dutko, druhý on,“ uvedla tisková mluvčí přerovské radnice Lenka Chalupová. Dodala zároveň, že primátor Měřínský nechtěl, aby se tradiční poklidná vzpomínková akce proměnila v protivládní demonstraci, což prý bylo ze strany některých zájemců o vystoupení avizováno.

„Nechtěl jsem mezi zájemci o proslov selektovat, kterým vystoupení na vzpomínce pořádané městem umožníme a kterým ne. Proto jsem rozhodl takto,“ konstatoval prostějovský primátor

Podle mluvčí Chalupové to ale neznamená, že řečníci – kterým se toto rozhodnutí nelíbí – si nemohou udělat svoji vzpomínkovou akci kdekoliv jinde anebo v jiném čase, a tam plně vyjádřit svůj názor. I to je podle slov primátora projevem demokracie a tolerance.

Primátor Petr Měřínský byl v roce 2018 zvolen veřejně, návrh opozice na tajnou volbu neprošel. Ruku pro jeho zvolení zvedlo 18 zastupitelů, deset bylo proti a sedm se zdrželo. „Je to pro mne obrovská čest a odpovědnost, doufám, že se mi podaří naplnit všechna očekávání. Doufám, že budu funkci zastávat tak dobře jako můj předchůdce,“ uvedl po své loňské volbě Měřínský.

Předseda Konfederace politických vězňů na Přerovsku Vladimír Hučín, který měl zájem 17. listopadu na oslavě vystoupit, byl s tímto zamítavým postojem primátora seznámen 7. října na koordinační schůzce zástupců spolků na městském úřadě v Přerově. „Proti tomuto rozhodnutí jsem jako jediný rezolutně vystoupil a byl jsem překvapen, jak ostatní zástupci spolků, jako například Svaz bojovníků za svobodu, Sokola a další, byli v tomto směru pasivní až zastrašení,“ uvedl Hučín.

Žijeme skutečně v absurdní době. Bývalý agent komunistické Státní bezpečnosti Andrej Babiš má v centru Lucemburku položít kytky k uctění symbolu odporu proti okupaci Janu Palachovi. Jeho stranický soupeř Měřínský naopak zakázal Vladimíru Hučínovi, který v roce 2014 obdržel za aktivní odboj proti domácím komunistům a sovětským okupantům od ministra obrany statut válečného veterána, promluvit v centru Přerova v den boje za svobodu a demokracii. Vystoupit s projevem ale může bývalý starosta Přerova Dutko, který byl podle Vladimíra Hučina členem normalizační KSČ, z níž ale záhy po revoluci vystoupil. A co dělají v tyto památné dny naši komunisté, kteří byli před třiceti lety údajně poraženi? Zcela svobodně se vysmívají zastřeleným obětem okupace řečmi o dopravních nehodách v srpnu 1968 a také o tom, že o žádnou okupaci vlastně nešlo. Násilně unesení představitelé Československa, obsazeného půlmilionovými armádami s více než šesti tisíci tanky, přece dobrovolně podepsali v Kremlu dohodu o pobytu vojsk na našem území.

Primátor Petr Měřínský ze strany agenta StB / FOTO: ANO to je Přerov

FORUM 24

 NÁZOROVÝ INTERNETOVÝ DENÍK
 PRO OBRANU LIBERÁLNÍ DEMOKRACIE

**30 LET SVOBODY
1989-2019**

Předplatte si Revue FORUM

 PŘEDPLATNÉ
 REVUE
 FORUM

Zprávy Analýzy Události Komentáře a názory Právý běh Kultura

Vyhledávání...

Přerovský primátor chce zabránit protivládním projevům při oslavě Listopadu

Primátor Petr Měřínský ze strany agenta SIB | FOTO: ANO to je Přerov

KRISTIÁN CHALUPA / komentář

Publikováno 9. 11. 2019

Ve všech větších ale i menších městech si budou lidé v těchto dnech připomínat třicáté výročí sametové revoluce a tím i návratu svobody a demokracie do naší země po více než čtyřiceti letech komunistické totality. Ne všude ale proběhnou tyto oslavy v duchu tolerance k odlišným názorům. Jako příklad může posloužit nedávné rozhodnutí přerovského primátora Petra Měřínského (ANO), který si jubilejní oslavy zpřivatizoval.

Primátor Přerova Měřínský totiž rozhodl, že na výročí 17. listopadu 1989 nebudou povoleny projevy zástupců Konfederace politických vězňů, Klubu angažovaných nestraníků, Sokola a dalších organizací. „Při sestavování programu na vzpomínkovou akci k 17. listopadu se primátor Přerova Petr Měřínský rozhodl, že proslovy budou dva – jeden bude mít první polistopadový starosta Petr Dutko, druhý on,“ uvedla tisková mluvčí přerovské radnice Lenka Chalupová. Dodala zároveň, že primátor Měřínský nechtěl, aby se tradiční poklidná vzpomínková akce proměnila v protivládní demonstraci, což prý bylo ze strany některých zájemců o vystoupení avizováno.

„Nechtěl jsem mezi zájemci o proslov selektovat, kterým vystoupení na vzpomínce pořádané městem umožníme a kterým ne. Proto jsem rozhodl takto,“ konstatoval prostějovský primátor

Podle mluvčí Chalupové to ale neznamená, že řečníci – kterým se toto rozhodnutí nelíbí – si nemohou udělat svoji vzpomínkovou akci kdekoli jinde anebo v jiném čase, a tam plně vyjádřit svůj názor. I to je podle slov primátora projevem

Aktuálně nejčtenější

Jaké je nejskrytější tajemství Andreje Babiše? Vím to. Je to horší než KGB

přečteno: 71921

KSČM je legitimní součástí sněmovny, řekla Babišova poslankyně v ČT. Teď si stěhuje

přečteno: 52400

Kancleřova manželka Mynářová neunesla kritiku. Forejta obvinila z ponižování podřízených

přečteno: 48025

Jen se Petr Pavel zmínil o prezidentské kandidatuře, hnojometry spustily

přečteno: 43824

Petr Pavel: Pokud nás někdo potáhne ještě víc do Ruska, zvažím kandidaturu

přečteno: 42826

Trik na vylepšení rozpočtu: stát vrátí 16 miliard podnikatelům až další rok

přečteno: 39202

[Zpět](#)

Sokolové uctili památku tragicky zesnulých N1

TISK, Datum: 09.11.2019, Zdroj: Nymburský deník, Strana: 62, Autor: MARKÉTA STIBOROVÁ, Vydáno: 1 080, Rubrika: Příloha - Deník extra - sport, Země: Česko

Tento rok přibyl do kalendáře další významný den České republiky.

Je jím 8. říjen, Památný den Sokolstva. Poděbradští Sokolové sešli před svou sokolovnou, aby uctili památku tragicky zesnulých bratrů a sester, kteří zemřeli za účast nebo za podporu odboje. Před terasou poděbradské sokolovny se shromáždilo 180 sokolů ve věku 1 89 let.

Starosta Sokola bratr Radek Smejkal k přítomným promluvil a popsal historické souvislosti a události září a října 1941. K uctění obětí z rodných Poděbrad pak starosta četl jména padlých bratrů, kým byli a pro co zemřeli. „Na památku padlých byly zapáleny svíce a předána kytice k pamětní dece u vchodu do sokolovny. Pak jsem na závěr aktu symbolicky předal jednotě dokončenou rekonstrukci budovy sokolovny. Na znamení dokončení byly v čele budovy vyvěšeny dvě vlajky, které jsou kopii jednotlivých stran historického praporu Tělocvičné jednoty Sokol Poděbrady,“ uvedl Radek Smejkal.

Na paměť budoucím generacím se pak všichni přítomní členové poděbradské jednoty společně vyfotografovali. „Fotografie bude doplněna o jmenný seznam a uložena do kroniky, abychom spojili současnou generaci s tou budoucí, stejně jako tak učinili naši předkové, mezi kterými nyní rádi a s hrdostí hledáme své příbuzné,“ doplnil Smejkal.

Sokolové se od prvních dnů po vzniku Protektorátu Čechy a Morava zapojili do činnosti prakticky všech odbojových organizací. Vytvořili ale i vlastní organizaci Obec sokolská v odboji.

V čele odbojové sítě, která sahala od ústředí přes župy až do místních jednot, stáli čelní činovníci sokolské obce. Taková síť nemohla zůstat před gestapem dlouho utajena. V září 1941 na místo říšského protektora nastoupil Reinhard Heydrich, který krátce po svém jmenování nechal několik sokolských představitelů popravit.

Konečné vypořádání se Sokolem proběhlo v noci ze 7. na 8. října roku 1941 v „Akci Sokol“. Podle připravených seznamů byli zatýkáni funkcionáři z ČOS i představitelé jednot. Celkem bylo zatčeno na 1500 sokolů, kteří vesměs putovali přes Terezín do Osvětimi.

Ještě během vlny zatýkáni 8. října podepsal Reinhard Heydrich úřední výměr o rozpuštění České obce sokolské.

Nejvýznamnějším skutkem sokolského odboje se stala spolupráce při atentátu na Reinharda Heydricha. Sokolští odbojářci pojalí atentát velmi osobně jako krevní mstu za mrtvé z Akce Sokol.

Celkové ztráty Česko Obce Sokolské z let 1939/1945 byly po válce zpracovány na podkladě odpovědí z osmdesáti procent sokolských jednot Čech a Moravy. Vězněno bylo 11611 členů, 1212 sokolů a sokolek nacisté popravili, v koncentračních táborech a věznicích zemřelo dalších 2176. V českém povstání padlo 654 sokolů, raněno bylo dalších 164.

Region vydání: Střední Čechy

Sokolové uctili památku tragicky zesnulých

MARKÉTA STIBOROVÁ

Tento rok přibyl do kalendáře další významný den České republiky. Je jím 8. říjen, Památný den Sokolstva.

Poděbradští Sokolové sešli před svou sokolovnou, aby uctili památku tragicky zesnulých bratrů a sester, kteří zemřeli za účast nebo za podporu odboje. Před terasou poděbradské sokolovny se shromáždilo 180 sokolů ve věku 1 89 let.

Starosta Sokola bratr Radek Smejkal k přítomným promluvil a popsal historické souvislosti a události září a října 1941. K uctění obětí z rodných Poděbrad pak starosta četl jména padlých bratrů, kým byli a pro co zemřeli.

„Na památku padlých byly zapáleny svíce a předána kytice k pamětní dece u vchodu do sokolovny. Pak jsem na závěr aktu symbolicky předal jednotě dokončenou rekonstrukci budovy sokolovny. Na znamení dokončení byly v čele budovy vyvěšeny dvě

vlajky, které jsou kopii jednotlivých stran historického praporu Tělocvičné jednoty Sokol Poděbrady,“ uvedl Radek Smejkal.

Na paměť budoucím generacím se pak všichni přítomní členové poděbradské jednoty společně vyfotografovali. „Fotografie bude doplněna o jmenný seznam a uložena do kroniky, abychom spojili současnou generaci s tou budoucí, stejně jako tak učinili naši předkové, mezi kterými nyní rádi a s hrdostí hledáme své příbuzné,“ do-

plnil Smejkal. Sokolové se od prvních dnů po vzniku Protektorátu Čechy a Morava zapojili do činnosti prakticky všech odbojových organizací. Vytvořili ale i vlastní organizaci Obec sokolská v odboji.

V čele odbojové sítě, která sahala od ústředí přes župy až do místních jednot, stáli čelní činovníci sokolské obce. Taková síť nemohla zůstat před gestapem dlouho utajena. V září 1941 na místo říšského protektora nastoupil Reinhard Heydrich, který krátce po svém jmenování

nechal několik sokolských představitelů popravit.

Konečné vypořádání se Sokolem proběhlo v noci ze 7. na 8. října roku 1941 v „Akci Sokol“. Podle připravených seznamů byli zatýkáni funkcionáři z ČOS i představitelé jednot. Celkem bylo zatčeno na 1500 sokolů, kteří vesměs putovali přes Terezín do Osvětimi.

Ještě během vlny zatýkáni 8. října podepsal Reinhard Heydrich úřední výměr o rozpuštění České obce sokolské. Nejvýznamnějším skutkem sokolského odboje se

stala spolupráce při atentátu na Reinharda Heydricha. Sokolští odbojářci pojalí atentát velmi osobně jako krevní mstu za mrtvé z Akce Sokol.

Celkové ztráty Česko Obce Sokolské z let 1939/1945 byly po válce zpracovány na podkladě odpovědí z osmdesáti procent sokolských jednot Čech a Moravy. Vězněno bylo 11611 členů, 1212 sokolů a sokolek nacisté popravili, v koncentračních táborech a věznicích zemřelo dalších 2176. V českém povstání padlo 654 sokolů, raněno bylo dalších 164.

Zpět

V klubu sokolských seniorů budou povídat o numerologii N1

TISK, Datum: 09.11.2019, Zdroj: Kolínský deník, Strana: 2, Autor: (mar), Vydáno: 1 010, Rubrika: Zpravodajství/Kolínsko, Země: Česko

KRÁTCE Z REGIONU

Český Brod – T. J. Sokol Český Brod pořádá ve středu 20. listopadu od 15 hodin pro členy i nečleny sokola další z pravidelných setkání Klubu sokolských seniorů nad zajímavými tématy. Tentokrát to bude povídání o numerologii s Janou Davidkovou. Místem setkání je samozřejmě sokolovna.

Region vydání: Střední Čechy

V klubu sokolských seniorů budou povídat o numerologii

Český Brod – T. J. Sokol Český Brod pořádá ve středu 20. listopadu od 15 hodin pro členy i nečleny sokola další z pravidelných setkání Klubu sokolských seniorů nad zajímavými tématy. Tentokrát to bude povídání o numerologii s Janou Davidkovou. Místem setkání je samozřejmě sokolovna. **(mar)**

[Zpět](#)

Nové hřiště u školy: do dvou let N1

TISK, Datum: 09.11.2019, Zdroj: Vyškovský deník, Strana: 53, Autor: JAKUB DOSTÁL, Vydáno: 870, Rubrika: Příloha - Deník Extra, Země: Česko

Žáci základní školy v Tyršově ulici ve Vyškově si stále nemohou hrát na vlastním hřišti. Ve městě jedná o možném řešení. Vyškov – Obyvatelé Vyškova se zlobí, že u Základní školy Tyršova chybí hřiště, kde by žáci mohli v klidu sportovat. „Betonovo-asfaltová plocha, která je už několik let v rozkladu, rozhodně nesplňuje bezpečnostní kritéria pro jejich sportování,“ okomentovala například Kateřina Drozdová z Vyškova.

DLOUHÉ ČEKÁNÍ

Podle Ivy Satorinové lidé na hřiště čekají bezmála třicet let. „V posledních letech se přitom budují sportoviště a hřiště u všech základních škol ve Vyškově, u některých dokonce poněkolkáté,“ divila se žena. I člen školské rady a opoziční zastupitel Petr Hájek upozornil, že problém je dlouhodobý. „Už dřív se město snažilo dohodnout se sousedící Tělovýchovnou jednotou **Sokol** o možném využití blízkých pozemků, jak pro školu, tak pro tuto organizaci,“ vysvětlil Hájek.

Místostarostka Vyškova Karin Šulcová potvrdila, že vedení města o záležitosti se **sokoly** jedná. „V nejbližších dnech bude vypracovaný znalecký posudek na pozemky, které zástupci **Sokola** chtějí prodat městu pro výstavbu nového multifunkčního hřiště s umělým povrchem a běžeckou dráhou,“ oznámila Šulcová. Dodala, že nejdříve záležitost projednají radní, pak budou odkup schvalovat zastupitelé.

Podle starostky **Sokola** Šarlóty Fialkové je prodej výhodný i pro její organizaci. „Získáme tím také chybějící peníze na opravu **sokolovny**,“ zdůraznila Fialková. V **sokolských** organizacích už měli vyjádřit předběžný souhlas.

V případě souhlasu zastupitelů s odkupem očekává místostarostka dokončení hřiště do dvou let. Využívali by ho žáci i členové organizací, kterým sloužilo doposud. Do konce tohoto kalendářního roku také plánuje vedení města s ředitelstvím školy zpracování studie na sportoviště a relaxačně vzdělávací areál pro školní družinu. „Všichni víme, že stav sportovišť u této školy je opravdu nevyhovující,“ připustila Šulcová.

DALŠÍ MOŽNOSTI

Podle Hájky jsou i další možnosti, jak usnadnit dětem hraní u školy, než se podaří dořešit situaci kolem hřiště. „V těsném sousedství školy by se určitě měly upravit asfaltové plochy pro hřiště, které odpovídají potřebám družiny a her pro děti,“ vyjádřil přání Hájek. Poslední slovo však bude mít i v tomto ohledu vedení města.

Nové hřiště P Na Základní škole Tyršova postrádají vlastní hřiště. P Děti si hrají v nevyhovujících podmínkách. P O vybudování vhodného sportoviště jedná ve městě desetiletě, zatím bez výsledku. P Nové moderní hřiště se plánuje na pozemcích patřících blízké **sokolské** jednotě.

Region vydání: Jižní Morava

Nové hřiště u školy: do dvou let

Žáci základní školy v Tyršově ulici ve Vyškově si stále nemohou hrát na vlastním hřišti. Ve městě jednájí o možném řešení.

JAKUB DOSTÁL

Vyškov – Obyvatelé Vyškova se zlobí, že u Základní školy Tyršova chybí hřiště, kde by žáci mohli v klidu sportovat. „Betonovo-asfaltová plocha, která je už několik let v rozkladu, rozhodně nesplňuje bezpečnostní kritéria pro jejich sportování,“ okomentovala například Kateřina Drozdová z Vyškova.

DLOUHÉ ČEKÁNÍ

Podle Ivy Satorinové lidé na hřiště čekají bezmála třicet let. „V posledních letech se přitom budují sportoviště a hřiště u všech základních škol ve Vyškově, u některých dokonce poněkolkáté,“ di-

Nové hřiště

- Na Základní škole Tyršova postrádají vlastní hřiště.
- Děti si hrají v nevyhovujících podmínkách.
- O vybudování vhodného sportoviště jednájí ve městě desetiletí, zatím bez výsledku.
- Nové moderní hřiště se plánuje na pozemcích patřících blízké sokolské jednotě.

vila se žena. I člen školské rady a opoziční zastupitel Petr Hájek upozornil, že problém je dlouhodobý. „Už dřív se město snažilo dohodnout se sousedící Tělovýchovnou jednotou Sokol o možném využití blízkých pozemků, jak pro školu, tak pro tuto organizaci,“ vysvětlil Hájek. Místostarostka Vyškova Karin Šulcová potvrdila, že vedení města o záležitosti se sokoly jedná. „V nejbližších dnech bude vypracovaný znalecký posudek na pozemky, které zástupci Sokola chtějí prodat městu pro vý-

stavbu nového multifunkčního hřiště s umělým povrchem a běžeckou dráhou,“ oznámila Šulcová. Dodala, že nejdříve záležitost projednají radní, pak budou odkup schvalovat zastupitelé. Podle starostky Sokola Šarloty Fialkové je prodej výhodný i pro její organizaci. „Získáme tím také chybějící peníze na opravu sokolovny,“ zdůraznila Fialková. V sokolských organizacích už měli vyjádřit předběžný souhlas. V případě souhlasu zastupitelů s odkupem očekává místostarostka dokončení

hřiště do dvou let. Využívali by ho žáci i členové organizací, kterým sloužilo doposud.

Do konce tohoto kalendářního roku také plánuje vedení města s ředitelstvím školy zpracování studie na sportoviště a relaxačně vzdělávací areál pro školní družinu. „Všichni víme, že stav sportovišť u této školy je opravdu nevyhovující,“ připsala Šulcová.

DALŠÍ MOŽNOSTI

Podle Hájky jsou i další možnosti, jak usnadnit dětem hraní u školy, než se podaří dořešit situaci kolem hřiště. „V těsném sousedství školy by se určitě měly upravit asfaltové plochy pro hřiště, které odpovídají potřebám družiny a her pro děti,“ vyjádřil přání Hájek. Poslední slovo však bude mít i v tomto ohledu vedení města.

[Zpět](#)

Česká obec sokolská [N1 URL](#)

WEB, Datum: 08.11.2019, Zdroj: designportal.cz

Sokol představil nový vizuální styl, jehož autorem je studio Dynamo design. Samotné logo, vycházející z historického symbolu propletených písmen, dostalo jen kosmetický facelift — hlavní změna se týká sjednocení vizuální komunikace. Ta má za cíl změnit vnímání **Sokola** širokou veřejností a dát všem členům další důvod k hrdosti na svou příslušnost k Sokolu.

Vizuální prezentace **Sokola** za stavem členské základny a pestrou škálou moderních aktivit velmi zaostávala, působila zastarale a často amatérsky. Proto na objednávku **České obce sokolské** v Dynamu vznikl nový corporate design, který vychází ze strategie **SOKOL 2030**, kterou společně s komunikačním týmem ČOS zpracovala agentura Raul. Tým Dynamo pod vedením senior designéra Jana Šlégra převedl značku **Sokol** do moderního vizuálního stylu, který respektuje tradici, ale zároveň hledí do budoucnosti.

Logo

Nový vizuální styl

Explicace

Jan Šlégr

„Z vlastní zkušenosti vím, že **Sokol** ani zdaleka není takový skanzen, jak je neustále prezentován. Proto pro mě modernizace image značky **Sokol** byla velkou výzvou a zároveň inspirativním zadáním. Stává se, že zadavatelé kladou přehnaný důraz na logo, ale na obrovský komunikační potenciál vizuálního stylu zapomínají. **Sokol**, s jeho pestrostí a bohatostí aktivit, se neobejde bez otevřeného vizuálního systému, který by efektivně pokryl celou škálu interní i externí komunikace, od znělky **Sokolského** zpravodaje v České televizi až po poslední nášivku na tričku.

Základním motivem se stal princip duality, který se zrcadlí ve všech **sokolských** aktivitách historických i současných, ať jde o zdravý rozvoj těla i ducha nebo „sílu lví a vzlet sokolí“. Nová identita proto pracuje s dominantní dvojicí barev, červenou a bílou, customizovaným písmem Tyrš / Fügner od Vojtěcha Říhy a dalšími prvky, které dávají vyniknout silným stránkám **sokolské** organizace – linkami, rámečky, patterns, charakteristickým stylem piktogramů a šablonami layoutů, resp. prací s fotografií, textem a grafikou.“

[Články](#) [Loga](#) [Designeři](#) [Studia](#) [Knihy](#) [Zdarma](#) [Akce](#) [Soutěže](#) [Nabídky práce](#) [Q](#)

Česká obec sokolská

08/11/2019 - Design portál

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ

Dynamo design

Hodnocení redakce

VAŠE HODNOCENÍ 5 (1 hlas)

Sokol představil nový vizuální styl, jehož autorem je studio **Dynamo design**. Samotné logo, vycházející z historického symbolu propletených písmen, dostalo jen kosmetický facelift — hlavní změna se týká sjednocení vizuální komunikace. Ta má za cíl změnit vnímání Sokola širokou veřejností a dát všem členům další důvod k hrdosti na svou příslušnost k Sokolu.

Vizuální prezentace Sokola za stavem členské základny a pestrou škálou moderních aktivit velmi zaostávala, působila zastarale a často amatérsky. Proto na objednávku České obce sokolské v Dynamu vznikl nový corporate design, který vychází ze strategie SOKOL 2030, kterou společně s komunikačním týmem ČOS zpracovala agentura Raul. Tým Dynamo pod vedením senior designéra **Jana Šlégra** převedl značku Sokol do moderního vizuálního stylu, který respektuje tradici, ale zároveň hledí do budoucnosti.

„*„Ohlasy, které nová sokolská identita vzbudila při jejím představení v celém hnutí, jsou velmi pozitivní, místy až nadšené.“* Michal Charvát, šéf marketingu ČOS

Logo

Doporučujeme

Materiály pro podporu komunikace

BrandCloud.pro — značka přehledně online

Adobe Creative Cloud v nové verzi

Profesionální webovhostingové služby

První grafický časopis

jobs

- UX Kvalitníba ke komodit
- Grafik/gračka pro tvorbu webových stránek
- Kreativní manažer
- Biopéla - grafická práce
- On-line marketingový specialista
- Grafik
- 3D Graphic Designer / Animator
- DTP operator - grafik
- Grafik
- KREATIVNÍ GRAFIK / LEADER GRAFICKÉHO TÝMU V MEZINÁRODNÍ FIRMĚ

[Další nabídky práce »](#)

[Zpět](#)

Národní sportovní agentura se představila na půdě ČUS [N1 URL](#)

TISK, Datum: 08.11.2019, Zdroj: isport.blesk.cz, Země: Česko

Jaké jsou vize a hlavní úkoly Národní sportovní agentury, která vznikla v srpnu a od roku 2021 přebere kompletně státní podporu od MŠMT? To si mohli dozvědět zástupci sportovních klubů a tělovýchovných jednot na republikové poradě, která se konala ve čtvrtek 7. listopadu v aule České unie sportu. Plány prezentoval předseda agentury Milan Hnilička nebo místopředseda Ivo Lukš. „Rádi bychom zrealizovali několik dalších seminářů, abychom dostatečně informovali celé sportovní prostředí o našich úmyslech, jak pomoci českému sportu. Tohle je první z nich,“ tvrdil Milan Hnilička.

Jsme noví, plní nadšení a plánů. Takhle ve zkratce by se dala vystihnout vůbec první prezentace Národní sportovní agentury. V aule ČUS její zástupci představili základní vize v podobě „desatera“, ale vrátili se také k aktuálním problémům, které tíží sportovní kluby a jednoty. „Jde hlavně o Program Můj klub,“ přiznal předseda Milan Hnilička. „Je to velké téma, které se nepovedlo. A dodnes se na mě nebo na premiéra obrací kluby s mnohými prosbami. Jeden z největších úkolů je tento program vylepšit. V tom bude role ČUS určitě důležitá.“

Národní sportovní agentura bude přerozdělovat dotace od roku 2021. V současné době teprve vzniká a nastavuje si základní funkce vnitřního aparátu. Náběh její činnosti bude postupný. „Proto si velmi vážíme, že nám už nyní ukázala, na co se bude v nejbližší době zaměřovat a jaká je dlouhodobá strategie. Vážíme si toho, že se v ní počítá také se spoluprací s Českou unií sportu, jako největší střešní organizací. A to zejména díky využití územní podpory od našich servisních center, které dlouhodobě pomáhají klubům a jednotám přímo v terénu při administraci, včetně žádostí o dotace,“ prohlásil Miroslav Jansta, předseda ČUS.

Nově vzniklá agentura se prioritně bude zaměřovat na zvýšení podpory sportu v oblasti financování. Zásadně chce napomoci tomu, aby děti více sportovaly, což souvisí také s přímou podporou sportovních klubů a jednot. Tu chce agentura zjednodušit. „Chtěli bychom odstranit současný neblahý stav, ve kterém úředník slíbí dotace, a pak se prostředky posílají pozdě. Proto chceme dotační systém zdigitalizovat. Plánujeme vytvořit nástroj, který bude jednoduchý, přehledný jako e-shopová stránka. Hledáme procesy, jak elektronicky nastavit také komunikaci s tělovýchovnými jednotami a sportovními kluby,“ představil Ivo Lukš, místopředseda národní sportovní agentury.

Další důležitá oblast je také podpora provozu a údržby sportovní infrastruktury ve sportovních klubech. Ta měla dříve samostatný dotační program, nyní je zahrnutá v rámci Programu Můj klub. „Bohužel bez toho, aniž by se rozlišovalo, zda má někdo pět hřišť nebo žádné. Není to nastaveno ideálně. Sportovní infrastruktura v České republice je zastaralá. My bychom chtěli zmapovat veškerou infrastrukturu a významně navýšit prostředky, a přizpůsobit neinvestiční i investiční programy,“ dodal Ivo Lukš z agentury, která rozhodně nechce podcenit ani podporu pro trenéry. „Formují děti kolem sebe, dokážou je strhnout pro sport, rádi bychom je dostali více do školek nebo škol. Budeme hledat cesty, jak je více podpořit.“

Národní sportovní agentura bude v dohledné době organizovat další semináře, například pro představitele **České obce sokolské**, Sdružení sportovních svazů a pro předsedy sportovních svazů.

Sokolové pořádají přebor ve šplhání [N1 URL](#)

WEB, Datum: 08.11.2019, Zdroj: jicinsky.denik.cz

Závody ve šplhu o tyči a na laně si mohou vyzkoušet děti i dospělí. / Foto: web

Šplhání o hodině tělesné výchovy je pro mnohé doslova noční můra. Přesto se najdou tací, kteří těch pár metrů vzhůru zvládnou za pár sekund. Ti mohou poměřit své síly na župním přeboru ve šplhu o tyči i na laně, který začíná v pátek v 16 hodin v novopacké **sokolovně**. Závodit mohou všichni od dětí až po dospěláky.

Equa bank

Začněte investovat
jednoduše při platbě kartou

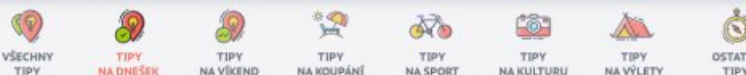
Více informací

T Tipy deníku JIČÍNSKÝ deník.cz

Předplatné Přihlásit se / registrovat

ZPRÁVY PODNIKÁNÍ SPORT KULTURA AUTA TIPY DENÍKU MIMINKA

TIPY CESTY MĚSTY DOBRÉ PIVOVARY VZDĚLÁVÁNÍ

Investujte třeba 10 Kč při každé platbě kartou

Více informací

BONUS 500 Kč

Více informací

Equa bank

Equa bank

T SLH

Sokolové pořádají přebor ve šplhání

Malí i velcí poměří síly ve šplhu.

Závod ve šplhu o tyči a na laně si mohou vyzkoušet děti i dospělí. | Foto: web

KDY: 8. listopadu od 16 hodin
KDE: sokolovna v Nové Pace

Šplhání o hodině tělesné výchovy je pro mnohé doslova noční můra. Přesto se najdou taci, kteří těch pár metrů vzhůru zvládnou za pár sekund. Ti mohou poměřit své síly na župním přeboru ve šplhu o tyči i na laně, který začíná v pátek v 16 hodin v novopacké sokolovně. Závodit mohou všichni od dětí až po dospělé.

Autor: Radka Těbellová

DNES 08:08

DISKUZE

MÍSTO UDÁLOSTI

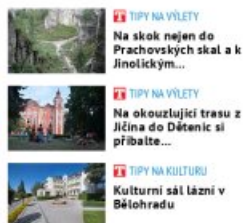
Týrsova 574, Nová Páka, Česko

NAPLÁNOVAT CESTU

REKLAMA

DALŠÍ TIPY

DÁLE Z VAŠEHO DENÍKU

Novopackým školám chybí moderní tělocvičny, kraj jim postaví halu

Tři střední školy v Nové Pace nemají vhodné prostory pro výuku tělesné výchovy, na jedné dokonce...

49

Informační centra měla v sezoně naplno

/FOTOGALERIE/ Letošní turistická sezona je minulostí. Kromě hradů a zámků mohou bilancovat také...

ČTENÁŘ REPORTÉR

Oceněný Foerster zazpívá společně s turnovským sborem

Výlety hořických farníků

Chcete tady mít zveřejněný svůj příspěvek?

Poslejte ZDE

KOMENTOVAT
REKLAMA

Zpět

Následující rok 1934 byl ve znamení posilování her (hlavně odbíjené). V prostém tělocviku byl prováděn jen nácvik. Atleti ztratili odchodem A. Wohlaufa nejlepšího závodníka a ostatní projevovali jen malý zájem. Z tohoto důvodu se neuskutečnily žádné závody mužů v prostém tělocviku. Úspěchy přinášely především lehkootletické závody zásluhou Anny Mezníkové.

Dále se úspěšně rozvíjela odbíjená – v jednotě působilo již devět družstev! Dařilo se hlavně I. mužstvu mladých mužů, které sehrálo 46 zápasů, z nichž 34 bylo vítězných. V roce 1933 se družstvo proboujalo do I. třídy, ve které v r. 1934 obsadilo celkově 3. místo. Družstvo hrálo převážně v sestavě A. Zyka, V. Valníček, M. Navrátil, M. Auda, L. Heinzl a K. Šimáček.

Největším podnikem roku odboru volejbalu byl turnaj v odbíjené o putovní ceny **Sokola** Slavkov u Brna (9. září), který byl rozdělen na dvě skupiny. Pro nižší skupinu (Heršpice, Hodějice, Holubice a II. družstvo Slavkova) věnovaly sestry vlajku. Pro vyšší skupinu (Brno II., Křenovice, Rousínov, Újezd a I. družstvo Slavkova) byl zakoupen stříbrný vavřínový věnec. Cenu za rok 1934 získalo I. družstvo Slavkova u Brna.

Nezahálely ani další odbory: házená, košíková a stolní tenis. Dne 31. května 1934 uspořádala TJ **Sokol** Slavkov vzpomínkový večírek na **sokolský** slet v roce 1914 spojený s oslavou B. Smetany a A. Dvořáka. Odbor zimních sportů upravil v lokalitě „Na tržšti“ místo pro kluziště, a tím začal s přípravami k zavedení ledního hokeje.

Článek byl převzat ze Slavkovského zpravodaje se souhlasem vydavatele. Titulky jsou redakční.

150 let Sokola ve Slavkově u Brna (VII)

 Slavkovský zpravodaj
dnes 7. 11. 2019

Doporučit

 Ilustrační foto
Autor: Wikipedia

Následující rok 1934 byl ve znamení posilování her (hlavně odbíjené). V prostém tělocviku byl prováděn jen nácvik. Atleti ztratili odchodem A. Wohlaufa nejlepšího závodníka a ostatní projevovali jen malý zájem. Z tohoto důvodu se neuskutečnily žádné závody mužů v prostém tělocviku. Úspěchy přinášely především lehkooiletické závody zásluhou Anny Mezníkové. Dále se úspěšně rozvíjela odbíjená – v jednotě působilo již devět družstev! Dařilo se hlavně I.

mužstvu mladých mužů, které sehrálo 46 zápasů, z nichž 34 bylo vítěznych. V roce 1933 se družstvo proboujalo do I. třídy, ve které v r. 1934 obsadilo celkové 3. místo. Družstvo hrálo převážně v sestavě A. Zyka, V. Valniček, M. Navrátil, M. Auda, L. Heinzl a K. Šimáček.

Největším podnikem roku odboru volejbalu byl turnaj v odbíjené o putovní ceny Sokola Slavkov u Brna (9. září), který byl rozdělen na dvě skupiny. Pro nižší skupinu (Heršpice, Hodějice, Holubice a II. družstvo Slavkova) věnovaly sestry vlajku. Pro vyšší skupinu (Brno II., Křenovice, Rousínov, Ujezd a I. družstvo Slavkova) byl zakoupen stříbrný vavřínový věnec. Cenu za rok 1934 získalo I. družstvo Slavkova u Brna.

Nezahálely ani další odbory: házená, košíková a stolní tenis. Dne 31. května 1934 uspořádala TJ Sokol Slavkov vzpomínkový večírek na sokolský slet v roce 1914 spojený s oslavou B. Smetany a A. Dvořáka. Odbor zimních sportů upravil v lokalitě „Na tržišti“ místo pro kluziště, a tím začal s přípravami k zavedení ledního hokeje.

Článek byl převzat ze Slavkovského zpravodaje se souhlasem vydavatele. Titulky jsou redakční.

Top

Přijmeme učitelku mateřské školy

Mateřská škola Rousínov nabízí volné pracovní místo na plný úvazek (HPP) v obci Rousínov. Pro uchazeče s alespoň středoškolským vzděláním s maturitou.

731 519 433 Odpovědět na nabídku

0 Tweet

To se mi líbí

0

Byl článek zajímavý?

Udělte článku hvězdičky, abychom věděli, co rádi čtete. Čím více hvězdiček, tím lépe.

Mohlo by Vás zajímat

19. 10. 2019

Územní pracoviště finančního úřadu ve Slavkově přechází na „optimalizovaný režim“

Územní pracoviště finanční správy ve Slavkově u Brna přejde v první polovině roku 2020 do optimalizovaného režimu. Pracovníci územního pracoviště ve Slavkově u Brna budou s celou agendou přesunuti na pracoviště ve Vyškově.

19. 11. 2019

Nejčtenější v rubrice Aktuálně

Chytrý koš lidé ve Slavkově obcházejí

II. - Železniční trať procházející Vyškovem slaví 150 let

Nádražní ulice ve Slavkově se začne vříjnu rekonstruovat

Vážíčka na Bonaparte bude zářit mědi

Houbaře na Vyškovsku překvapil nečekaný nález. Místo hub našel minu

+ Přidejte si zprávy z regionu na hlavní stránku Seznam.cz

Nejblíže v rubrice Aktuálně

V Bučovicích prodává výtvarné potřeby. V soutěži získala stříbro

Ve Slavkovské Nerudově ulici bude LED osvětlení

Atletičtí budou skákat otyčl. Slavkovský stadion má desetibojařské vybavení

Sezona na slavkovském koupališti je ukončena

Michaela Rájová ze Slavkova zabodovala v soutěži Podnikatelka roku

Kalendář akcí

VATOMARTINSK
Ping-Pongový turnaj
ženy, muže i děti všech věkových skupin
11. 2019 ve Sportovní hale v Podolí
čas: 8:00-9:00 Registrace
9:15-10:00 herní a pozváná pohár
10:00 - Sportovní večer s občerstvením
Přátelství Vratimovského vřás
daci vřás a vřás tepel **ZELENÁ PÁ**

[Zpět](#)

Zatím jen menší projekty dokončila města na Zlínsku. Ty větší zatím zůstávají většinou jen na papíře

Rok od komunálních voleb Český rozhlas Zlín zmapoval ve všech okresech Zlínského kraje, co se novým, někde i staronovým vedením měst podařilo, a co ne.

Přibližně rok vládnutí mají za sebou nově zvolené rady měst na Zlínsku. Strany a hnutí v Otrokovicích, Vizovicích, Valašských Kloboukách a Luhačovicích vstupovaly do komunálních voleb s ambiciózními programy. Jak své předvolební sliby plní, zmapoval redaktor Miroslav Urubek.

Jaká tedy je situace na Zlínsku přibližně rok po komunálních volbách?

Kromě Luhačovic, kde nastoupilo nové vedení, pokračují v dalších městech původní seskupení. Zajímavostí je, že opozice v těchto městech prakticky neexistuje. Buď je jí příliš málo, nebo úzce spolupracuje s koalicí. Druhým největším městem na Zlínsku jsou Otrokovice. Ty zahajovaly své další volební období se starostou za ANO Jaroslavem Budkem. Po názorových neshodách s některými jejími členy ale po čtyřech měsících rezignoval.

V čele města se tak octla jeho stranická kolegyně Hana Večerková. Po roce vládnutí tam dokončili slibovanou obnovu části centrální plochy ve čtvrti Trávníky, dále první etapu sportovního hřiště v Kvítkovicích. A buduje se cyklostezka. Na papíře prozatím zůstává výstavba okružní křižovatky na ulici Nadjezd. Podle starostky za ANO Hany Večerkové prozatím zpracovávají studii proveditelnosti. Dalším, podle starostky, těžce splnitelným slibem je pak boj se zápachem ve městě. Radnice prozatím vstoupila do jednání s největšími znečišťovateli ovzduší, jako je například kafilérie. Vymohla si alespoň sliby, že znečišťovatelé budou postupně zápach ze svých provozů postupně snižovat.

Velkou část Zlínska zabírá jižní Valašsko, jak to vypadá po roce Vizovicích a Valašských Kloboukách?

Čtete také

Od Bečvy k Váhu na kole. Mezinárodní cyklostezka bude mít další část ve Valašských Kloboukách

Vizovice i Valašské Klobouky vedou stejné starostky jako v předcházejícím období. Obě radnice tak navazují na práci z předcházejících let. A když začnu u Vizovic, tak tam letos opravili chodník ulic Štěpská a Mlýnská a zrekonstruovali takzvanou starou školu. Postupně obnovují herní prvky dětských hřišť ve městě, pracují na cyklostezce a vytipovali vhodná místa na výstavbu rybníků a arboreta. Problémem Vizovic číslo jedna je chátrající sokolovna. Vedení města se doposud nedokázalo domluvit s tamními představiteli Tělocvičné jednoty alespoň na minimálních opravách. Kromě toho by lidé chtěli také koupaliště. Tento slib prozatím podle nezávislé starostky Silvie Dolanské zůstává přes veškerou snahu jen na papíře.

Koupaliště je velkým tématem také pro Valašské Klobouky. To stávající tam chce město zrekonstruovat už několik let. Projekt je hotový, ale není na něj dostatek peněz. Město proto vyčkává na vhodný dotační titul. Dalším nezdarem ve Valašských Kloboukách je plánovaná výstavba nové infrastruktury pro rodinné domy v lokalitě Dlouhá. Tam kvůli rozpočtu na stavbu nových chodníků a inženýrských sítí museli zrušit výběrové řízení. A čeká je tedy další. Na druhou stranu ale Valašské Klobouky už stačily letos dle svých slibů opravit ulici Kramolišova, dokončili úsek cyklostezky Bečva Vlára Váh směrem na Brumov-Bylnici a vykoupili brownfield Dům na rohu, který v příštím roce začnou rekonstruovat.

Posledním větším městem na Zlínsku jsou lázeňské Luhačovice. Jak to vypadá tam?

Narozdíl od předcházejících měst v Luhačovicích nastoupila do vedení takřka čerstvá krev. Nezávislý starosta Marián Ležák společně se svými kolegy letos začali s opravami chodníků v centru města, pro penzisty zavedli senior taxi, provedli pasport zeleně a zahájili jednání o výstavbě obchvatu města, který by se měl dostat do priorit Zlínského kraje. Velkým problémem, je tady úbytek obyvatel. Podle starosty Mariána Ležáka se zatím nedaří do Luhačovic dostat stále obyvatele. Bývalé lokality určené pro hromadné bydlení totiž skoupili investoři, ale lidé se zájmem o trvalé bydlení ve městě nenalákaly.

V posledním dílu našeho povolebního seriálu zmapujeme situaci po volbách přímo v krajském městě.

XAVER A HOST

pondělí-pátek
13:00-14:00

Novinka

Zatím jen menší projekty dokončila města na Zlínsku. Ty větší zatím zůstávají většinou jen na papíře

7. listopad 2019 | Dobré ráno, Moravol

Miroslav Urubek o situaci na Zlínsku rok po volbách

Délka audia 4:39

Foto Fotobanká Profimedia

Rok od komunálních voleb Český rozhlas Zlín zmapoval ve všech okresech Zlínského kraje, co se novým, někde i staronovým vedením měst podařilo, a co ne.

Přibližně rok vládnutí mají za sebou nově zvolené rady měst na Zlínsku. Strany a hnutí v Otrokovicích, Vizovicích, Valašských Kloboukách a Luhačovicích vstupovaly do komunálních voleb s ambiciózními programy. Jak své předvolební sliby plní, zmapoval redaktor Miroslav Urubek.

Jaká tedy je situace na Zlínsku přibližně rok po komunálních volbách?

Kromě Luhačovic, kde nastoupilo nové vedení, pokračují v dalších městech původní seskupení. Zajímavostí je, že opozice v těchto městech prakticky neexistuje. Buď je jí příliš málo, nebo úzce spolupracuje s koalicí. Druhým největším městem na Zlínsku jsou Otrokovice. Ty zahajovaly své další volební období se starostou za ANO Jaroslavem Budkem. Po názorových neshodách s některými jejími členy ale po čtyřech měsících rezignoval.

V čele města se tak octla jeho stranická kolegyně Hana Večerková. Po roce vládnutí tam dokončili slibovanou obnovu části centrální plochy ve čtvrti Trávníky, dále první etapu sportovního hřiště v Kvítkovicích. A buduje se cyklostezka. Na papíře prozatím zůstává výstavba okružní křižovatky na ulici Nadjezd. Podle starostky za ANO Hany Večerkové prozatím zpracovávají studii proveditelnosti. Dalším, podle starostky, těžce splnitelným slibem je pak boj se zápachem ve městě. Radnice prozatím vstoupila do jednání s největšími znečišťovateli ovzduší, jako

VÍCE Z POŘADU

Ambiciózní sliby se zatím na Valašsku daří plnit jen zvolina. Vsetín žije kauzou chystané spalovny

Vsetínští zastupitelé vystavili stopku spalovně, která měla vyrůst v Luhu. Čeká se na analýzu

Předvolební sliby radnic na Slovácku získávají konkrétní podobu. Zatím ale v podobě plánů a projektů

E-SHOP ČESKÉHO ROZHLASU

Anglický humor, který léčí A nestáme...

Vladimír Krac, moderátor

Doktor v domě

Koupit >>

Populární humoristická kniha ze života mediků, lékařů a jejich pacientů.

Pivní království Belgie

Filip Nerad

Koupit >>

Tušák po hvězdách

Jack London

Koupit >>

[Zpět](#)

Čtenář reportér: Karlovarští Sokolové oslavili 100 let [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 07.11.2019, Zdroj: karlovarsky.denik.cz

Tělocvičná jednota Sokol Karlovy Vary si v pondělí 4.11. slavnostní vernisáží připomněla 100 let od svého založení.

Karlovarští Sokolové si připomenuli významné jubileum od svého založení. / Foto: T.J. Sokol KV

Vernisáž proběhla ve společenském sále Krajské knihovny v Karlových Varech - Dvorech za účasti starostky ČOS Hany Moučkové, náměstka statutárního města Karlovy Vary pana Josefa Kopfsteina a dalších pozvaných hostů. Nechyběli zástupci ze spřátelených spolků, tedy Skauti, či četníci v dobových uniformách. Slavnostní odpoledne svým vystoupením doprovázel Karlovarský pěvecký sbor pod vedením Martina Matušky.

KARLOVARSKÝ
deník.cz

Předplatné Přihlásit se / registrovat

VYBRAT REGION

ZPRÁVY PODNIKÁNÍ SPORT KULTURA AUTA TIPY DENÍKU MÍMENKA

deník klub

SLUŽBA PRO SENIORY: Vozidla služby senior expres pacienty do Chebu nebo Sokolova nepovezou

ÚSPORNÉ DOMY
s nízkými pořizovacími náklady

ZJIŠTIT VÍCE >>

Čtenář reportér: Karlovarští Sokolové oslavili 100 let

DNES 21:34 | ČTENĚŘ REPORTÉR

Tělocvičná jednota Sokol Karlovy Vary si v pondělí 4.11. slavnostně vernisáží připomněla 100 let od svého založení.

ČTENĚŘ REPORTÉR

Koncert na počest Gándhimu
Muf a jeho první houba

Chcete tady mít zveřejněný svůj příspěvek?

Poslejte ZDE

4 fotografie v galerii >

KOMERČNÍ ROZLOŽENÍ
Světový hráč z Nejdku slaví 120 let

Karlovarští Sokolové si připomenuli významné jubileum od svého založení. | Foto: TJ Sokol KV

Vernisáž proběhla ve společenském sále Krajské knihovny v Karlových Varech - Dvorech za účasti starostky ČOS Hany Moučkové, náměstka statutárního města Karlovy Vary pana Josefa Kopfsteina a dalších pozvaných hostů. Nechyběli zástupci ze spřátelených spolků, tedy Skauti, či četníci v dobových uniformách. Slavnostní odpoledne svým vystoupením doprovázel Karlovarský pěvecký sbor pod vedením Martina Matušky.

Sokol byl v Karlových Varech založen přesně 22. listopadu 1919. Výstava v hale Krajské knihovny potrvá až do 28. listopadu. Tímto všechny zájemce srdečně zveme.

Michal Mendel

DNES 21:34

DISKUZE

Krajská knihovna, Karlovy Vary

DÁLE Z VAŠEHO DENÍKU

Stavba nového Dvorského mostu vyjde na 120 milionů

Stovky milionů korun budou muset karlovarští radní investovat do oprav mostů, propustek a lávek v...

FOTO, VIDEO: Děti ze základní školy 1. máje si stávkou učitelů užívaly

Jen čtyři základní školy zůstaly včera kvůli celorepubliko...

DENÍK KE KÁVE

Šéfredaktorka pro vás osobně shrne klíčové zprávy z Karlovarska.

Vyzkoušet ZDARMA

Jana Kopecká

deník klub

[Zpět](#)

Hostivařští sokolové zvou na Martinský lampiónový průvod [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 07.11.2019, Zdroj: prazskypatriot.cz

V Praze 15 se o víkendu uskuteční Martinský lampiónový průvod. „Zveme všechny na Martinský lampiónový průvod v neděli 10. listopadu. Začátek je v 17 hodin před Švehlovou sokolovnou v Hostivaři. Průvod projde přílehlým lesíkem, kde se ukrývají pohádkové bytosti. V cíli čeká na všechny malá odměna,“ zve Tělocvičná jednota SOKOL HOSTIVAŘ, která tradiční akci pořádá. Vstupné je dobrovolné. Sokolovna je na adrese U Branek 674/7.

Průvod se vydá od hostivařské sokolovny. Foto: iscus.cz.

Kdy jindy než teď.
Audi now.

19 999 Kč za měsíc

Q7

Objevte více >

Audi Financial Services
Über: Leasing, Pojištění, Mobilita.

Audi now

PRAŽSKÝ PATRIOT
BUŇTE V PRAZE V OBRÁZE

Aktuální doprava v Praze, průjezdnost, uzavírky, parkování nahrazeno B6 problémem.

DNES 6°C

ZÍTRA 9°C

POZÍTRÍ 8°C

Dnes je čtvrtek 7. 11. 2019
Svatík má Saska

ZPRAVODAJSTVÍ   DOPRAVA   POLITIKA   KULTURA   SPORT   KRIMI   VIKEND   PRAŽSKÝ ŽVOT   DĚTI   SENIŘI   VÍCE ...

Dětská Praha   Víkendové tipy

Průvod se vydá od hostivařské sokolovny. Foto: iscus.cz

Hostivařští sokolové zvou na Martinský lampiónový průvod

7. listopadu 2019 23:43

To se mi líbí

f t g+

V Praze 15 se o víkendu uskuteční Martinský lampiónový průvod. „Zveme všechny na Martinský lampiónový průvod v neděli 10. listopadu. Začátek je v 17 hodin před Švehlovou sokolovnou v Hostivaři. Průvod projde přilehlým lesíkem, kde se ukrývají pohádkové bytosti. V cíli čeká na všechny malá odměna,“ zve Tělocvičná jednota SOKOL HOSTIVAŘ, která tradiční akci pořádá. Vstupné je dobrovolné. Sokolovna je na adrese U Branek 674/7.

24 hodin v Praze

Hostivařští sokolové zvou na Martinský lampiónový průvod

V Praze 15 se o víkendu uskuteční Martinský lampiónový průvod. „Zveme všechny na Martinský lampiónový průvod v neděli 10. listopadu...“

Reklama

Máte zájem podílet se na správě hlavního města Prahy?

Pak hledáme právě Vás.

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

kariera.praha.eu

Praha 13: Na školním stadionu Bronzová začne bruslení pro veřejnost

Školní zimní stadion Bronzová (Bronzová 1367/37) po zhruba půlroční odměnce brzy zahájí další zimní sezonu. Bruslení pro veřejnost bude...

Multizánrový festival KUK je učen pro děti od 10 měsíců do 3 let

Festival KUK pro batolata bude od 9. do 11. listopadu od 10 do 18 hodin opět v KC Zahradka na Chodově.

Reklama

Hledáme šikovné kolegyně a kolegy

Přidejte se k nám!

800 220 020

VOLETTE ZDARMA

10. listopadu v 17 h začínáme před Sokolovnou příchodem sv. Martina a ohňostrojem

Server www.prazsky-patriot.cz používá k poskytování služeb, personalizaci reklam a analýze návštěvnosti soubory cookie. Používáním tohoto webu s tím souhlasíte. [Zobrazit podrobnosti](#) [Zavřít](#)

[Zpět](#)

[Do seznamu laureátů nejvyšších ocenění Kraje Vysočina přibylo 12 jmen](#) [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 07.11.2019, Zdroj: kr-vysocina.cz +1, Strana: 0

Obsahové duplicity: 07.11.2019 - kr-vysocina.cz [N1 URL](#)

Do seznamu laureátů nejvyšších ocenění Kraje Vysočina přibylo 12 jmen

Dvanáct mimořádných osobností si dnes v Horáckém divadle v Jihlavě převzalo z rukou hejtmana Jiřího Běhounka nejvyšší ocenění Kraje Vysočina v podobě kamenné, skleněné a dřevěné medaile. Nejčestnější kamenná medaile za celoživotní přínos patří pro letošní rok Ludmile Kameníkové, která zasvětila svůj profesní život výzkumu v oblasti šlechtění brambor, máku a

kmínu, dále spisovatelce a publicistce Ludmile Klukanové a také malíři a sochaři Františku Mertlovi. „Významné osobnosti Vysočiny oceňujeme letos už po dvanácté a za tu dobu jsem měl tu čest předat medaili více než stovce skvělých lidí. Za každým jménem se vždy skrývá jedinečný životní příběh, který může být inspirací pro ostatní,“ uvedl na slavnostním večeru hejtmán Jiří Běhounek.

Kamenná medaile:

Ludmila Kameníková – výzkumná pracovnice v oblasti šlechtění brambor, máku a kmínu

Ludmila Kameníková zasvětila svůj život výzkumné práci. Ještě jako pracovnice šlechtitelské stanice v Keřkově se věnovala šlechtění a výzkumu brambor. Připsala si spoluautorství odrůd, které jsou zapsány ve Státní odrůdové knize. Do praxe zaváděla metodu ELISA, která slouží ke zjišťování virových chorob u brambor. Její zkušenosti a poznatky v těchto oblastech se staly podkladem dalším šlechtitelským stanicím v Československu. Pod vedením šlechtitelské stanice Keřkov také probíhalo na stanici v České Bělé šlechtění lnu, máku, tetraploidního žita, ale i kmínu. Když po roce 1990 hrozil tomuto úseku zánik, Ludmila Kameníková zachránila rostlinný materiál před likvidací, obstarala novou záštitu a sama se ujala i této šlechtitelské činnosti. Svoji zásluhu a podíl má i na návrhu, podle kterého Evropská unie udělila v roce 2008 českým odrůdám kmínu chráněné označení původu Český kmín. Velkým úspěchem neúnavné šlechtitelské práce Ludmily Kameníkové je uznání nové odrůdy českého kmínu pod názvem Kamín. Tato středně raná odrůda dvouletého typu je určena k produkci semene pro potravinářské účely, má vysoký obsah silic v semeni, odrůda je odolná proti opadávání nažek a odolná k vyzimování. K registraci odrůdy Kamín došlo v lednu 2019 po dlouhých 25 letech. Za dosaženými výsledky stojí nesmírná pracovitost, vytrvalost, pevná vůle, svědomitost a mnoho osobního nasazení. Díky osobnostem, jakou je Ludmila Kameníková, můžeme říci, že zemědělství a šlechtitelství v Kraji Vysočina disponují odvětvím na špičkové úrovni.

Ludmila Klukanová – spisovatelka a publicistka

Ludmila Klukanová po úvodních překážkách, které jí kladl tehdejší režim při studiu, pracovala nejprve v knihkupectví a v různých administrativních profesích. Po listopadu 1989 působila jako tisková mluvčí Občanského fóra v Jihlavě. Výrazný podíl měla na obnově Jihlavských listů, v jejichž redakci pak v letech 1990 a 1991 rovněž pracovala. Je autorkou více než dvaceti knih – románů, novel, pohádek. Celá její tvorba umělecky popisuje vysočinské osobnosti i obyčejné lidi, život či historii našeho kraje. Také všechny její další aktivity jsou úzce spjaty s Vysočinou. V jejich dílech se zračí vesnice Vysočiny od 50. let v syrové realitě, zachycena je zde však i krása vysočinské přírody či dnes krajské město Jihlava jako město plné lidských příběhů. Umělecky zpracovala mládí skladatele Gustava Mahlera v Jihlavě. V knize Páni malíři představila čtyři významné vysočinské výtvarníky: Ladislava Nováka z Třebíče, Františka Dörfla, Jindřicha Bošku a Stanislava Pojera z Jihlavy. Věnovala se také dokumentárním textům. Již v roce 1969 jako první novinářsky zachytila příběh Evžena Plocka, který se upálil v Jihlavě. Spolupracovala na publikacích Komunismus na Vysočině, Stalo se v době nesvobody, věnovala se tématu kolektivizace. Pro Český rozhlas připravila pořady o osudech legionáře plk. Josefa Jiřího Švece z Čenkova na Třeštsku a o osobnosti Jana Máši, který na Vysočině založil Jihlavské listy, ale i řadu spolků včetně Sokola. Za literaturu obdržela Ludmila Klukanová řadu cen, po roce 1989 byla přijata do české pobočky mezinárodní literární organizace PEN klub. Je členkou Obce spisovatelů. Na literární témata také přednáší a beseduje ve školách.

František Mertl – malíř a sochař

Malíř a sochař František Mertl, v uměleckém světě známý pod pseudonymem Franta, se narodil v třebíčských Domcích, dětská léta však prožil v Brtnici. Od mládí se zajímal o výtvarné umění, v letech 1948–1952 absolvoval Školu uměleckých řemesel (nyní Vyšší uměleckoprůmyslová škola) v Brně a v letech 1952–1957 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze, kde byl žákem profesora Miloslava Holého. V roce 1956 se jako stipendista akademie v italské Perugii setkal s francouzskou studentkou Jacqueline, která ho o rok později navštívila v Praze. Tehdejší úřady nepovolily jejich sňatek, StB je pronásledovala a perzekvovala, a proto odešel František Mertl z komunistického Československa do Francie. Tam se v roce 1958 oženil a usadil, od roku 1964 žije a tvoří v provensálském městečku Vence. Brzy vynikl jako malíř i jako sochař. Už v letech 1963 a 1965 se zúčastnil pařížského bienále, později samostatně vystavoval v muzeu v Mentonu, v muzeu Galliera v Paříži i v Picassově muzeu v Antibes. V roce 1965 koupilo jeden z jeho obrazů muzeum v Nice, což znamenalo první krok k tomu, aby později byly jeho práce zařazeny do Centre Pompidou v Paříži či do Guggenheimova muzea v New Yorku. V průběhu let pak absolvoval nespočet samostatných výstav v Evropě, Asii, Americe i Africe. František Mertl nikdy nezapomněl na svůj rodný kraj ani rodné město a pravidelně je navštěvuje. V roce 2014 se rozhodl věnovat městu Třebíč několik desítek svých děl v hodnotě přesahující 15 milionů korun. V Třebíči pak následně vznikla jeho stálá expozice Galerie Franta, která je jediná na světě.

Skleněná medaile:

Josef Brožek – hudební pedagog

Josef Brožek si svým přístupem a výsledky získal pověst vynikajícího pedagoga. Od roku 1960 vyučuje hru na příčnou flétnu, hoboj, klarinet, fagot, lesní roh a trubku na Základní umělecké škole J. V. Stamice v Havlíčkově Brodě. Stal se téměř legendou a vyhlášenou špičkou v hudební pedagogické sféře a jeho žáci šíří slávu české hudby nejen doma, ale i ve světě. Za svou učitelskou dráhu vchoval stovky vynikajících amatérů a profesionálů. Těch profesionálních hudebníků je k dnešku přesně 56. Jsou to žáci, které vychovával od základů, poté připravil na střední a vysoké školy s uměleckým zaměřením a kteří dnes působí jako sólisté, členové předních orchestrů a komorních souborů nebo jako pedagogové na uměleckých školách. Vedle výchovy sólistů Josef Brožek založil řadu vynikajících komorních souborů svých žáků. K nejvýraznějším talentům, které vyrostly pod pedagogickým vedením Josefa Brožka, patří fagotista Miloš Wichterle, hobojistka Jana Brožková, fagotista Martin Petrák, klarinetistka Kateřina Váňová, hornista Jiří Špaček, fagotista Pavel Langpaul, hobojistka Dana Wichterlová, hobojisté Přemysl Kubát, Jan Musil, Martin Petr, klarinetistka Veronika Hofmanová a mnozí další. Žáci Josefa Brožka se pravidelně účastní různých soutěží. Ve všech ústředních kolech obsazují přední místa a on sám často získává ocenění porot za vynikající pedagogickou práci a cenu pro nejuspěšnějšího učitele. Na svém kontě má i různá individuální ocenění, jedno z nich například získal z rukou ministryně školství.

Květuše Doležalová – zakladatelka Klubu naděje, z. s.

Květuše Doležalová založila v roce 2000 ve Velkém Meziříčí Klub Naděje – dobrovolné sdružení onkologických pacientů. K hlavním činnostem sdružení patří zajišťování lékařských přednášek a ozdravných pobytů a péče o onkologické pacienty. Po dlouhá léta je Květuše Doležalová hlavním tahounem tohoto spolku a ještě donedávna stála v jeho čele také jako předsedkyně. Onkologicky nemocným lidem pomáhá při prosazování jejich práv a organizuje a zajišťuje pro ně rekondiční pobyty, na které s nimi sama i vyjíždí, aby jim mohla být nablízku. Zajišťuje odborné besedy nebo přednášky lékařů a zdravotníků zaměřené právě na problematiku onkologicky nemocných. Je připravena poradit při výběru protetických pomůcek. Každého, kdo její pomoc potřebuje, vyslechne a povzbudí. Květuše Doležalová svým dlouholetým zájmem a péčí pomohla zpříjemnit a zkvalitnit život mnoha těžce nemocným lidem. Jako předsedkyně sdružení musela obstarat také řadu formalit spojených s jeho činností. Veškerou práci vykonává po celá léta obětavě a nezištně.

Zuzana Nevoralová – kožní lékařka a pedagožka

Zuzana Nevoralová pracuje na kožním oddělení nemocnice v Jihlavě jako zástupkyně primáře. Je vědeckou sekretářkou Nemocnice Jihlava, členkou Vědecké rady Nemocnice Jihlava a členkou Etické komise Kraje Vysočina a také tajemnicí čestné rady Jihlavské medicínské akademie, vzdělávací organizace pro celý Kraj Vysočina. Externě vyučuje na Vysoké škole polytechnické v Jihlavě. Nejvíce úsilí věnuje Zuzana Nevoralová zajištění kvalitní péče o pacienty, kteří trpí chorobami obličeje, především akné a růžovkou. Účinná pomoc má totiž velký vliv na jejich psychiku a kvalitu života. S cílem zlepšit péči o pacienty s těmito chorobami vyvíjí Zuzana Nevoralová řadu aktivit jak v Kraji Vysočina, tak v celé republice, po Evropě i na světové úrovni. Přednáší, publikuje a získala řadu ocenění. Již více než 15 let je členkou Evropské akademie dermatovenerologie a členkou dvou pracovních týmů této organizace: výzkumného týmu pro akné a růžovku a výzkumného týmu pro kožní choroby v těhotenství. V obou týmech je velmi aktivní, přednáší a vzdělává lékaře z celé Evropy. V roce 2017 se účastnila jako jediná zástupkyně dermatologů se specializací na akné za celou Evropu jednání o izotretinoinu (lék k léčbě nejtěžších forem akné) v EMA v Londýně. V neposlední řadě Zuzana Nevoralová vyvíjí aktivity v rámci Kraje Vysočina. Už před dvaceti lety založila poradnu v Jihlavě, kde bylo dodnes ošetřeno již téměř 3000 pacientů s nejtěžšími formami akné a růžovky. Toto pracoviště je výjimečné, v celé České republice jsou poradny tohoto typu pouze dvě.

Pavel Tasovský – umělecký kovář

Pavel Tasovský vystudoval umělecké kovářství na Škole uměleckých řemesel v Praze v roce 1978. V letech 1981 a 1982 absolvoval v Moravském muzeu v Brně odborný kurz muzejních konzervátorů se specializací kov, dřevo. V letech 1998 a 1999 absolvoval Mistrovskou školu uměleckých řemesel v Praze. Od roku 1978 až do roku 1989 pracoval v kovářské dílně Uměleckých řemesel v Brně. Dostal se přitom k významným zakázkám, mezi nimi figuroval například Malovaný dům v Třebíči, hrad Špilberk, Moravské zemské muzeum nebo poutní kostel ve Křtinách. V roce 1989 zakládá kovářskou dílnu v Náměšti nad Oslavou, kde se zabývá výtvarným řešením a zpracováním architektonických doplňků interiérů a exteriérů soukromých i státních subjektů. Současně se věnuje volné tvorbě. Od roku 1992 samostatně vystavuje a od roku 2003 spolupřipádá Mezinárodní bienále výtvarníků „Setkání“ v areálu zámku v Náměšti nad Oslavou. Hlavní náplní kovářského ateliéru zůstává realizace zakázek do historických objektů, ale i do současné architektury. Většina realizací vzniká dle vlastních návrhů po konzultaci s architekty. Kovárnou prochází mnoho absolventů uměleckých škol a ti šikovnější si po několikaleté praxi zakládají své vlastní dílny. Realizace Pavla Tasovského jsou zastoupeny v soukromých sbírkách, na významných stavbách a památkách v České republice i v zahraničí. Za své práce obdržel řadu ocenění na sympozii. Jako jediný zástupce z Evropy získal v roce 2010 pozvání na konferenci kovářů do Kalifornie. O rok později byl přizván jako člen odborné komise k hodnocení vystavených kovářských děl v Itálii. V letech 2016–2018 byl lektorem kovářské školy v Bruselu, jejímž hlavním iniciátorem je královská rodina.

Ladislav Teisler – majitel pekárny Adélka, restaurátor, donátor

Ladislav Teisler pracuje v pekařském oboru od roku 1971. V roce 1990 založil rodinnou firmu Adélka, která se postupně rozrostla až na téměř 300 zaměstnanců. V průběhu let rozšiřoval výrobu, technické zázemí, vozový park a samozřejmě se rozrůstaly i potřebné prostory. Kromě průmyslové výroby pekařských a cukrářských výrobků, hotových jídel nebo lahůdek byl vybudován také žitno-pšeničný mlýn. Značka Adélka je dnes symbolem moderní potravinářské firmy evropských parametrů s tradicí poctivého českého řemesla. Firma vyrábí více než tisíc druhů výrobků. V současné době se vývojové středisko společnosti zabývá výrobním programem zdravé výživy a také vývojem velmi žádaných výrobků pro dětské spotřebitele. Ladislav Teisler při svém podnikání úspěšně realizoval desítky staveb, mezi nejvýznamnější patří výstavba výrobního areálu, opravy a rekonstrukce historických domů na náměstí v Pacově a v Humpolci, výstavba rekreačního střediska Trnávka pro zaměstnance firmy nebo rekonstrukce a výstavba domu na Masarykově náměstí v Pelhřimově Na Čtyřce, kde založil i minipivovar. Zasadil se o nové zvony v kostele sv. Bartoloměje a pracoval také jako místostarosta na pelhřimovské radnici. Obdržel celou řadu ocenění a zasloužil se o obnovu tradičních společenských událostí, jako je Pelhřimovská pouť, masopust nebo Zlatá neděle. Podpořil desítky společenských, kulturních a sportovních akcí, stejně jako humanitární pomoc při povodních na Moravě a v Čechách.

Dřevěná medaile:

Jan Hanko – zakládající člen parkourové skupiny Urban Sense

Jan Hanko je zakládající člen úspěšné mezinárodní parkourové skupiny Urban Sense. Založil ji společně s kamarádem v roce 2010 jednoduše proto, že ho bavil pohyb a chtěl své nadšení z pohybu sdílet s ostatními lidmi. Parkour vnímá jako způsob komunikace sportovce se svým tělem a jako zdroj výzev k překonávání fyzických hranic. Velký důraz přitom klade na komplexní zdravý vývoj těla a zdravý životní styl. K parkourovým úspěchům se propracoval vlastní pilí systémem pokus-omyl, vymýšlí originální tréninkové metody a postupy a v současné době patří mezi nejvýraznější osobnosti parkourového sportu. Dlouhodobě se věnuje práci s mládeží, vede kroužky, tematické tábory a workshopy pro děti v celé řadě měst Kraje Vysočina i na jiných místech po republice. V dětech se při těchto aktivitách snaží probudit přirozenou radost z pohybu a nechává je nalézt jejich vlastní silné stránky při zachování širokého spektra fyzických aktivit. Usiluje o to, aby byl parkour vnímán více jako sport a méně jako pouhá móda na sociálních sítích. Jan Hanko díky svému sportovnímu nadání procestoval celou řadu zemí, ale stále je hrdým patriotem Vysočiny a bývá společně se skupinou Urban Sense hlavní hvězdou nejrůznějších show pro širokou veřejnost. Skupina se pod vedením Jana Hanka velmi úspěšně prezentovala také v televizní soutěži Česko Slovensko má talent 2018.

Markéta Laštovičková – nadaná akordeonistka

Markéta Laštovičková se začínala učit na akordeon v ZUŠ v Havlíčkově Brodě, poté absolvovala Pražskou konzervatoř a dnes studuje na Dánské národní akademii hudby v Odense. Je čtyřnásobnou vítězkou Talentu Vysočiny (2010, 2011, 2013, 2015), držitelkou Ceny hejtmana Vysočiny a Ceny města Havlíčkova Brodu. Na svém kontě má nespočet uměleckých úspěchů, například se 30krát stala vítězkou mezinárodních soutěží. Z úspěchů nasbíraných za hranicemi si nejvíce váží vítězství na Mezinárodní akordeonové soutěži v chorvatské Pule (2010, 2012, 2013, 2014), vítězství na Mezinárodní akordeonové soutěži ve slovenském Popradě (2010, 2014), vítězství na Mezinárodní akordeonové soutěži v Praze (2015, 2016) a dvojnásobného vítězství na Mezinárodní akordeonové soutěži v portugalské Alcobace (2017). Jako první akordeonistka v historii vystoupila v červnu 2018 se sólovým recitálem na festivalu Pražské jaro. Hostovala ve Státní opeře Národního divadla, pravidelně účinkovala na hudebních festivalech Jaroslava Svěčeného a Václava Hudečka. Koncertuje po celé České republice, ve Švédsku, Dánsku, Itálii, Německu, Holandsku, Chorvatsku, Rusku, na Slovensku a na Madeiře. Díky svému renomé je zvána do porot na mezinárodní soutěže a na koncertní recitály při těchto soutěžích. Nabídky získává i jako lektorka českých a mezinárodních akordeonových kurzů. I přes neustálou vytiženost se ráda vrací na Vysočinu a do rodného Havlíčkova Brodu, kde spolupracuje s akordeonovým orchestrem Pohoda. Píše také skladby pro malé i pokročilejší akordeonisty.

Tadeáš Polách – talentovaný hráč na trubku

Tadeáš Polách je žákem Základní umělecké školy v Bystřici nad Pernštejnem. Studuje dva obory: hru na trubku a hru na bicí nástroje. Přes svůj nízký věk vyniká zejména jako mimořádný hráč na trubku. Během školního roku 2017/18 obsadil v soutěži MŠMT pod vedením učitele Štěpána Husáka první místa v okresním, krajském i celostátním kole v sólové hře na trubku a ve

své věkové kategorii je aktuálně nejlepším hráčem na tento nástroj v celé republice. Letos se zúčastnil soutěže MŠMT Komorní hra s převahou dechových nástrojů, kde jako člen žesťového kvarteta výrazně přispěl k prvnímu místu v krajském kole soutěže v Havlíčkově Brodě (absolutní vítěz soutěže). Dále se jako první hráč podílel na zisku ocenění poroty za nejlepší výkon v kategorii žesťových souborů a obdržel osobní ocenění poroty ve hře na trubku. Těleso postoupilo do celostátního kola. Tadeáš Polách je také velkou oporou Dechového orchestru ZUŠ Bystřice nad Pernštejnem, kde působí na postu druhé trubky. I přes svůj nízký věk je schopen kvalitní hry partů první trubky. S dechovým orchestrem reprezentoval na řadě přehlídek a vystoupení, například Čermákovo Vysoké Mýto, Dopoledne s dechovým orchestrem nebo Bystřické hody. Osobně vystupuje při kulturních akcích v regionu. Přestože Tadeáš Polách studuje ZUŠ poměrně krátkou dobu, díky svému mimořádnému nadání, pílí a skvělým výsledkům se brzy zapsal do povědomí veřejnosti a je důstojným reprezentantem sólové hry na trubku.

Petr Špaček – včelař, pořadatel Slavností medu v Cidlině

Včelařit začal Petr Špaček ve svých devíti letech. Od roku 2011 je členem Českého svazu včelařů, kam ho nechal zapsat jeho dědeček, zakladatel rodinné tradice. Když bylo Petrovi patnáct let, rozhodl se, že by se včelaření chtěl věnovat naplno. V té době s dědou rozšířili své království na 60 včelstev a spolu s tím se rozrostlo i složení nabídky rodinného včelařství o svíčky ze včelího vosku a medy s příměsmi. S výrobky začal Petr jezdit na různé trhy a jarmarky a i z toho důvodu se rozhodl založit si živnost. Protože mu tehdy ještě nebylo 18 let, nechal se zplnoletnit. Nedlouho poté s dědečkem založili i e-shop. Společně vyrobili dva pojízdné včelíny, s nimiž mohou cestovat blíž plodinám, které přinášejí včelám největší užitek a největší množství nektaru či medovice. Do související práce se zapojila celá rodina. V soutěži Med roku 2018, kterou pořádá Pracovní společnost nástavkových včelařů, získal Petr Špaček první místo z celé ČR v kategorii medovicové medy. Další dvě zlaté medaile získal za med květový a medovicový. Nyní pracuje na vývoji a výrobě vlastní kosmetiky ze včelích produktů. Zapálený včelař začal také před lety v Cidlině pořádat Slavnosti medu. Včelaři z širokého okolí na nich předvádějí svou práci a včelí produkty. Akce se pravidelně opakuje každý rok a program se rozšiřuje. Za skvělý nápad dostal Petr Špaček ocenění Skutek roku.

tisk@kr-vysocina.cz

Kraj Vysočina OFICIÁLNÍ INTERNETOVÉ STRÁNKY KRAJE VYSOČINA

česky | english | Deutsch

Do seznamu laureátů nejvyšších ocenění Kraje Vysočina přibýlo 12 jmen

Dvanáct mimořádných osobností si dnes v Horáckém divadle v Jihlavě převzalo z rukou hejtmana Jiřího Běhouneka nejvyšší ocenění Kraje Vysočina v podobě kamenné, skleněné a dřevěné medaile. Nejčestnější kamenná medaile za celoživotní přínos patří pro letošní rok Ludmíle Kamenkové, která zasvětila svůj profesní život výzkumu v oblasti šlechtění brambor, máku a kminu, dále spisovatelka a publicistka Ludmila Kukanová a také malíř a sochař František Mertl. Vyznamné osobnosti Vysočiny oceňujeme letos už po jedenácté a za tu dobu jsem měl tu čest předtí medaile více než stovce skvělých lidí. Za každým jmenem se vždy skrývá jedinečný životní příběh, který může být inspirací pro ostatní," uvedl na slavnostním večeru hejtmán Jiří Běhounek.

Kamenná medaile:
Ludmila Kamenková – výzkumná pracovnice v oblasti šlechtění brambor, máku a kminu
 Ludmila Kamenková zasvětila svůj život výzkumné práci. Ještě jako pracovnice šlechtěcího stanice v Keřkově se věnovala šlechtění a výzkumu brambor. Připadla si spoluprádovství odrůd, které jsou zapísány ve Státní odrůdové knize. Do práce zaváděla metodu ELISA, která slouží ke zjišťování virových chorob u brambor. Byl zkušenoš a poznání v těchto oblastech se staly podkladem dalších šlechtěcích prací v Československu. Pod vedením šlechtěcího stanice Keřkov také probíhalo na starici v České Bělé šlechtění lnu, máku, tetraploidního žita, ale i kminu. Když po roce 1990 trojel kminu osudu zárak, Ludmila Kamenková zachránila rostliny materské před likvidací, obstarala novou zkušbu a sama se opala i této šlechtěcí činnosti. Spoj zkušbu a podíl má i na návrhu, podle kterého Evropská unie udělila v roce 2008 českým odrůdám kminu chráněné označení původu Český kmin. Velkým úspěchem neodvratně šlechtěcí práce Ludmily Kamenkové je uznání nové odrůdy českého kminu pod názvem Kamin. Tato středně raná odrůda dvojeletého typu je určena k produkci semene pro potravinářské účely, má vysoký obsah síly v semeni, odrůda je odolná proti ospalému nároku a odolná k vyzimování. K regozaci odrůdy Kamin došlo v lednu 2019 po dlouhých 25 letech. Za dosazenými výsadky stojí nesmírná pracovitost, vytrvalost, pevné srdce, svůdnost a mnohá osobitá naxazová. Díky osobnostem, jakou je Ludmila Kamenková, můžeme říci, že zemědělství a šlechtěčství v Kraji Vysočina disponují odbovými na špičkové úrovni.

Ludmila Kukanová – spisovatelka a publicistka
 Ludmila Kukanová po ověření přebázkách, které jí klád tehdejší režim při studiu, pracovala nejprve v knihkupectví a v různých administrativních profesích. Po listopadu 1989 půsila jako tisková mluvčí občanských sdružení v Jihlavě. Významný posíl měla na obnově Jihlavských listů, v jejich redakci pak v letech 1990 a 1991 rovněž pracovala. Je autorkou více než dvaceti knih – románů, novel, pohádek. Četá její tvorba umělecké popise vysočinské osobnosti i obyčejné lidi, život či historii našeho kraje. Také všechny její další aktivity jsou úzce spjaté s Vysočinou. V jejích dílech se znač vesnice Vysočiny od 50. let v srovnání. zachycena je zde však i kultura vysočinské přítvoty či dnes spjaté místo Jihlava jako místo jasných příběhů. Umělecký zpracování málokdy akce v Jihlavě. Představa čtyř významných vysočinských výtvarníků: Ladislava Nováka z Třebíže, Františka Dörfla, Jindřicha Boška a Stanislava Pojeza z Jihlavy. Věnovala se také dokumentárním textům. Již v roce 1989 jako první rovněž zachytila příběh Evžena Ptáčka, který se upálil v Jihlavě. Spolupracovala na publikacích Komplexes na Vysočině. Stala se v době nesvobodný, věnovala se tématu kolektivizace. Pro Český rozhlas připravila pořady o osudech legionářů plk. Josefa Jiřího Švece z Čenokva na Třebíčsku a o osobnosti Jana Mláď, který na Vysočině založil Jihlavské lste, ale i řadu společí včetně Sokola. Za literaturu obdržela Ludmila Kukanová řadu cen, po roce 1989 byla přijata do české poezie mezinárodní literární organizace PEN klub. Je členkou Obce spisovatelů. Na literární temata také přednáší a beseduje ve školách.

František Mertl – malíř a sochař
 Malíř a sochař František Mertl, v uměleckém světě známý pod pseudonymem Franta, se narodil v třebských Domcích, dětská léta však prožil v Březce. Od mládí se zajímal o výtvarné umění, v letech 1948–1952 absolvoval Školu uměleckých řemesel (nyní VŠE uměleckoopravnická škola) v Březce a v letech 1952–1957 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze, kde byl žákem profesora Miloslava Holého. V roce 1956 se jako stipendista odeslal do Francie a v letech 1956–1957 studoval na Akademii výtvarných umění v Paříži. Mertl byl žákem později navštívil v Praze. Tehdejší úřady nepovolily jejich sázku, SIB je pronásledovala a perzekvovala, a proto odešel František Mertl z komunistického Československa do Francie. Tam se v roce 1958 oženil a usadil, od roku 1964 žije a tvoří v provensalském městečku Vence. Brzy vynikl jako malíř i jako sochař. Už v letech 1963 a 1965 se začal zabývat parížskými biennale, později samostatně vystavoval v muzeu v Mělníku, v muzeu Galéria v Paříži i v Picassově muzeu v Antibes. V roce 1965 koupil jeden z největších muzeu v Nice, což znamenalo první krok k tomu, aby později byly jeho práce zafazány do Centre Pompidou v Paříži či do Guggenheimova muzea v New Yorku. V průběhu let pak absolvoval nespočet samostatných výstav v Evropě, Asii, Americe i Africe. František Mertl nikdy nezapomněl na svůj rodný kraj ani rodné místo a pravidelně je navštěvuje. V roce 2014 se rozhodl věnovat městu Třebíč několik desítek svých děl v hodnotě přesahujících 15 milionů korun. V Třebíči pak následně vznikla jeho stálá expozice Galerie Franta, která je jedná na světě.

Skleněná medaile:
Josef Brožek – hudební pedagog
 Josef Brožek si svým přístupem a výzkumy získal pověst vynikajícího pedagoga. Od roku 1960 vyučuje hru na příčnou flétnu, hoboj, klarinet, fagot, lesní roh a trubku na Základní umělecké škole 2. v. Státní v Hradci Králové. Sám se zabývá pedagogikou a v představení v hudební pedagogické sféře a jeho žáci šli slávu české hudby nejen doma, ale i ve světě. Za svou učebnicovou drahu vychovatel stovky vynikajících amatérů a profesionálů. Těch profesionálních hudebníků je k dnešku přesně 50. Jsou to žáci, které vychovával od základů, sobě připravil na střední a vysoké školy s uměleckým zaměřením a kteří dnes působí jako sólisté, členové předních orchestrů a komorních souborů nebo jako pedagogové na uměleckých školách. Vedle výtvarných sochet, Josef Brožek založil řadu výtvarných komerčních společností svých žáků. K nejvýznamnějším talentům, které vycvičil pod pedagogickým vedením Josefa Brožka, patří fagotista Miloš Wichterle, hobojista, Jan Brožková, fagotista Martin Petrák, klarinetista Kateřina Václavová, hornista Jiří Spáček, fagotista Pavel Langouš, hobojista Diana Wichterlová, hobojista Přemysl Kubát, Jan Musil, Martin Pír, klarinetista Veronika Hofmanová a mnozí další. Žáci Josefa Brožka se pravidelně účastní různých soutěží. Ve všech ústeřních kolech obsazují přední místa a on sám často získává ocenění porot za vynikající pedagogickou práci a cenu pro nejuspěšnějšího učitele. Na svém koncertě má i různá individuální ocenění, jedno z nich například desítek svých děl v hodnotě přesahujících 15 milionů korun. V Třebíči pak následně vznikla jeho stálá expozice Galerie Franta, která je jedná na světě.

Květiná medaile:
Květuše Doležalová – zakladatelka Klubu naděje, z. s.
 Květuše Doležalová založila v roce 2006 ve Velkém Meziříčí Klub Naděje – dobrovolné sdružení onkologických pacientů. K hlavním činnostem sdružení patří zajišťování lékařských předeků a vzdělávacích pobytů a péče o onkologické pacienty. Po dlouhá léta je Květuše Doležalová hlavním tahounem tohoto spolku a ještě donedávna stála v jeho čele také jako předsedkyně. Onkologický nemocným lidem pomáhá při prozakování jejich práv a organizuje a zajišťuje je ne náhodněli pobytů, na které s nimi sama vyjíždí, aby jim mohla být nabídnuta. Zajišťuje odborné besedy nebo přednášky lékařů a zřídila vzdělávací programy pro onkologické pacienty. Její příprava přednášek a prezentací výpovědi protedních pomůček. Každěmu, kdo její pomoc potřebuje, výsledkem a povzbuzení. Květuše Doležalová svým dlouholetým zájmem a péčí pomáhá zřítněm a kvalitě života lidí mnoha složce nemocným lidem. Jako předsedkyně sdružení musela obstarat také řadu formátů spojených s její činností. Velikou práci vykonává po celá léta obětavě a nezištně.

Zuzana Nevoratlová – kožní lékařka a pedagožka
 Zuzana Nevoratlová pracuje na kožním oddělení nemocnice v Jihlavě jako zástupkyně primáře. Je vědeckou sekretářkou Nemocnice Jihlava, členkou Vědecké rady Nemocnice Jihlava a členkou Etské komise Kraje Vysočina a také tajemnicí České rady Jihlavské medicínské akademie, vzdělávací organizace pro celý Kraj Vysočina. Estálně vyučuje na vysoké škole polytechnické v Jihlavě. Nejvíce usílí vědu Zuzana Nevoratlová zajišťuje kvalitu péče o pacienty, kteří trpí chorobami oběhové, představní ake a nížovou. Účinná pomoc má totiž velký vlu na jejich psychiku a kvalitu života. S cílem zlepšit péči o pacienty s tímto onemocněním vyvíjí Zuzana Nevoratlová řadu aktivit jak v Kraji Vysočina, tak v celé republice, po Evropě i na světové úrovni. Přednáší, publikuje a získala řadu ocenění. Již více než 15 let je členkou Evropské akademie dermatovenerologů a členkou dvou pracovních týmů této organizace: výzkumného týmu pro akné a nížovou a výzkumného týmu pro kožní choroby v těhotenství. V obou týmech je vedle aktivní, přednáší a vzdělávací kapech z celé Evropy. V roce 2017 se účastnila jako jediná česká lékařka na specializaci na akné za celou Evropu jednání o izotretinoinu (lék k léčbě nejčestější form akné) v EMA v Londýně. V neposlední řadě Zuzana Nevoratlová vyvíjí aktivity v rámci Kraje Vysočina. Už před dvaceti lety založila poradnu v Jihlavě, kde bylo dodnes ošetřeno již téměř 3000 pacientů s nejčastější formou akné a nížovou. Tato pracovitě je výjimečné, v celé České republice jsou poradny tohoto typu pouze dvě.

Pavel Tasovský – umělecký kovář
 Pavel Tasovský vystavoval umělecké kovářství na Škole uměleckých řemesel v Praze v roce 1978. V letech 1981 a 1982 absolvoval v Moravském muzeu v Březce odborný kurz muzejních konzervátorů se specializací konz. dřeva. V letech 1988 a 1989 absolvoval Městrovskou školu uměleckých řemesel v Praze. Od roku 1978 až do roku 1989 pracoval v kovářské dílně Uměleckých řemesel v Březce. Dostal se přitom k významným zakázkám, mezi nimi figurální například Mlýnský dům v Třebíči, hrad Spálský, Moravské zerské muzeum nebo posuvná kotel ve Křínách. V roce 1989 zakládá kovářskou dílnu v Náměšně nad Oslavou, kde se zabývá výtvarným řemeslem a zpracováním architektonických doplnků interiéru a exteriéru soukromých a státních subjektů. Soudrně se věnuje volné tvorbě. Od roku 1992 samostatně vystavuje a od roku 2013 spolupracuje Mezinárodní biennale výtvarníků. Sedlání v areálu zámku v Náměšně nad Oslavou. Hlavní náplní kovářského záleží ziskové realizace zakázek od historických objektů, ale i do současné architektury. Věššina realizací vzniká dle vlastních návrhů po konzultaci s architekty. Kováním prochází mnoho absolventů uměleckých škol a ti si líkonněji si po několikaleté práci zakládají své vlastní dílny. Realizace Pavla Tasovského jsou zastoupeny v soukromých sbírkách a v muzejních sbírkách a památkách v České republice i v zahraničí. Za své práce obdržel řadu ocenění na sympozích. Jako jediny zástupce z Evropy získal v roce 2010 pověření na konferenci kovářů do Kalifornie. O rok později byl přizván jako člen odborné komise k hodnocení vystavených kovářských děl v Itálii. V letech 2016–2018 byl lektorem kovářské školy v Bruselu, jejím hlavním iniciátorem je královská rodina.

Ladislav Teisler – majitel pokámy Adélka, restaurátor, donátor
 Ladislav Teisler pracuje v pekařském oboru od roku 1971. V roce 1990 založil rodinnou firmu Adélka, která se postupně rozrostla až na téměř 300 zaměstnanců. V průběhu let rozšířoval výrobu, technické zážemí, vozový park a samozřejmě se rozvíjely i potřebné prostory. Kromě příjmové výroby pekařských a cukrářských výrobků, hotových jídel nebo lahůdek byl vybudován také žitno-pšenický mlyn. Značka Adélka je dnes synonymem moderní podnikavosti a úspěšných firem evropských sbírek a tradiční pečlivosti českého řemesla. Firma vyrábí více než tisíc druhů výrobků. V současné době se vývojové středisko společnosti zabývá výrobním programem zdravé výživy a také výjevem velmi žádaných výrobků pro dětské spotřebitele. Ladislav Teisler při svém podnikání úspěšně realizoval desítky staveb, mezi nejvýznamnější patří výstavba výrobního areálu, opravy a rekonstrukce historických domů na náměstí v Placově a v Humpolci, výstavba rekreačního střediska Třmáky pro zaměstnance firmy nebo rekonstrukce a výstavba domu na Masarykově náměstí v Petřimově Na Čajce, kde založil i měřivový. Zasadil se o nové zvony v kostele sv. Bartoloměje a pracoval také jako mistostarosta na peřimovské radnici. Obdržel celou řadu ocenění a zasloužil se o

Zpět

Monarchie už ne, ale šlechta inspiruje stále N1

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Deník N +1, Strana: 10, Autor: MARTIN GROMAN, Vydáno: 10 000, Rubrika: Komentáře, Země: Česko

Obsahové duplicity: 05.11.2019 - denik.cz N1 URL

Monarchie už ne, ale šlechta inspiruje stále

Češi svou aristokracii v posledních sto letech nejdříve pohrdali, pak jí nenáviděli a nakonec někteří začali snít o návratu panovníka.

Veřejnoprávní televize odvysílala druhou řadu cyklu Modrá krev a reprizuje řadu první. Český rozhlas uvedl četbu z knihy

Vladimíra Votýpky Paradoxy české šlechty. A také autor tohoto komentáře si před lety s tématem potomků české aristokracie užil několik let natáčení série rozhlasových dokumentů. Zdá se, že český plebejský národ téma nobility přitahuje. Co za tím je – touha po monarchii, oblíbené chození na hrady a zámky, nebo v zásadě bulvární zájem o lidi, kteří na rozdíl od většiny z nás znají své předky stovky let dozadu?

Rakouský místodržící a premiér hrabě František Thun von Hohenstein jednou v panské směhovně ve Vídni utrousil, že ty Čechy nechápe, buď jsou to hulváti, nebo líbají ruku. Snad jako potvrzení jeho slov vynesl na veřejnost tento výrok jeden z českých poslanců, který to zaslechl. Indiskrétním poslancem nebyl nikdo jiný než Tomáš Garrigue Masaryk. První republika, kterou TGM o pár let a jednu válku později založil, jedním z vůbec prvních zákonů zrušila šlechtické tituly. A už tady, od prvního měsíce našeho republikánství, začíná spletitý vztah Čechů k jejich šlechtě, notně samozřejmě zamotaný už ve století předchozím, kde ale přece jen šlo ještě více o soužití.

ČEŠI MLUVÍ ČESKY

Ostatně bez české zemské šlechty by nebylo Národní muzeum, Národní divadlo, Národní galerie a tak dále. Česká vlastenecká společnost nebyla ještě dost movitá a silná, aby tak velké projekty dokázala financovat. Romantické zkazky o sbírce lidu na Národní divadlo jsou sice hluboce zakořeněny v české mytologii, ale nebyť donátorů, jako byl především habsburský dvůr nebo kníže Schwarzenberg a další, divadlo by stálo o hodně později a bylo by chudší. Národní muzeum založili také šlechtici usazení v zemích Koruny české – faktickým zakladatelem byl paleontolog Kašpar Maria Sternberk, který vznik muzea inicioval společně s Františkem Antonínem a Janem Nepomukem z Kolowrat.

Devatenácté století navodilo i ve vztahu ke šlechtě, jako v leččems jiném, pozdější problematický stav. Především do něj vneslo fenomén jazykového vlastenectví. Do národního obrození byl Čechem každý, kdo žil na území Čech, Moravy a moravského Slezska. Nově se přidal nárok mluvit česky. Šlechta ale byla mezinárodní, nikoli přísně lokální fenomén. V 17. století mluvila především španělsky, o sto let později tíhla k francouzštině, v 19. století to ve střední Evropě byla výrazně němčina. Jak postupně slábla nutnost příslušet ke dvoru, usazovalo se stále více šlechticů na svých statcích na venkově. Mnozí se tedy zabydleli u nás, v českém prostředí, a začali přijímat jeho zvyklosti, tradice i jazyk.

Stejným vývojem ale v té době procházely také měšťanské rodiny, také ony se rozhodovaly, k jakému fenoménu budou patřit, jakým jazykem budou mluvit. Mezi českými vlastenci najdeme dost takových příkladů – stačilo třeba málo a zakladatel **Sokola** **Miroslav Tyrš** by mluvil jen německy, ostatně jeho druh Jindřich Fügner se česky nikdy nenaučil.

ULICE PRO HRABĚTE LÜTZOWA

Všechno změnila až velká válka. Zrušení titulů v listopadu 1918 se netýkalo ani tak snahy rozbít tradiční vazby tam, kde lidé žili se svým hrabětem po celé generace v souhře. Mířilo na stát jako takový, mělo za cíl demonstrovat právě získané republikánství, oddělit se od starého Rakouska s jeho nobilitou a povyšováním továrníků, úředníků a politiků (i těch českých) do baronského stavu. Ukázat, že v novém státě jsme si rovni. K tomu se ještě připojila pozemková reforma, která měla za cíl především zamezit bolševizaci nového státu, což nebyla obava nijak lichá, revoluce tohoto typu se udály po celé tehdejší střední Evropě. Válka vždy přinese rozkolísání tradičních vazeb a také sociální nouzi, jež nahrává levicovým tendencím. Při projednávání onoho zákona v listopadu 1918 ostatně právník František Weyr mínil, že tato norma stejně nic nezmění, dokud nebudeme skutečnými demokraty, dokud se nezmění myšlení lidí. Byl to právě profesor Weyr, kdo v prvním znění tohoto zákona prosadil, aby neobsahoval sankce, protože by se stejně pracně vymáhaly. Svět se prostě neměnil tak rychle, jak si projektanti nového státu přáli. Později do zákona sankce za používání titulů poslanci novelou stejně včlenili, ale k postihům se nikdy reálně nesažalo.

Tragikomickou ukázkou vztahu nové republiky k šlechtě je třeba osud hraběte Františka Lützowa. Tento diplomat, historik, politik a spisovatel se stal v druhé polovině 19. století poslancem vídeňského parlamentu a přidal se k českému klubu. Studoval českou historii, literaturu, psal anglicky o Čechách, do angličtiny přeložil Komenského Labyrint světa a ráj srdce. Předsedal Českému olympijskému výboru a v roce 1908 vedl českou výpravu na olympiádě v Londýně. Stál u zrodu zdejšího skautingu. V roce 1914 odešel do exilu a ve Švýcarsku významně pomáhal Tomáši Masarykovi, který si jeho práce vážil. Lützow se například v roce 1915 podílel na vzpomínkové akci upálení mistra Jana Husa, při níž Masaryk poprvé významně promluvil o smyslu své odbojové akce. Lützow v roce 1916 zemřel a rakousko-uherské úřady celé měsíce bránily jeho pohřbení v rodinné hrobce ve Vamberku. Nový stát mu po roce 1918 jako jednomu z těch, kteří se zasloužili o samostatnost, věnoval ulici v centru Prahy (dnešní Opletalova). Jeho rodině ale majetek zabavil.

KAM JDEME BEZ ŠLECHTY?

Protišlechtické nálady na počátku dvacátého století v Čechách asi nejvýrazněji formuloval spisovatel Josef Holeček. Ve svém spisku Česká šlechta z roku 1918 píše o germánské aristokracii, o její nečeskosti, o zrádovství a tvrdí, že pokud by šlechtic chtěl být skutečně českým vlastencem, musel by de facto nejdřív popřít své šlechtictví, zapřít sama sebe. Jinak se prý skutečně českým nestane. Dochází pak k závěru, že český národ je šlechtický a ušlechtilý sám o sobě dost a žádné barony, hrabata a knížata nepotřebuje. „Bez šlechty jdeme dál,“ konstatuje v pamfletu, z nějž by se dodnes mohli všichni odpůrci jakéhokoli obdivu k čemukoli šlechtickému učit.

Jak jsme bez šlechty kráčeli dál, je jasné. Jak ale šla dál sama šlechta, protože zkrátka mnoho jejich příslušníků Holečkova slova nevyšlyšelo a zůstali, kde byli, zůstali, jací byli, a šli dál s námi?

Část šlechty se rozhodla přijmout tu více, tu méně ochotně republiku a etablovat se také v nových poměrech. Víc než poměr ke státu tu byl vztah k zemi, k předkům, k půdě, ke „svým“ lidem. Některé přivedl na konci třicátých let ke dvěma prohlášením zemské české šlechty, kterými v době ohrožení státu demonstrovali svou sounáležitost s osudem republiky. Jiní ve stejné době vsadili na expanzivní politiku nacistů. Válka s těmi i oněmi sehrála svou hru a na jejím konci zůstaly nakonec obě skupiny zcela decimovány.

Dodnes ostudným případem je lex Schwarzenberg, jímž byl primogenituře rodu na Hluboké už v roce 1947 speciálním zákonem zestátněn majetek, i když se na něj takzvané Benešovy dekrety nevztahovaly a vztahovat nemohly – hlava rodu Adolf Schwarzenberg podporovala Beneše v exilu a ani další členové rodu se nijak české věci nezpronevěřili. Politická garnitura tehdy rozhodla, že rozsáhlý majetek v jižních Čechách bude nejlepší zestátnit. Stalo se tak před únorem 1948 (tedy před hranicí polistopadových restitucí; takový majetek nemohl být vrácen, i když byl státem získán prokazatelně svévolně) a již tehdy se proti tomu ohrazovali také mnozí demokraté, například Ferdinand Peroutka, kterého jinak z přílišného obdivu k nobilitě nelze podezírat.

Za první republiky se ještě dařilo několika příslušníkům aristokracie prosadit v diplomacii, v církvi a státní službě. Členové rodu

Dohalských se pak například za protektorátu přidali k odboji a dva také padli. Odboj na svém orlickém panství vedl Karel VI. Schwarzenberg, stejně jako další příslušníci starých rodů. Rudolf Czernin byl za své postoje proti nacistům vězněn, stejně jako František Josef Kinský a další. Na všechny, kteří podepsali deklarace české zemské šlechty na konci třicátých let, a přihlásili se tak definitivně k Československu a ke svému češství, uvalili okupanti nucenou správu a jejich majetky byly zestátněny až po únoru 1948. Vztáhnout na ně ruku pomocí dekretů prezidenta republiky nešlo.

A tak mnozí dál žili. Pracovali jako lesníci, hospodští, tramvajáci, cestáři, kulísáci, trafikanti, prošli vězňenými, doly, uranem. Přesto neodešli, jen se stáhli do soukromí a žili dál své privátní životy, mezi svými, se kterými si i v čase, kdy nosit známé jméno nebyla žádná privilej, rozuměli.

HRAD JE ŠPATNÝ SYMBOL PRO REPUBLIKU

Někdy to vypadá, že po třiceti letech demokracie mnozí v české společnosti dospěli k názoru, že nám to svobodné republikánství prostě nejde a že by snad bylo lepší poohlédnout se po nějakém tom tatíčkovi. Možná nás mate i ten symbol, že prezident země sídlí na největším hradě ve státě, v centru někdejší panovnické moci, v duchovním středu země. Jako by on sám, demokraticky volený úředník, byl nějakým pokračovatelem svatého Václava, což je ovšem ostře antirepublikánské. Tomu úřadu by slušel civilnější domov, bylo by to demokratičtější.

Ocitl jsem se před několika lety v debatě týdeníku Echo24 o českém vztahu k monarchii. Dopadlo to tak, že nás u stolu republiku hájilo jen málo. Většina se nechala unášet vizí moudrého panovníka na Hradě. Opakoval jsem tam i tehdy své dlouhodobé přesvědčení, že pokud bychom se měli vrátit k tradici země Koruny české, nesmělo by jít v žádném ohledu o pokus o rekonstrukci více než sto let mrtvého stavu. Musela by se k tomu hledat současná, moderní cesta.

Jak bychom tedy mohli k monarchii dojít? Jedině plebiscitem. A tím by to asi také skončilo. Sen hrstky monarchistů a jejich sympatizantů by tu narazil na masivní českou mytologii o cizácké šlechtě a na všechny ty pohádky o hloupém králi a chytrém Honzovi apod. A i kdyby – ať v tom mentálním experimentu jdeme dál –, co by bylo potom? Kdo by zvolil krále? Kdysi to byly stavy – tedy šlechta (tu skoro nemáme), církev (byli by to jen katolíci?) a třetí stav (a ten vezmeme v demokracii kde?). Nebo by krále vybral parlament? Ocitli bychom se kruhem v pasti – chtěli bychom změnit režim a vrcholní představitel toho režimu by to museli odhlasovat. A proč bychom režim měnili – bezpochyby proto, že se současný se svou reprezentací neosvědčil. Takže jim svěříme tuto volbu?

A z čeho by královský rod čerpal svou legitimitu? Z lidu? Poněkud složitý konstrukt. Nebo by byl panovníkem od Boha? V zemi, kde se k víře hlásí desetina populace? Prostě by takový pokus natropil víc škody než užítku. Reálné hledání naší budoucnosti v monarchii v současné popularitě tématu česká šlechta nebo modrá krev asi nebude. Co tedy?

ŽÍT AŽ ZA HORIZONT

Kdybych nevěnoval několik let setkávání se s potomky starých šlechtických rodů a sledování jejich současných starostí a tomu, jak se s nimi vyrovnávají, asi bych teď váhal. Díky tomu všemu však mohu celkem s klidným svědomím říct, že ono ohlížení se za skoro zmizelým světem nobility v sobě nese známky hledání inspirace. Je to setkání se světem, kde slovo platí, ručí se za něj jménem, tradicí, staletými kořeny a skutečně pevným vztahem ke své zemi. Také svou vírou, o kterou se to všechno opírá.

Je to setkání s rodinami, kde je dodnes výchova na současné poměry přísná, i když se to nedá srovnávat s tím, čím prošli při svém dospívání jejich dědečkové a babičky. Kde se ale stále klade velký důraz nejen na formální, ale kvalitní vzdělání. S tím vším se jistě lze setkat nejen v rodinách nosících jméno starého rodu – ostatně, stejně jako je i rodiny sedláků nebo průmyslníků semlelo dvacáté století a také tam dodnes najdeme uvedené hodnoty a důraz na ně. A pak tu máme pojmy jako aristokracie ducha, takže netřeba toto vše hledat jenom u šlechty.

Co u ní ale zaručeně najdeme, je jistý nadhled daný vědomím plynutí času a práce pro příští generace. Díky tomu, že tito lidé znají a sdílejí své zkušenosti ne prostřednictvím jedné dvou generací, ale desítky generací, konají – či se o to aspoň snaží – jaksi za horizont svého života. Když jsem stál s Jaroslavem Lobkowiczem uprostřed jeho zdevastovaného zámku v Křimicích, usmál se a řekl, že opraveno všechno bude tak ke sto letům výročí února 1948. To mu bude 106 let. Když Josef Kinský začal opravovat totálně zničený zámek v Kostelci nad Orlicí a když kvůli tomu ve svých osmdesáti začal podnikat, aby měl na opravy, řekl, že musí vše dovést tak daleko, aby jeho synové už nemohli cuknout. Povedlo se, Josef Kinský ani jeho syn Antonín tu už nejsou, ale František Kinský, průvodce televizním cyklem Modrá krev, zámek uvedl do jeho někdejší formy. Jako by těch čtyřicet let devastace, kdy v domě byl výzkumný ústav pro chov prasat, ani nebylo.

Les člověk nesází pro sebe, ale pro vnuky. Když šlechtic plánoval zámecký park, věděl, že ho nikdy v jeho vrcholné podobě neuvidí. Nedělá to pro sebe, spravuje majetek tak, aby byl v co nejlepší kondici a aby ho předal takový dalším, kteří nebudou dělat jinak. Z mnoha zkušeností a omylů totiž vědí, jak to dopadá, když se k majetku, tradici, rodině a k zemi chovají macešsky nebo nezodpovědně. Ti po nich se pak musí snažit o moc víc, aby se věci vrátily, kam patří, a fungovaly, jak mají.

Bez české zemské šlechty

by nebylo Národní muzeum, Národní divadlo, Národní galerie a tak dále. Česká vlastenecká společnost nebyla ještě dost movitá a silná, aby tak velké projekty dokázala financovat. Romantické zkazky o sbírce lidu na Národní divadlo jsou sice hluboce zakořeněny v české mytologii, ale nebyť donátorů, jako byl především habsburský dvůr nebo kníže Schwarzenberg a další, divadlo by stálo o hodně později a bylo by chudší. Les člověk nesází pro sebe, ale pro vnuky. Když šlechtic plánoval zámecký park, věděl, že ho nikdy v jeho vrcholné podobě neuvidí. Nedělá to pro sebe, spravuje majetek tak, aby byl v co nejlepší kondici a aby ho předal takový dalším, kteří nebudou dělat jinak. Z mnoha zkušeností a omylů totiž vědí, jak to dopadá, když se k majetku, tradici, rodině a k zemi chovají macešsky nebo nezodpovědně.

Foto autor: FOTO: ČTK

Foto popis: Na svou šlechtu si Češi zpravidla vzpomenu jen u televize či na výstavách a ve stálých

Foto popis: expozicích. Na snímku výstava Jak se žilo za císaře pána Františka Josefa I.

Foto popis: Národní muzeum

Foto popis: 2012.

Češi svou aristokracii v posledních sto letech nejdříve pohrdali, pak ji nenáviděli a nakonec někteří začali snít o návratu panovníka.

Monarchie už ne, ale šlechta inspiruje stále

Věřejnoprávní televize odvysílala druhou řadu cyklu Modrá krev a replizuje řadu první. Český rozhlas uvedl četbu z knihy Vladimíra Votýpky Paradoxy české šlechty. A také autor tohoto komentáře si před lety s tématem potomků české aristokracie užil několik let natáčení série rozhlasových dokumentů. Zdá se, že český plebejský národ téma nobility přitahuje. Co za tím je – touha po monarchii, oblibené chození na hrady a zámky, nebo v zásadě bulvární zájem o lidi, kteří na rozdíl od většiny z nás znají své předky stovky let dozadu?

Rakouský mistodržící a premiér hrabě František Thun von Hohenstein jednou v panské smémovně ve Vidni utrousil, že ty Čechy nechápe, buď jsou to hulváti, nebo libají ruku. Snad jako potvrzení jeho slov vynesl na veřejnost tento výrok jeden z českých poslanců, který to zaslechl. Indiskrétním poslancem nebyl nikdo jiný než Tomáš Garrigue Masaryk.

První republika, kterou TGM o pár let a jednu válku později založil, jedním z vůbec prvních zákonů zrušila šlechtické tituly. A už tady, od prvního měsíce našeho republikánství, začíná spletitý vztah Čechů k jejich šlechtě, notně samozřejmě zamotaný už ve století předchozím, kde ale přece jen šlo ještě více o soužití.

ČEŠI MLUVÍ ČESKY

Ostatně bez české zemské šlechty by nebylo Národní muzeum, Národní divadlo, Národní galerie a tak dále. Česká vlastenecká společnost nebyla ještě dost movitá a silná, aby tak velké projekty dokázala financovat. Romantické zkazky o sbírce lidu na Národní divadlo jsou sice hluboce zakořeněny v české mytologii, ale nebyť donátorů, jako byl především habsburský dvůr nebo kníže Schwarzenberg a další, divadlo by stálo o hodně později a bylo by chudší. Národní muzeum založili také šlechtici usazení v zemích Koruny české – faktickým zakladatelem byl paleontolog Kašpar Maria Sternberk, který vznik muzea

Bez české zemské šlechty by nebylo Národní muzeum, Národní divadlo, Národní galerie a tak dále. Česká vlastenecká společnost nebyla ještě dost movitá a silná, aby tak velké projekty dokázala financovat. Romantické zkazky o sbírce lidu na Národní divadlo jsou sice hluboce zakořeněny v české mytologii, ale nebyť donátorů, jako byl především habsburský dvůr nebo kníže Schwarzenberg a další, divadlo by stálo o hodně později a bylo by chudší.

inicioval společně s Františkem Antonínem a Janem Nepomukem z Kolowrat.

Devatenácté století navodilo i ve vztahu ke šlechtě, jako v lecčems jiném, pozdější problematický stav. Především do něj vneslo fenomén jazykového vlastenečství. Do národního obrození byl Čechem každý, kdo žil na území Čech, Moravy a moravského Slezska. Nově se přidal nárok mluvit česky. Šlechta ale byla mezinárodní, nikoli přísně lokální fenomén. V 17. století mluvila především španělsky, o sto let později tihla k francouzštině, v 19. století to ve středu Evropy byla výrazně němčina. Jak postupně slábla nutnost příslušet ke dvoru, usazovalo se stále více šlechticů na svých statcích na venkově. Mnozí se tedy zabydleli u nás, v českém prostředí, a začali přijímat jeho zvyklosti, tradice i jazyk.

Stejným vývojem ale v té době procházely také měšťanské rodiny, také ony se rozhodovaly, k jakému fenoménu budou patřit, jakým jazykem budou mluvit. Mezi českými vlastenci najdeme dost takových příkladů – stačilo třeba málo a zakladatel Sokola Miroslav Tyrš by mluvil jen německy, ostatně jeho druh Jindřich Fügner se česky nikdy nenaučil.

ULICE

PRO HRABĚTE LÜTZOWA

Všechno změnila až velká válka. Zrušení titulů v listopadu 1918 se netýkalo ani tak snahy rozbit tradiční vazby tam, kde lidé žili se svým hrabětem po celé generace v souhře. Mířilo na stát jako takový, mělo za cíl demonstrovat právě získané republikánství, oddělit se od starého Rakouska s jeho nobilitou a povyšováním tovarníků, úředníků a politiků (i těch českých) do baronského stavu. Ukázat, že v novém státě jsme si rovni. K tomu se ještě připojila pozemková reforma, která měla za cíl především zamezit boľševizaci nového státu, což nebyla obava nijak lichá, revoluce tohoto typu se udály po celé tehdejší střední Evropě. Válka vždy přinesla rozkolísání tradičních vazeb a také sociální nouzi, jež nahrává levicovým tendencím.

Na svou šlechtu si Češi zpravidla vzpomenu jen u televize či na výstavách a ve stálých

Při projednávání onoho zákona v listopadu 1918 ostatně právník František Weyr minil, že tato norma stejně nic nezmění, dokud nebudeme skutečnými demokraty, dokud se nezmění myšlení lidí. Jeho to právě profesor Weyr, kdo v prvním znění tohoto zákona prosadil, aby neobsahoval sankce, protože by se stejně pracně vymáhaly. Svět se prostě neměnil tak rychle, jak si projektanti nového státu přáli. Později do zákona sankce za používání titulů poslanci novelou stejně včlenili, ale k postihům se nikdy reálně nesahalo.

Tragikomickou ukázkou vztahu nové republiky k šlechtě je třeba osud hraběte Františka Lützowa. Tento diplomat, historik, politik a spisovatel se stal v druhé polovině 19. století poslancem vídeňského parlamentu a přidal se k českému klubu. Studoval českou historii, literaturu, psal anglicky o Čechách, do angličtiny přeložil Komenského Labyrint světa a ráj srdce. Předsedal Českému olympijskému výboru a v roce 1908 vedl českou výpravu na olympiádu v Londýně. Stal u zrodu zdejšího skautingu. V roce 1914 odešel do exilu a ve Švýcarsku významně pomáhal Tomáši Masarykovi, který si jeho práce vážil. Lützow se například v roce 1915 podílel na vzpomínkové akci upálení mistra Jana Husa, při níž Masaryk poprvé významně promluvil o smyslu své odbojové akce. Lützow v roce 1916 zemřel a rakousko-uherské úřady celé měsíce bránily jeho po-

hrbení v rodinné hrobce ve Vamberku. Nový stát mu po roce 1918 jako jednomu z těch, kteří se zasloužili o samostatnost, věnoval ulici v centru Prahy (dnešní Opletalova). Jeho rodině ale majetek zabavil.

KAM JDEME BEZ ŠLECHTY?

Protišlechtické nálady na počátku dvacátého století v Čechách asi nejvýrazněji formuloval spisovatel Josef Holecěk. Ve svém spisku Česká šlechta z roku 1918 píše o germánské aristokracii, o její nečestnosti, o zrádovství a tvrdí, že pokud by šlechtici chtěli být skutečně českým vlastencem, musel by de facto nejdřív popřít své šlechtictví, zapřít sama sebe. Jinak se prý skutečné českým nestane. Dochází pak k závěru, že český národ je šlechtický a ušlechtilý sám o sobě dost a žádné barony, hrabata a knížata nepotřebuje. „Bez šlechty jdeme dál“, konstatuje v pamfletu, z nějž by se dodnes mohli všichni odpůrci jakéhokoli obdivu k čemukoli šlechtickému učit.

Jak jsme bez šlechty kráčeli dál, je jasné. Jak ale šla dál sama šlechta, protože zkrátka mnoho jejich příslušníků Holecěkova slova nevyšlyšelo a zůstali, kde byli, zůstali, jaci byli, a šli dál s námi?

Část šlechty se rozhodla přijmout tu více, tu méně ochotně republiku a etablovat se také v nových poměrech. Víc než poměr ke státu tu byl vztah k zemi, k předkům, k půdě, ke „svým“ lidem. Některé přivedl na konci třicátých let ke dvěma pro-

expozicích. Na snímku výstava Jak se žilo za císaře pána Františka Josefa I., Národní muzeum, 2012. FOTO: ČTK

hlášením zemské české šlechty, kterými v době ohrožení státu demonstrovali svou souhlasnost s osudem republiky. Jiní ve stejné době vsadili na expanzivní politiku nacistů. Válka s těmi i oněmi sehrála svou hru a na jejím konci zůstaly nakonec obě skupiny zcela decimovány.

Dodnes ostudným případem je lex Schwarzenberg, jímž byl přimogenitářské rodu na Hluboké už v roce 1947 speciálním zákonem zestrátněn majetek, i když se na něj takzvaně Benešovy dekrety nevztahovaly a vztahovat nemohly – hlava rodu Adolf Schwarzenberg podporoval Beneše v exilu a ani další členové rodu se nijak české věci nezpronevřeli. Politická garnitura tehdy rozhodla, že rozsáhlý majetek v jižních Čechách bude nejlepší zestrátněn. Stalo se tak před únorem 1948 (tedy před hranicí polistopadových restitucí; takový majetek nemohl být vrácen, i když byl státem získán prokazatelně svévolně) a již tehdy se proti tomu ohrazovali také mnozí demokraté, například Ferdinand Peroutka, kterého jinak z příslušného obvodu k nobilitě nelze podezírat.

Za první republiky se ještě dávalo několika příslušníkům aristokracie prosadit v diplomacii, v církvi a v státní službě. Členové rodu Dohalských se pak například za protektorátu přidali k odboji a dva také padli. Odboj na svém orlickém panství vedl Karel VI. Schwarzenberg, stejně jako další příslušníci starých rodů. Rudolf Czernin byl za

své postoje proti nacistům vězněn, stejně jako František Josef Kinský a další. Na všechny, kteří podepsali deklaraci české zemské šlechty na konci třicátých let, a přihlásili se tak definitivně k Československu a ke svému čeství, uvalili okupanti nucenou správu a jejich majetky byly zestrátněny až po únoru 1948. Vztáhnout na ně ruku pomocí dekretů prezidenta republiky nešlo.

A tak mnozí dál zůstali. Pracovali jako lesníci, hospodští, tramvajáči, cestáři, kulisáři, trafikanti, prošli vězňenskými doley, uranem. Přesto neočešili, jen se stáhli do soukromí a žili dál své privátní životy, mezi svými, se kterými si i v čase, kdy nosit známé jméno nebyla žádná privileg, rozuměli.

HRAD JE ŠPATNÝ SYMBOL PRO REPUBLIKU

Někdy to vypadá, že po třiceti letech demokracie mnozí v české společnosti dospěli k názoru, že nám to svobodné republikánství prostě nejde a že by snad bylo lepší poohlédnout se po nějakém tom tatíčkoví. Možná nás mate i ten symbol, že prezident země sídlí na největším hradě ve státě, v centru někdejší panovnické moci, v duchovním středu země. Jako by on sám, demokraticky volený úředník, byl nějakým pokračovatelem svatého Václava, což je ovšem ostře antirepublikánské. Tomu úřadu by slušel civilnější domov, bylo by to demokratičtější.

Ocitl jsem se před několika lety v debatě týdeníku Echo24 o čes-

kém vztahu k monarchii. Dopadlo to tak, že nás u stolu republiku hájilo jen málo. Většina se nechala unášet vizí moudrého panovníka na Hradě. Opakoval jsem tam i tehdy své dlouhodobé přesvědčení, že pokud bychom se měli vrátit k tradici země Koruny české, nesmělo by jít v žádném ohledu o pokus o rekonstrukci více než sto let mrtvého stavu. Musela by se k tomu hledat současná, moderní cesta.

Jak bychom tedy mohli k monarchii dojít? Jediné plebiscitem. A tím by to asi také skončilo. Sen hrstky monarchistů a jejich sympatizantů by tu narazil na masivní českou mytologii o císařské šlechtě a na všechny ty pohádky o hloupém králi i chytrém Honzovi apod. A i kdyby – ať v tom mentálním experimentu jdeme dál – , co by bylo potom? Kdo by zvolil krále? Kdysi to byly stavy – tedy šlechta (tu skoro nemáme), církev (byli by to jen katolíci?) a třetí stav (a ten vezmeme v demokracii kde?). Nebo by králek vybral parlament? Ocitl bychom se kruhem v pasti – chtěli bychom změnit režim a vrcholní představitelé toho režimu by to museli odhlasovat. A proč bychom režim měnili – bezpochyby proto, že se současně se svou reprezentací neosvědčil. Takže jim svěříme tuto volbu?

A z čeho by královský rod čerpal svou legitimitu? Z lidu? Poněkud složitý konstrukt. Nebo by byl panovníkem od Boha? V zemi, kde se k věci hlásí desítky populace? Prostě by takový pokus natropil

Les člověk nesází pro sebe, ale pro vnuky. Když šlechtic plánoval zámecký park, věděl, že ho nikdy v jeho vrcholné podobě neuvidí. Nedělá to pro sebe, spravuje majetek tak, aby byl v co nejlepší kondici a aby ho předal takový dalším, kteří nebudou dělat jinak. Z mnoha zkušeností a omylů totiž vědí, jak to dopadá, když se k majetku, tradici, rodině a k zemi chovají macešsky nebo nezodpovědně.

víc škody než užítku. Reálné hledání naší budoucnosti v monarchii v současné popularitě tématu česká šlechta nebo modrá krev asi nebude. Co tedy?

ŽÍT AŽ ZA HORIZONT

Kdybych nevěnoval několik let setkávání se s potomky starých šlechtických rodů a sledování jejich současných starostí a tomu, jak se s nimi vyrovnávají, asi bych teď váhal. Díky tomu všemu však mohu celkem s klidným svědomím říct, že ono ohlížení se za skoro zmizelým světem nobility v sobě nese známky hledání inspirace. Je to setkání se světem, kde slovo platí, ručí se za ně jménem, tradicí, staletými kořeny a skutečně pevným vztahem ke své zemi. Také svou vírou, o kterou se to všechno opírá.

Je to setkání s rodinami, kde je dodnes výchova na současně poměry přísná, i když se to nedá srovnávat s tím, čím prošli při svém dospívání jejich dědečkové a babičky. Kde se ale stále klade velký důraz nejen na formální, ale kvalitní vzdělání. S tím vším se jistě lze setkat nejen v rodinách nosících jméno starého rodu – ostatně, stejně jako je i rodiny sedláků nebo průmyslníků semlelo dvacáté století a také tam dodnes najdeme uvedené hodnoty a důraz na ně. A pak tu máme pojmy jako aristokracie ducha, takže netřeba toto vše hledat jenom u šlechty.

Co u ní ale zaručeně najdeme, je jistý nadhled daný vědomím plynutí času a práce pro příští generace. Díky tomu, že tito lidé znají a sdílejí své zkušenosti ne prostřednictvím jedné dvou generací, ale desítky generací, konají – či se o to aspoň snaží – jakási za horizont svého života. Když jsem stál s Jaroslavem Lobkowiczem uprostřed jeho zdevastovaného zámku v Křimicích, usmál se a řekl, že opraveno všechno bude tak ke sto letům výročí února 1948. To mu bude 106 let. Když Josef Kinský začal opravovat totálně zničený zámek v Kostelci nad Ohří a když kvůli tomu ve svých osmdesáti začal podnikat, aby měl na opravy, řekl, že musí vše dovést tak daleko, aby jeho synové už nemohli cuknout. Povedlo se, Josef Kinský ani jeho syn Antonín tu už nejsou, ale František Kinský, průvodce televizním cyklem Modrá krev, zámek uvedl do jeho někdejší formy. Jako by těch čtyřicet let devastace, kdy v domě byl výzkumný ústav pro chov prasat, ani nebylo.

Les člověk nesází pro sebe, ale pro vnuky. Když šlechtic plánoval zámecký park, věděl, že ho nikdy v jeho vrcholné podobě neuvidí. Nedělá to pro sebe, spravuje majetek tak, aby byl v co nejlepší kondici a aby ho předal takový dalším, kteří nebudou dělat jinak. Z mnoha zkušeností a omylů totiž vědí, jak to dopadá, když se k majetku, tradici, rodině a k zemi chovají macešsky nebo nezodpovědně. Ti po nich se pak musí snažit o moc víc, aby se věci vrátily, kam patří, a fungovaly, jak mají.

MARTIN GROMAN
novinář

Zpět

Několik vět k Sokolskému ostrovu v Budějovicích N1

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Českokobudějovický týden +1, Strana: 8, Autor: Ing. Věra Pázlerová, Rubrika: Napsali jste nám, Země: Česko

Obsahové duplicity: 31.10.2019 - ceskokobudejovicky.denik.cz N1 URL

Ostrov byl v roce 1923 zakoupen Tělocvičnou jednotou Sokola České Budějovice. Původní pozemek budoucího Sokolského ostrova byl podmáčený a naprosto nevhodný pro jakoukoliv stavbu. Na jeho úpravě se podíleli především členové Sokola a také vojsko (tehdejší technika se skládala z lopat, krumpáčů a dřevěných koleček). Brigádnicky bylo odpracováno neskutečných 35 843 hodin.

Oficiální otevření stadionu na Sokolském ostrově proběhlo 29. června 1924. K tomuto datu byl uspořádán Slavnostní krajový slět. Zúčastnili se sokolové ze 34 sokolských žup, z Vídně byl vypraven zvláštní vlak pro 500 cvičenců. Jako předpremiéra byly uspořádány vojenské slavnosti, kterých se zúčastnil také pan prezident Masaryk.

Během regulace Vltavy a Malše v letech 1927 – 32 byl Sokolský ostrov opět za nezištné pomoci členů Sokola upraven, položeny základní kameny budoucí sokolovny a později dokončena letní sokolská plovárna. Sokolská činnost na ostrově byla po válečném přerušení dovršena otevřením sokolovny v roce 1947. Od té doby sokolovna i stadion plně slouží svému účelu.

Ostrov byl téměř před sto lety pojmenován Sokolským a tento název plným právem nese dodnes.

O autorovi: Ing. Věra Pázlerová, bývalá náčelnice TJ Sokol České Budějovice

Několik vět k Sokolskému ostrovu v Budějovicích

Ostrov byl v roce 1923 zakoupen Tělocvičnou jednotou Sokola České Budějovice.

Původní pozemek budoucího Sokolského ostrova byl podmáčený a naprosto nevhodný pro jakoukoliv stavbu. Na jeho úpravě se podíleli především členové Sokola a také vojsko (tehdejší technika se skládala z lopat, krumpáčů a dřevěných koleček). Brigádnicky bylo odpracováno ne skutečných 35 843 hodin.

Oficiální otevření stadionu na Sokolském ostrově proběhlo 29. června 1924. K tomuto datu byl uspořádán Slavnostní krajský slet. Zúčastnili se sokolové ze 34 sokolských žup, z Vídně byl vypraven zvláštní vlak pro 500 cvičenců. Jako předpremiéra

byly uspořádány vojenské slavnosti, kterých se zúčastnil také pan prezident Masaryk.

Během regulace Vltavy a Malše v letech 1927 – 32 byl Sokolský ostrov opět za nezištné pomoci členů Sokola upraven, položeny základní kameny budoucí sokolovny a později dokončena letní sokolská plovárna. Sokolská činnost na ostrově byla po válečném přerušení dovršena otevřením sokolovny v roce 1947. Od té doby sokolovna i stadion plně slouží svému účelu.

Ostrov byl téměř před sto lety pojmenován Sokolským a tento název plným právem nese dodnes.

**Ing. Věra Pázlerová,
bývalá náčelnice TJ Sokol
České Budějovice**

[Zpět](#)

Sokolský ostrov zůstává N1

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Českokobudějovický deník, Strana: 1, Autor: (win), Vyištěno: 4 770, Rubrika: Titulní strana, Země: Česko

České Budějovice – Své jméno si ponechá Sokolský ostrov, který se nachází u centra Budějovic. Návrh jednoho z občanů, aby zastupitelé lokalitu přejmenovali po nedávno zesnulém zpěvákovi Karlu Gottovi, neuspěl. Primátor Jiří Svoboda přečetl na posledním zasedání zastupitelstva tento týden dopis občana, který mimo jiné argumentoval oblibou výjimečného zpěváka a tím, že jeho písně dodávaly dobrou náladu stejně jako procházky po známém ostrově. K věci ale ani nebyla zahájena rozprava a nadále tak zůstává v platnosti jméno Sokolský.

Region vydání: Jižní Čechy

Sokolský ostrov zůstává

České Budějovice – Své jméno si ponechá Sokolský ostrov, který se nachází u centra Budějovic. Návrh jednoho z občanů, aby zastupitelé lokalitu přejmenovali po nedávno zesnulém zpěvákovi Karlu Gottovi, neuspěl. Primátor Jiří Svoboda přečetl na posledním zasedání zastupitelstva tento týden dopis občana, který mimo jiné argumentoval oblibou výjimečného zpěváka a tím, že jeho písně dodávaly dobrou náladu stejně jako procházky po známém ostrově. K věci ale ani nebyla zahájena rozprava a nadále tak zůstává v platnosti jméno Sokolský. (win)

[Zpět](#)

Cenu města získali člen Sokola, fotografka a hasič in memoriam N1

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Týdeník Podorlicka +1, Strana: 3, Autor: (zf, zr), Vytlačeno: 1 440, Země: Česko

Obsahové duplicity: 01.11.2019 - Orlický deník N1

ŽAMBERK

Při příležitosti státního svátku se v Žamberku udělovaly každoroční Ceny města. Slavností galavečer se uskutečnil 23. října a skleněnou plaketu, pamětní list a květinu dostali tři lidé. Oceněna byla fotografka Hana Sklenková, která spolupracuje s městem, reprezentuje jej a dlouhodobě podporuje pěvecký sbor Viola, dále Břetislav Havel, a to za dlouholeté členství v žamberském Sokolu, jehož je starostou, za práci s dětmi, mládeží i dospělými v oblasti sportu, za vzorné vedení oddílu stolního tenisu, za výchovu úspěšných sportovců a významnou propagaci města. Třetím oceněným byl in memoriam Jiří Šmok za dlouholeté členství ve Sboru dobrovolných hasičů Žamberk, jehož byl velitelem, starostou a místostarostou, za podíl na vzniku Hasičského muzea, za obětavost, pracovitost a aktivitu v hasičském sboru i mimo něj.

Foto autor: Foto: Tomáš Blaha

ŽAMBERK

Cenu města získali člen Sokola, fotografka a hasič in memoriam

Při příležitosti státního svátku se v Žamberku udělovaly každoroční Ceny města. Slavností galavečer se uskutečnil 23. října a skleněnou plaketu, pamětní list a květinu dostali tři lidé. Oceněna byla fotografka Hana Sklenková, která spolupracuje s městem, reprezentuje jej a dlouhodobě podporuje pěvecký sbor Viola, dále Břetislav Havel, a to za dlouholeté členství v žamberském Sokolu, jehož je starostou, za práci

s dětmi, mládeží i dospělými v oblasti sportu, za vzorné vedení oddílu stolního tenisu, za výchovu úspěšných sportovců a významnou propagaci města. Třetím oceněným byl in memoriam Jiří Šmok za dlouholeté členství ve Sboru dobrovolných hasičů Žamberk, jehož byl velitelem, starostou a místostarostou, za podíl na vzniku Hasičského muzea, za obětavost, pracovitost a aktivitu v hasičském sboru i mimo něj. (zf, zr) Foto: Tomáš Blaha

[Zpět](#)

Markéta Magidová Obloukem připažit s nekonečnem N1

TISK, Datum: 06.11.2019, Zdroj: A2, Strana: 31, Autor: David Bláha, Vytlačeno: 8 000, Rubrika: Minirecenze, Země: Česko

Futura, Praha, 26. 9. – 17. 11. 2019

Těžištěm výstavy Markéty Magidové je umělecké video dokumentárního charakteru. Záběry jednoduchých choreografií z loňského XVI. všesokolského sletu kombinované se záznamy rozhovorů s aktivními sokoly nám umožňují nahlédnout do současné podoby tradiční spolkové činnosti. V rozporu s typickou představou svalovce na hrazdě působí proces příprav na slet jako nenáročný koníček pro obyčejné smrtelníky, které společná aktivita těší více než pasivní vyseďávání v hospodě. Zaznamenaná akce je zvláštním setkáním mnoha různých podnětů a světů. Hudba, na kterou se cvičí, se pohybuje od dechovky přes rockem opeřený folklor až po Smetanovu Vltavu. Autorce se velmi nenuceným způsobem daří zobrazovat momenty, kdy se protkává tyršovská tradice Sokola s lidovým folklorem, ale i fantomem vzpomínek na normalizační spartakiády. Tyto tři aspekty se nenápadně prolínají i v dalších vystavených dílech. Kromě dvou videí se v pražské galerii Futura nacházejí také objekty pastelových barev, mezi nimiž vyniká miniaturní aluze na májku nebo dekorativní plastika v jednoduchém pobruselském stylu zobrazující ptáčky na stromě. V rozvěšených kruhových rámech na vyšívání jsou vypnutý tisky jak sokolských uskupení, tak jednoduchých vzorů, které známe ze socialistických tapet a umakartových stolů. Výstava na malém prostoru rozehrává překvapivě mnoho intuitivních konotací a zároveň nepůsobí vůbec odtažitě a didakticky, naopak velmi přívětivě a lidsky.

Markéta Magidová
Obloukem připažit s nekonečnem
Futura, Praha, 26. 9. – 17. 11. 2019

Těžištěm výstavy Markéty Magidové je umělecké video dokumentárního charakteru. Záběry jednoduchých choreografií z loňského XVI. všesokolského sletu kombinované se záznamy rozhovorů s aktivními sokoly nám umožňují nahlédnout do současné podoby tradiční spolkové činnosti. V rozporu s typickou představou svalovce na hrazdě působí proces příprav na slet jako nenáročný koníček pro obyčejné smrtelníky, které společná aktivita těší více než pasivní vysedávání v hospodě. Zaznamenaná akce je zvláštním setkáním mnoha různých podnětů a světů. Hudba, na kterou se cvičí, se pohybuje od dechovek přes rockem opeřený folklor až po Smetanovu Vltavu. Autorce se velmi nenuceným způsobem daří zobrazovat momenty, kdy se protkává tyršovská tradice Sokola s lidovým folklorem, ale i fantomem vzpomínek na normalizační spartakiády. Tyto tři aspekty se nenápadně prolínají i v dalších vystavených dílech. Kromě dvou videí se v pražské galerii Futura nacházejí také objekty pastelových barev, mezi nimiž vyniká miniaturní aluze na májku nebo dekorativní plastika v jednoduchém pobruselském stylu zobrazující ptáčky na stromě. V rozvěšených kruhových rámech na vyšívání jsou vypnuty tisky jak sokolských uskupení, tak jednoduchých vzorů, které známe ze socialistických tapet a umakartových stolů. Výstava na malém prostoru rozehrává překvapivě mnoho intuitivních konotací a zároveň nepůsobí vůbec odtažitě a didakticky, naopak velmi přívětivě a lidsky.
David Bláha

[Zpět](#)

Sokolský ostrov v Českých Budějovicích své jméno nezmění N1

RADIO, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Rádio Blaník - Čechy, Strana: 2, Pořad: 07:56 Zprávy, AVE: 2 610,00 Kč, Země: Česko

Renata PECHOVÁ, zprávařka

Sokolský ostrov v Českých Budějovicích své jméno nezmění. Místní občan žádal o jeho přejmenování na Ostrov Karla Gotta. Tématu se věnovali i zastupitelé a komentář přidává starosta **Sokolů** Josef Kadlec.

Josef KADLEC

Sokol je tady 150 let. 96 let mu patří **Sokolský** ostrov. Nechci ponižovat zásluhy pana Karla Gotta, ale myslíme si, že význam **Sokola** je pro stát, a vůbec Budějovice, daleko významnější.

Renata PECHOVÁ, zprávařka

Radnice tedy nepočítá s tím, že by k přejmenování ostrova došlo.

? Sokolský ostrov v Českých Budějovicích své jméno nezmění N1

RADIO, Datum: 06.11.2019, Zdroj: Hitrádio FAKTOR, Strana: 3, Pořad: 08:00 Zprávy, AVE: 2 016,00 Kč, Země: Česko

David RAČÁK, moderátor

Sokolský ostrov v Českých Budějovicích své jméno nezmění. Místní občan žádá o jeho přejmenování na ostrov Karla Gotta, tématu se věnovali i zastupitelé města. Komentář přidává starosta Sokolů Josef Kadlec.

Josef KADLEC, starosta Sokolů

Sokol je tady 150 let, 96 let mu patří Sokolský ostrov, nechci ponížovat zásluhy pana Karla Gotta, ale myslíme si, že význam Sokola je pro stát a vůbec Budějovice daleko významnější.

David RAČÁK, moderátor

Vedení radnice nepočítá s tím, že by k přejmenování ostrova došlo.

Trenérem mládeže 2019 se stal hokejista Vinš N1 URL

WEB, Datum: 05.11.2019, Zdroj: isport.blesk.cz, Strana: 0

Trenérem mládeže 2019 se stal hokejista Vinš

Velmi vyrovnaný byl letošní ročník akce Díky, trenére, o vítězi musela rozhodnout až nastavená soutěž. Titul Trenéra mládeže 2019 vybojoval David Vinš, lední hokejista z Vimperku. Na druhém místě skončila Olga Kepková, trenérka rope skipping, třetí byl basketbalista Tomáš Hruška a čtvrtý byl šachista Karel Handlíř. Sportovně-společenskou událost zpestřilo vystoupení kapely Slza. V pražském hale na Podvinném mlýně se děkovalo také dalším lidem, kteří přivádí děti ke sportování.

„Díky, trenére upozorňuje na zásluhou činnost tisícovek trenérů, která má být společensky oceněna tak, jak by si zasloužila. Většina trenérů se při tom věnuje dětem ve svém volném čase a zcela zdarma s takovým nasazením, jako by to bylo jejich druhé povolání. Se vši skromností se pokoušíme aspoň částečně to napravit,“ říká iniciátor a hlavní organizátor Petr Rydl. Mezi porotce usedli opět významné osobnosti – Natalia Hejková, úspěšná trenérka basketbalu, kouč vrcholových sportovců Marian Jelínek nebo Zdeněk Vojta, metodik pro trénování dětí a mládeže. Ti všichni nejprve hodnotili práci vybraných osmi trenérů. A k vidění toho bylo dost! Například atletické přeskoky překážek, badmintonové údery, běžecká cvičení se zapojením šachů nebo hlasitá haka v podání ledních hokejistů z Vimperku. Porota, ve které byl také loňský vítěz Lukáš Novák, trenér capoeiry, a Jiří Vévoda, člen představenstva ČSOB, vybrala čtyři trenéry na titul.

Vybraní kandidáti si pak vylosovali čtyři svěřence od ostatních trenérů a společně se připravovali na týmové soutěže. Po součtu měli stejný počet bodů hokejový trenér David Vinš a trenérka Olga Kepková. Právě mezi nimi se rozhodlo vítězi a nastavenou disciplínu ovládl za radosti fanoušků s bubny těsně Vinš. „Je to vrchol mé trenérské kariéry, takový malý zázrak. Neskutečně jsme si celý den s mými svěřenci užili,“ prohlásil Vinš, který po sedmi letech aktivní trenérské činnosti pečuje asi o čtyřicetku mladých hokejistů.

Dřinu na tréninku s dětmi je podle Vinše potřeba vyvažovat legrací a zapojovat hru nebo odměny, jako třeba bonbony. „Musí to být cukr a bič, být vše vyvážené proložené. Úterní tréninky třeba hodně bruslíme, nevidíme puk. Kluci s tím ze začátku měli trochu problémy, ale pak poznali, že jakmile přišel víkend, tak jsme soupeře přehrávali,“ dodal Vinš, který však s nadhledem přiznal: „Výsledky v této kategorii jsou ale to poslední. V našem týmu fungujeme jako rodina. Máme k sobě pouto, jak na ledě, tak mimo led.“

Vinš společně se svými svěřenci a za hlasité podpory fanoušků předvedl vítěznou haku. A jako vítěz letošního ročníku Díky, trenére obdržel poukaz na 40 tisíc korun na pobyt v prestižním světovém tréninkovém centru a 10 tisíc korun na podporu klubu HC Vimperk. Celkem si trenéři odnesli ceny za více než 180 tisíc korun. Zvolen byl také Trenér sympaták, stal se jím fotbalista Libor Trojan z FK Jinočany.

Akci navštívil Jakub Kohák, renesanční sportovec a dlouholetý podporovatel této sportovně-společenské akce. Všem trenérům poděkoval také Milan Hnilička, předseda Národní sportovní agentury. „Byl jsem u začátku tohoto projektu a velmi mě těší, jak se za tu dobu posunul. Trenéři jsou pro nás jedni z nejdůležitějších u českého sportu, zvláště ty u mládeže. Gratuluji všem, co se dostali až sem,“ prohlásil bývalý úspěšný hokejový brankář.

Celkem dorazilo v letošním roce nominací pro 700 trenérů a trenérem z více než 40 sportů a ze všech koutů České republiky.

Akce se konala za podpory skupiny ČSOB, Nadace ČEZ, agentury KONEKTOR a pokračovat bude také v příštím roce.

Top 8 trenérek a trenérů mládeže 2018 (řazené abecedně, dle příjmení)

Karel Handlíř, TJ Lokomotiva Krnov (šachy)

Tomáš Hruška, Královští Sokoli Hradec Králové (basketbal)

Olga Kepková, Rebels O.K. Řevnice (Rope Skipping)

Markéta Osičková, TJ Astra Zahradní město (badminton)

Jiří Robovský, TJ Sokol Kolín (atletika)

Libor Trojan, FK Jinočany (fotbal)

David Vinš, HC Vimperk (lední hokej)

Petr Zeman, Orli Choceň (baseball)

U Masaryka lidé vzpomínali nejen na vznik republiky ^{N1}

TISK, Datum: 05.11.2019, Zdroj: Kolínský týden, Strana: 3, Autor: ZDENĚK HEJDUK, Rubrika: Život na Kolínsku, Země: Česko

Zhruba dvě stovky kolínských občanů, velké množství skautů, kompletní vedení města, Sokolové a zástupci politických stran a organizací se sešli před budovou kolínského gymnázia u pomníku Tomáše Garrigua Masaryka, kde všechny v úvodu pietního aktu přivítala muzika v podání Městské hudby Františka Kmocha.

Věnce a květiny pak k pomníku položili Sokolové, skauti, bývalý starosta města, dnes poslanec Vít Rakušan a mnoho dalších. Jako první promluvil Vít Rakušan, který se zaměřil právě na parlamentní demokracii, včetně té současné i odkaz prvního československého prezidenta.

Zástupce skautů, mladý Martin Zoubek, ve svém projevu vyzdvihl současnou rozdělenou společnost. „Troufám si říci, že by z nás pan prezident Masaryk neměl moc velkou radost. Máme svobodu, v níž je zahrnuta i svoboda slova, ale nezapomínejme, že svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého, a to právě i ve slovním vyjádření,“ řekl mimo jiné a vzpomněl i třicáté výročí sametové revoluce.

„Vyslovím jedno přání, ať žádnou takovou už nemusíme mít. Ačkoliv, by nás možná více probrala,“ ukončil svoji řeč. Ideály Masaryka i první republiky na závěr připomněl starosta Kolína Michael Kašpar. Po zaznění státní hymny celý pietní akt ukončily další dvě skladby v podání Městské hudby Františka Kmocha.

Foto autor: Foto: Zdeněk Hejduk (4x)

Foto popis: PŘED KOLÍNSKÝM gymnáziem se kromě skautů a Sokolů sešli také místní obyvatelé.

U Masaryka lidé vzpomínali nejen na vznik republiky

ZDENĚK HEJDUK

Zhruba dvě stovky kolínských občanů, velké množství skautů, kompletní vedení města, Sokolové a zástupci politických stran a organizací se sešli před budovou kolínského gymnázia u pomníku Tomáše Garrigua Masaryka, kde všechny v úvodu pietního aktu přivítala muzika v podání Městské hudby Františka Kmocha.

Věnce a květiny pak k pomníku položili Sokolové, skauti, bývalý starosta města, dnes poslanec Vít Rakušan a mnoho dalších. Jako první promluvil Vít Rakušan, který se zaměřil právě na parlamentní demokracii, včetně té současné i odkaz prvního československého prezidenta.

Zástupce skautů, mladý

Martin Zoubek, ve svém projevu vyzdvihl současnou rozdělenou společnost. „Troufám si říci, že by z nás pan prezident Masaryk neměl moc velkou radost. Máme svobodu, v níž je zahrnuta i svoboda slova, ale nezapomínejme, že svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého, a to právě i ve slovním vyjádření,“ řekl mimo jiné a vzpomněl i třicáté výročí sametové revoluce.

„Vyslovím jedno přání, ať žádnou takovou už nemusíme mít. Ačkoliv, by nás možná více probrala,“ ukončil svoji řeč. Ideály Masaryka i první republiky na závěr připomněl starosta Kolína Michael Kašpar. Po zaznění státní hymny celý pietní akt ukončily další dvě skladby v podání Městské hudby Františka Kmocha.

PŘED KOLÍNSKÝM gymnáziem se kromě skautů a Sokolů sešli také místní obyvatelé. Foto: Zdeněk Hejduk (4x)

[Zpět](#)

Cibulkův kalendář pro milovníky pamětnických filmů ^{N1}

TISK, Datum: 05.11.2019, Zdroj: Naše rodina, Strana: 10, Vydáno: 13 000, Rubrika: Vzpomínky, Země: Česko

LISTOPAD

Krásný podzimní pozdrav posílám vám všem, kteří se společně se mnou už od ledna vracíte jednou měsíčně za starými českými filmy. Musím upřímně přiznat, že se moc rád probírám vašimi ohlasy buď na tuto dvoustranu v Naší rodině, nebo mailly či dopisy, které reagují na mé pamětnické knihy a kalendáře. Mám totiž ohromnou radost z jedné věci - kolik nadšených obdivovatelů české kinematografie té doby je i mezi mladšími, nebo dokonce mezi mladými lidmi. Jeden z posledních elektronických dopisů začínal slovy: „I když jsem mileniál, vaše kalendáře si už od dětství kupuju!“ Milí čtenáři, pokud máte pocit,

že „mileniál“ je nějaký nevyčválaný puberták, jste na omylu. Pokud je to mileniál narozený v roce 1989, letos v listopadu už mu bude třicet! Tak hezké počtení mileniálům - i seniorům...

JINDŘICH PLACHTA

* 1. července 1899, Plzeň 16. listopadu 1951, Praha „Spíš by se našlo u krávy nadání ke hře na citeru než u mne atom pochopení pro podvojný účetnictví," řekl na svou adresu Jindřich Plachta. Přesto dle přání tatínka vystudoval obchodní akademii a roku 1918 byl zaměstnán v plzeňské Ústřední bance československých spořitelů. Jako praktikant Poštovní spořitelny pracoval až do roku 1927. Už v mládí ale miloval divadlo, proto se nechal najmout v kabaretu Červená sedma alespoň jako nápověda. Napovídal ale tak hlasitě a tak u toho gestikuloval, že se diváci smáli spíše jeho kreacím než hercům na jevišti. Proto ho šéf kabaretu roku 1921 angažoval jako herce. Jeho majstrštykem byly sólové výstupy, ve kterých účinkoval v roli pražské drbny Vúněslavy Acetylenové. „Babu Acetylenku" si lidé zamilovali, měla dokonce své okénko v nedělní příloze Českého slova. To byl začátek Plachtovy kariéry - následovalo angažmá u Vlasty Buriana a roku 1926 si ho našel i film. Student plzeňské obchodní akademie Jindřich Šolle nosil velkou tmavou vlající pláštěnku, což na jeho hubené postavě působilo směšně. Proto mu spolužáci přezdívali „Plachta". Tenhle pseudonym si později zvolil i pro svou hereckou kariéru. Jeho jméno na plakátě působilo na diváky jako magnet. I proto patřil mezi naše nejobsazovanější herce, natočil více než 120 filmů! Kromě nich nám ale po sobě zanechal i jiné dědictví - v roce 1931 napsal a vydal humoristickou knížku Pučálkovic Amina. Jan Werich poznal Plachtu v Osvobozeném divadle. Komik komika málokdy uznává, natož chválí, a vidíte, takovouhle poklonu mu vysekl osobně právě Werich: „Kdybychom chtěli změřit sílu komiků na kila, tak Plachta by býval nejméně o takových 200, 300 kilo trumfнул Chaplina, Bustera Keatona i Vlastu Buriana. Ale muselo by to být někde v restauraci, v hospodě, ve vinárně, protože tam začal Jindřich Plachta vždycky kralovat. Jednou sám samojediný předváděl 25000 cvičenců - mužů na všesokolském sletu. Svlékl si košili, pod ní měl na hubeném těle bílé tričko a odepnul pásek - ten mu představoval tyč, s níž muži tenkrát cvičili. Nedá se to vylíčit ani předvést... Plachta byl v tomto prostředí skutečně neporazitelný!" Plachta si rád dělal legraci ze své vysoké vychrtlé postavy: „Jsem taková živá Eiffelovka, zdaleka viditelná. Moje tělesná schránka, to je schránka na bič. Maso na sobě vůbec nemám, jenom v dásních mezi zuby. Vždycky jsem býval tak hubený. Jako malého kluka mě kousl pes do nohy, kůži mně prokousl, ale vylomil si asi čtyři zuby o mou holec. Táta musel jeho majiteli zaplatit bolestné, mně se vůbec nic nestalo. Od té doby přede mnou uvažovali psy na řetěz. Lidé říkají, že když jdu na slunci, nevrhám žádný stín, ale to je lež. Jednou jsem tu nepravdu vyvrátil, ale někteří potom tvrdili, že jsem švindloval, protože jsem se schoval za babí léto."

ZDENĚK DÍTĚ

* 19. listopadu 1920, Praha 111. prosince 2001, Praha Zdeňka Dítě si asi většina z nás vybaví hlavně jako představitele nejrůznějších ředitelů, náměstků či jiných funkcionářů v komediálních filmech. Před kamerou ale začínal v rolích milovníků jako štíhlý a pohledný brunet. Zaujal už svou první velkou rolí zhýčkaného knížete Roberta ve Fricově komedii Prstýnek (1945), stejný režisér mu svěřil úlohu zubaře, jehož milostný vztah vznikl z náhodného políbení, a to ve veselohře Polibek ze stadionu (1948). V obou filmech se objevil po boku herečky Jany Dítětové (1926-91). V prvním hrála jeho nevlastní sestru, ve druhém partnerku. A diváci byli dokonale zmateni. Jsou sourozenci? Nebo dokonce manželé? Ani jedno ani druhé - šlo opravdu jen o shodu jmen!

OTA MOTYČKA

* 13. října 1899, Plzeň 115. listopadu 1971, Praha Milí čtenáři Naší rodiny, teď můžete nahlédnout do zákulisí vzniku Cibulkova kalendáře pro pamětníky. Chtěl jsem vám vyprávět o herci Otovi Motyčkovi, který si zahrál ve více než 120 filmech. K tomu jsem chtěl přidat tuhle fotografii, kde je převlečen za ženu. Netušil jsem ale, kdo je onou herečkou vlevo. Udělal jsem tedy to, co pokaždé, když něco nevím. Zeptal jsem se Evy Urbanové z Národního filmového archivu. Ta odepsala: „Jde o neznámou komparzistku. Má obvázanou ruku, a proto na schůzi budoucích zaměstnankyň čistě ženské firmy požádá jinou dámu o to, aby jí špendlíkem vyspravila přetržený podvazek. Díky tomu odhalí převlečeného detektiva, jehož sem poslala na výzvědy konkurence. Tim ‚role‘ dívky na snímku končí." A bylo to - další zajímavost pro kalendář byla na světě! Abych ale doplnil pár informací o panu Motyčkovi: původně začal coby mladík podnikat v textilním oboru, příliš se mu ale nedařilo, a tak se začal věnovat divadlu. Prošel několika pražskými scénami, až nakonec zakotvil v Hudebním divadle v Karlíně, kde zůstal až do svého odchodu do penze roku 1963. Byl tu nejen sólistou operety, režisérem, ale působil tu i jako umělecký ředitel. Jeho filmografie, jak už jsem napsal, je opravdu úctyhodná, většinou šlo ale jen o malé figurky. Hrával prodavače, obchodní zástupce, komorníky, hostinské, holiče, pošťáky, úředníky, zlodějíčky i detektivy. Živil se i dabingem, psal písňové texty a operety, dokonale překládal z němčiny.

MIROSLAV HOMOLA

* 25. listopadu 1909, Praha t 24 Kdo by neznal slavné scénky s Hlustvisihákem? Proslavili je Lubomír Lipský a Miroslav Homola. Tento všestranný herec, komik, imitátor a zpěvák zářil na filmovém plátně už ve 40. letech minulého století. Byl ideálním představitelem elegantních a uhlazených milovníků. Jen na. října 1983, Praha matkou - novomanžela Nataši Gollové si zahrál v komedii Konečně sami (1940), diváci si oblíbili jeho dvojroli zakříknutého úředníčka ve veselohře Pelikán má alibi (1940). Jeho dcera, herečka Dana Homolová (*1951), vzpomíná: „Byl to báječný člověk. Miloval život a hlavně miloval děti. Když jsem se narodila, bylo už tátovi po čtyřicítce a byl nadšený. O pauze při představení mě jezdil přebalovat. Kolegové mu posměšně říkali, že kdyby měl prsa, tak mě bude i kojit." „Kamarád největší, nejbližší, co zapírat, nejednu sklenku jsme spolu vypili v tehdejším filmovém klubu. Měli jsme i jiná svá mistečka, kde jsme leccos natopili - ono se totiž s Mírou krásně tropilo," vzpomínal na svého velkého přítele Svatopluk Beneš. „Víte, ono je dost důležité, aby chlap měl dlouhá léta skutečného kamaráda, který s ním užívá života a taky mu ho pomáhá poponést, když není zrovna nejlehčí. Milý Míro, ty v duši nikdy nezestárlý kluku, kéž bych měl jistotu toho hereckého nebe, kde si své zvěčnělé kolegy přejeme vidět. To už bych se připravoval na nějakou tvou božskou rošťárnu." Kéž by existovalo a tihle „nezestárlí kluci" svobodně páchali své rošťárny! Filmový týdeník Kinorevue pravidelně zveřejňoval verše, které svým filmovým idolům psaly zamilované fanyanky. Tato oslavná óda na Miroslava Homolu z roku 1941 má celkem osm slok a začíná slovy: V devátém roce dvacátého věku dne pětadvacátého listopadu, hle, v dvoustém sedmdesátém a sedmém to čísle Královských kdys Vinohradů, jež smaragd sadů věncí dokola, kluk jako buk se narodil, to chloubá otcova, to byl Miroslav Dušan Homola.

Foto autor: Foto: Jaroslav Jiříčka, Cibulkův kalendář pro pamětníky

Cibulkův kalendář pro milovníky pamětnických filmů

LISTOPAD

Krásný podzimní pozdrav posílám vám všem, kteří se společně se mnou už od ledna vrátíte jednou měsíčně za starými českými filmy. Musím upřímně přiznat, že se moc rád probírám vašimi ohlasy buď na tuto dvoustranu v Naší rodině, nebo máily či dopisy, které reagují na mé pamětnické knihy a kalendáře. Mám totiž ohromnou radost z jedné věci – kolik nadšených obdivovatelů české kinematografie té doby je i mezi mladšími, nebo dokonce mezi mladými lidmi. Jeden z posledních elektronických dopisů začínal slovy: „I když jsem mileniál, vaše kalendáře si už od dětství kupuju!“ Milí čtenáři, pokud máte pocit, že „mileniál“ je nějaký nevyčválaný puberták, jste na omylu. Pokud je to mileniál narozený v roce 1989, letos v listopadu už mu bude třicet! Tak hezké počtení mileniálům – i seniorům...

JINDŘICH PLACHTA

* 1. července 1899, Plzeň
† 6. listopadu 1951, Praha

„Spíš by se našlo u krávy nadání ke hře na ceteru než u mne atom pochopení pro podvojně účetnictví,“ řekl na svou adresu Jindřich Plachta. Přesto dle přání tatínka vystudoval obchodní akademii a roku 1918 byl zaměstnán v plzeňské Ústřední bance československých spořitelů. Jako praktikant Poštovní spořitelny pracoval až do roku 1927. Už v mládí ale miloval divadlo, proto se nechal najmout v kabaretu Červená sedma alespoň jako nápověda. Napovídal ale tak hlasitě a tak u toho gestikuloval, že se diváci smáli spíše jeho kreacím než hercům na jevišti. Proto ho šéf kabaretu roku 1921 angažoval jako herce. Jeho majstrštykem byly sólové výstupy, ve kterých účinkoval v roli pražské drbný Vúněslavy Acetylénové. „Babu Acetylénku“ si lidé zamilovali, měla dokonce své okénko v nedělní příloze Českého slova. To byl začátek Plachtovy kariéry – následovalo angaž-

Jindřich Plachta;
PISNICKÁŘ (1932)

má u Vlasty Buriana a roku 1926 si ho našel i film.

Student plzeňské obchodní akademie Jindřich Šolle nosil velkou tmavou vlající pláštěnku, což na jeho hubené postavě působilo směšně. Proto mu spolužáci přezdívali „Plachta“. Tenhle pseudonym si později zvolil i pro svou hereckou kariéru. Jeho jméno na plakátě působilo na diváky jako magnet. I proto patřil mezi naše nejobsazovanější herce, natočil více než 120 filmů! Kromě nich nám ale po sobě zanechal i jiné dědictví – v roce 1931 napsal a vydal humoristickou knížku Pučálkovic Amina.

Jan Werich poznal Plachtu v Osvobozeném divadle. Komik komika málokdy uznává, natož chválí, a vidíte, takovouhle poklonu mu vysekl osobně právě Werich: „Kdybychom chtěli změřit sílu komiků na kila, tak Plachta by býval nejméně o takových 200, 300 kilo trumfнул Chaplina, Bustera Keatona i Vlastu Buriana. Ale muselo by to být někde v restauraci, v hospodě, ve vinárně, protože tam začal

Jindřich Plachta vždycky kralovat. Jednou sám samojedním předváděl 25 000 cvičenců – mužů na všesokolském sletu. Svlekl si košili, pod ní měl na hubeném těle bílé tričko a odepnul pásek – ten mu představoval tyč, s níž muži tenkrát cvičili. Nedá se to vyličit ani předvést... Plachta byl v tomto prostředí skutečně neporazitelný!

Plachta si rád dělal legraci ze své vysoké vychrtlé postavy: „Jsem taková živá Eiffelovka, zdaleka viditelná. Moje tělesná schránka, to je schránka na bič. Maso na sobě vůbec nemám, jenom v dásních mezi zuby. Vždycky jsem býval tak hubený. Jako malého kluka mě kouzlil pes do nohy, kůži mně prokouzl, ale vylomil si asi čtyři zuby o mou holeň. Táta musel jeho majiteli zaplatit bolestně, mně se vůbec nic nestalo. Od té doby přede mnou uzavazovali psy na řetěz. Lidé říkají, že když jdu na slunci, nevrhám žádný stín, ale to je lež. Jednou jsem tu nepravdu vyvrátil, ale někteří potom tvrdili, že jsem švindloval, protože jsem se schoval za babí léto.“

ZDENĚK DÍTĚ

* 19. listopadu 1920, Praha † 11. prosince 2001, Praha

Zdenka Dítě si asi většina z nás vybaví hlavně jako představitele nejrůznějších ředitelů, náměstků či jiných funkcionářů v komediálních filmech. Před kamerou ale začínal v rolích milovníků jako štíhlý a pohledný brunet. Zaujal už svou první velkou rolí zhyčkaného knížete Roberta ve Fričově komedii Prstýnek (1945), stejný režisér mu světil úlohu zubaře, jehož milostný vztah vznikl z náhodného políbení, a to ve veselohře Polibek ze stadionu (1948). V obou filmech se objevil po boku herečky Jany Dítětové (1926–91). V prvním hrála jeho nevlastní sestru, ve druhém partnerku. A diváci byli dokonale zmateni. Jsou sourozenci? Nebo dokonce manželé? Ani jedno ani druhé – šlo opravdu jen o shodu jmen!

Zdeněk Dítě, Jana Dítětová;
POLIBEK ZE STADIONU (1948)

OTA MOTYČKA

* 13. října 1899, Plzeň † 15. listopadu 1971, Praha

Milí čtenáři Naší rodiny, teď můžete nahlédnout do zákulisí vzniku Cibulkova kalendáře pro pamětníky. Chtěl jsem vám vyprávět o herci Otovi Motyčkově, který si zahrál ve více než 120 filmech. K tomu jsem chtěl přidat tuhle fotografii, kde je převlečen za ženu. Netušil jsem ale, kdo je onou herečkou vlevo. Udělal jsem tedy tu, co pokaždé, když něco nevím. Zeptal jsem se Evy Urbanové z Národního filmového archivu. Ta odepsala: „Jde o neznámou komparzistku. Má obvázanou ruku, a proto na schůzi budoucích zaměstnankyň čistě ženské firmy požádá jinou dámu o to, aby jí špendlíkem vyspravila přetržený podvazek. Díky tomu odhalí převlečeného detektiva, jehož sem poslala na výzvědy konkurence. Tím role dívky na snímku končí.“

A bylo to – další zajímavost pro kalendář byla na světě! Abych ale doplnil pár informací o panu Motyčkově: původně začal coby mladík podnikat v textilním oboru, přišel se mu ale nedařilo, a tak se začal věnovat divadlu. Prošel několika pražskými scénami, až nakonec zakotvil v Hudebním divadle v Karlíně, kde zůstal až do svého odchodu do penze roku 1963. Byl tu nejen sólistou operety, režisérem, ale působil tu i jako umělecký ředitel. Jeho filmografie, jak už jsem napsal, je opravdu úctyhodná, většinou šlo ale jen o malé figurky. Hrával prodavače, obchodní zástupce, komorníky, hostinské, holiče, pošťáky, úředníky, zlodějíčky i detektivy. Živil se i dabingem, psal písňové texty a operety, dokonale překládal z němčiny.

MIROSLAV HOMOLA

* 25. listopadu 1909, Praha † 24. října 1983, Praha

Kdo by neznal slavné scény s Hlustvisihákem? Proslavili je Lubomír Lipský a Miroslav Homola. Tento všestranný herec, komik, imitátor a zpěvák zářil na filmovém plátně už ve 40. letech minulého století. Byl ideálním představitelem elegantních a uhlazených milovníků. Jen na-

mátkou – novomanžela Nataši Gollové si zahrál v komedii Konečně sami (1940), diváci si oblíbili jeho dvojroli zakřiknutého úředníka ve veselohře Pelikán má alibi (1940). Jeho dcera, herečka Dana Homolová (*1951), vzpomíná: „Byl to báječný člověk. Miloval život a hlavně milo-

val děti. Když jsem se narodila, bylo už tátovi po čtyřicítce a byl nadšený. O pauze při představení mě jezdil přebalovat. Kolegové mu posměšně říkali, že kdyby měl prsa, tak mě bude i kojít.“ „Kamarád největší, nejbližší, co zapírat, nejednu sklenku jsme spolu vypili v tehdejší filmovém klubu. Měli jsme i jiná svá místa, kde jsme leccos natropili – ono se totiž s Mírou

krásně tropilo,“ vzpomínal na svého velkého přítele Svato-pluk Beneš. „Víte, ono je dost důležité, aby chlap měl dlouhá léta skutečného kamaráda, který s ním užívá života a taky mu ho pomáhá poponést, když není zrovna nejlehčí. Milý Miro, ty v duši nikdy nezestárly kluku, kéž bych měl jistotu toho hereckého nebe, kde si své zvěčnělé kolegy přejeme vidět. To už bych se připravoval na nějakou tvou božskou rošťárnu.“ Kéž by existovalo a tihle „nezestárli kluci“ svobodně páchali své rošťárny!

Filmový týdeník Kinorevue pravidelně zveřejňoval verše, které svým filmovým idolům psaly zamilované fanyanky. Tato oslavná óda na Miroslava Homolu z roku 1941 má celkem osm slok a začíná slovy:

*V devátém roce dvacátého věku
dne pětadvacátého listopadu,
hle, v dvoustém sedmdesátém
a sedmém
to čísle Královských kdys Vínohradů,
jež smaragd sadů věncí dokola,
kluk jako buk se narodil,
to chloubá otcova, to byl
Miroslav Dušan Homola.*

Ať už je kvalita rýmů jakákoli, neznámá fanyanka nám bezděky zanechala přesné informace o tom, kdy a kde se oblíbený herec narodil.

Foto: Jaroslav Jiříčka, Cibulkův kalendář pro pamětníky

[Zpět](#)

Pod Stropníkem oslavili výročí N1

TISK, Datum: 05.11.2019, Zdroj: Týdeník Směr, Strana: 22, Autor: FRANTIŠEK BÍLEK, Rubrika: Sport - Z regionu, Země: Česko

Tělocvična TJ Sokol Verneřice hostila 4. ročník turnaje ve stolním tenisu mládeže do 16 let Mikroregionu Stropník. Zahájení bylo slavnostní.

Nejprve vystoupila taneční děvčata sestry Sýkorové se skladbou Za sokolským pochodem, a po té starosta župy Krušnohorské – Kukaňovy Otakar Koukal se starostou TJ Sokola Verneřice Karlem Kloboukem na prapor připevnil pamětní stuhu ke 130. výročí založení jednoty, která byla založena 6. října 1889 jako Sokol Krušnohorský v Nových Verneřicích u Hrobu.

V turnaji stolních tenistů soutěžilo celkem 16 chlapců a 10 dívek v jednotlivcích. Ve čtyřhrách bylo 13 dvojic. Všichni účastníci byli odměněni za své sportovní výkony, ti nejlepší si odvezli zasloužené medaile a pěkné poháry s hodnotnými cenami.

Ceny předal starosta města Jiří Füst se starostou TJ Karlem Kloboukem.

Celou akci sponzorovalo město Hrob, podpořil ji také Ústecký kraj a pořádající TJ Sokol Verneřice.

Poděkování patří také hráčům oddílu stolního tenisu TJ Sokol Verneřice, který dohlížel na výsledky jako rozhodčí v duchu fair – play. Celý podnik se velmi vydařil.

Výsledky Dvuhry – dívky

1. Kotyzová Amálie
2. Todáková Vendula
3. Jakubcová Lucie

Dvuhry – chlapci

1. Rujbr Michael
2. Malík Šimon
3. Horák Marek

Dvuhry – župa KK

1. Dudešek Petr
2. Clöckner Filip
3. Petr Šplíchal

Čtyřhry

1. Malík, Rujbr
2. Horák, Görner
3. Clöckner, Šplíchal

Foto autor: Foto: Deník/Miroslav Rada

Foto popis: ATMOSFÉRA byla ve Verneřicích skvělá.

Pod Stropníkem oslavili výročí

FRANTIŠEK BÍLEK

Tělocvična TJ Sokol Verneřice hostila 4. ročník turnaje ve stolním tenisu mládeže do 16 let Mikroregionu Stropník.

Zahájení bylo slavnostní. Nejprve vystoupila taneční děvčata sestry Sýkorové se skladbou Za sokolským pochodem, a po té starosta župy Krušnohorské – Kukaňovy Otakar Koukal se starostou TJ Sokola Verneřice Karlem Kloboukem na prapor připevnil pamětní stuhu ke 130. výročí založení jednoty, která byla založena 6. října 1889 jako Sokol Krušnohorský v Nových Verneřicích u Hrobu.

V turnaji stolních tenistů soutěžilo celkem 16 chlapců a 10 dívek v jednotlivcích. Ve čtyřhrách bylo 13 dvojic.

Všichni účastníci byli odměněni za své sportovní vý-

ATMOSFÉRA byla ve Verneřicích skvělá. Foto: Deník/Miroslav Rada

kony, ti nejlepší si odvezli zasloužené medaile a pěkné poháry s hodnotnými cenami. Ceny předal starosta města Jiří Füst se starostou TJ Karlem Kloboukem.

Celou akci sponzorovalo město Hrob, podpořil ji také

Ústecký kraj a pořádající TJ Sokol Verneřice.

Poděkování patří také hráčům oddílu stolního tenisu TJ Sokol Verneřice, který dohlížel na výsledky jako rozhodčí v duchu fair – play. Celý podnik se velmi vydařil.

Výsledky

Dvuhry – dívky

1. Kotyzová Amálie
2. Todáková Vendula
3. Jakubcová Lucie

Dvuhry – chlapci

1. Rujbr Michael
2. Malík Šimon
3. Horák Marek

Dvuhry – župa KK

1. Dudešek Petr
2. Clöckner Filip
3. Petr Šplíchal

Čtyřhry

1. Malík, Rujbr
2. Horák, Görner
3. Clöckner, Šplíchal

[Zpět](#)

Květoslav Prokeš byl věrný demokratickému odkazu první republiky a nedokázal žít v komunistické nesvobodě, byl organizátorem nejdále dotaženého pokusu o protikomunistický převrat v našich zemích. Je nám připomínkou, že hodnoty demokracie a lidských práv je třeba bránit.

Květoslav Prokeš se narodil 2. června 1897 v Rudolfově. Během studií na gymnáziu byl v roce 1915 přidělen do vojenské nemocnice v Hranicích, o rok později byl odvelen k 93. pěšímu pluku do Polska, kde setrval až do konce první světové války. V roce 1920 složil maturitu a stal se studentem vojenské akademie v Hranicích, odkud byl v říjnu 1921 jako důstojnický čekatel poslán na francouzskou vojenskou školu v Saint-Cyr, poté studoval i na vojenské jezdecké škole v Saumaru. Z Francie se vrátil roku 1924 a nastoupil službu u 7. jezdeckého pluku v Hodoníně jako velitel čety, působil také jako instruktor ve vojenském jezdeckém učilišti v Pardubicích, poté v Bratislavě a Prostějově jako důstojník 3. a 6. jezdeckého pluku.

Během okupace se zapojil do odboje, v listopadu 1939 odjel do Švýcarska, aby zde předal hlášení pro Paříž. V témže měsíci vykonal obdobný úkol ve Vídni. Aby se vyhnul zatčení, opustil v prosinci 1939 protektorát a přes Slovensko se pokusil dostat k československé armádě, která se formovala v zahraničí. V Maďarsku byl zatčen a následně vězněn v Budapešti, odkud se mu ale po čtyřech měsících podařilo uprchnout do Jugoslávie. Přes ni se dostal do Francie a po její porážce byl v červnu 1940 evakuován s ostatními čs. vojáky do Anglie. Zde vykonával službu u čs. jednotky jako sportovní a propagační důstojník, později jako přednosta evidenční kanceláře. Na přelomu roku 1942 – 1943 byl na vlastní žádost a výzvu československého ministerstva obrany přeřazen k jednotkám Svobodných Francouzů. V hodnosti majora byl umístěn na Středním východě (Bejrút), kde velel motorizovaným jednotkám. Protože mu nebylo vyhověno v tom, aby se mohl účastnit bojů s Němci v Itálii, podal žádost o přijetí zpět do čs. armády. V listopadu 1944 odcestoval ze Středního východu přes Turecko a Bulharsko do Rumunska. Zde působil při Spojenecké vojenské misi, zabezpečoval i materiál pro potřeby generála Svobody. V březnu 1945 mu byl povolen odjezd do Košic, aby se připojil k československým jednotkám, po svém příjezdu byl zařazen ke štábní rotě v hodnosti majora.

Od října 1945 zastával funkci přednosta likvidačního oddělení zahraničního vojska, ale v listopadu 1946 byl na příkaz 5. oddělení hlavního štábu přeřazen k řadové službě do Pelhřimova a posléze do Tábora. V tu dobu byl již jako důstojník západního smýšlení sledován. Po únoru 1948 byl urychleně poslán do výslužby a pokoušel se obstarat si civilní zaměstnání, což mu bylo záměrně ztěžováno. Dne 16. května 1949 byl zatčen a obviněn z přípravy ozbrojeného protistátního puče známého pod názvem Akce Květa, který měl připravovat s mnoha dalšími vojenskými i civilními osobami. Tento domácí puč, tzv. Prokešův, který je asi nejdále dovedeným pokusem o státní převrat v komunistickém Československu, si kladl za cíl obnovu demokratických poměrů. V průběhu převratu měly být obsazeny důležité objekty v Praze, ústředí SNB v Bartolomějské ulici, generální štáb v Dejvicích, některá ministerstva, Čs. rozhlas, letiště v Ruzyni a ve Kbelích a mimo Prahu pak ještě některé důležité vojenské posádky. Přebírat byl připravován od února 1949, původně i se současným zahájením převratu na Slovensku tamními důstojníky armády. Kromě vojáků se měli na převratu podílet i členové organizací Sokol, Orel a Junák. Vzhledem k rozsahu akce, kdy byly oslovovány snad stovky důstojníků armády a dalších osob, došlo k jejímu prozrazení. Čtyři dny před plánovaným datem se objevil mezi členy vedení provokatér a dvacet hodin před sjednanou hodinou zahájení převratu zatkla StB nejméně 58 osob. Po dvouměsíčním vyšetřování bylo v procesu Státním soudem v Praze (předseda pplk. Dr. Štella, prokurátor pplk. Dr. Vieska) odsouzeno 42 lidí, z toho padlo šest rozsudků smrti provazem (mjr. Květoslav Prokeš, JUDr. Jaroslav Borkovec, špkt. Vratislav Janda, Emanuel Čančík, Vratislav Polesný a Josef Charvát), 3 lidé byli odsouzeni na doživotí, ostatní obžalováni až na 25 let vězení. Pátého listopadu 1949 byl major Květoslav Prokeš za zločiny velezrady a vyzvědačství spolu s dalšími odsouzenými v Praze na Pankráci popraven. Pokus rodiny o obnovu procesu a jeho rehabilitaci v 60. letech 20. století byl neúspěšný. Plně rehabilitován mohl být až po listopadu 1989 rozkazem ministra národní obrany z 1. září 1991 a současně byl povýšen na plukovníka in memoriam.

Ačkoliv Květoslav Prokeš sloužil daleko od rodné severní Moravy, trvale s ní udržoval úzké spojení. Působil například jako jednatel Sdružení přátel Severní Moravy, které se ustavilo v Praze a mnoho času věnoval získávání nových členů. V květnu 1946 přednášel v Zábřehu a Šumperku o svých zahraničních cestách i sokolské myšlenky v cizině (v mládí byl aktivním cvičencem a cvičitelem zábřežského Sokola), zajímal se o místní problémy, byl v úzkém kontaktu s plk. Karlem Lukášem, kterého vybízel k podobné aktivitě u krajanů v Americe. Angažoval se např. i při přípravách oslav 50. výročí zábřežského gymnázia koncem června 1946 – pro výstavku dal k dispozici sérii dokumentů o účasti někdejších studentů zábřežského gymnázia v zahraničním odboji. Dne 26. dubna 2017 mu bylo Zastupitelstvem města Zábřehu u příležitosti 120. výročí narození uděleno čestné občanství města Zábřehu in memoriam, a to především za zásluhy o demokracii a lidská práva.

CESTA: Titulní stránka > Město Zábřeh

NABÍDKA TÉMAT

- Kontakty
- Evidence obyvatel
- Doprava a řidiči
- Hospodaření a finance
- Rozvoj města
- Sociální oblast a zdravotnictví
- Vzdělávání
- Sport a volný čas
- Bezpečnost
- Životní situace

70 let od tragické smrti Květoslava Prokeše

Květoslav Prokeš byl věrný demokratickému odkazu první republiky a nedokázal žít v komunistické nesvobodě, byl organizátorem nejdále dotaženého pokusu o protikomunistický převrat v našich zemích. Je nám připomínkou, že hodnoty demokracie a lidských práv je třeba bránit.

Květoslav Prokeš se narodil 2. června 1897 v Rudoltově. Během studií na gymnáziu byl v roce 1915 přidělen do vojenské nemocnice v Hranicích, o rok později byl odvelen k 93. pěšímu pluku do Polska, kde setrval až do konce první světové války. V roce 1920 složil maturitu a stal se studentem vojenské akademie v Hranicích, odkud byl v říjnu 1921 jako důstojnický čekatel poslán na francouzskou vojenskou školu v Saint-Cyr, poté studoval i na vojenské jezdecké škole v Saumarou. Z Francie se vrátil roku 1924 a nastoupil službu u 7. jezdeckého pluku v Hodoníně jako velitel čety, působil také jako instruktor ve vojenském jezdeckém učilišti v Pardubicích, poté v Bratislavě a Prostějově jako důstojník 3. a 6. jezdeckého pluku.

Během okupace se zapojil do odboje, v listopadu 1939 odjel do Švýcarska, aby zde předal hlášení pro Praž. V témže měsíci vykonal obdobný úkol ve Vídni. Aby se vyhnul zatčení, opustil v prosinci 1939 protektorát a přes Slovensko se pokusil dostat k československé armádě, která se formovala v zahraničí. V Maďarsku byl zatčen a následně vězněn v Budapešti, odkud se mu ale po čtyřech měsících podařilo uprchnout do Jugoslávie. Přes ni se dostal do Francie a po její porážce byl v červnu 1940 evakuován s ostatními čs. vojáky do Anglie. Zde vykonával službu u čs. jednotky jako sportovní a propagační důstojník, později jako přednosta evidenční kanceláře. Na přelomu roku 1942 – 1943 byl na vlastní žádost a vyzvu československého ministerstva obrany přeřazen k jednotkám Svobodných Francouzů. V hodnosti majora byl umístěn na Středním východě (Bejrút), kde velel motorizovaným jednotkám. Protože mu nebylo vyhověno v tom, aby se mohl účastnit bojů s Němci v Itálii, podal žádost o přijetí zpět do čs. armády. V listopadu 1944 odešel ze Středního východu přes Turecko a Bulharsko do Rumunska. Zde působil při Spojenecké vojenské misi, zabezpečoval i materiál pro potřeby generála Svobody. V březnu 1945 mu byl povolen odjezd do Košic, aby se připojil k československým jednotkám, po svém příjezdu byl zařazen ke štábní rotě v hodnosti majora.

Od října 1945 zastával funkci přednosty likvidačního oddělení zahraničního vojska, ale v listopadu 1946 byl na příkaz 5. oddělení hlavního štábu přeřazen k řadové službě do Pelhřimova a posléze do Tábora. V tu dobu byl již jako důstojník západního smýšlení sledován. Po únoru 1948 byl urychleně poslán do výslužby a pokoušel se obstarat si civilní zaměstnání, což mu bylo záměrně ztěžováno. Dne 16. května 1949 byl zatčen a obviněn z přípravy ozbrojeného protistátního puče známého pod názvem Akce Květa, který měl připravovat s mnoha dalšími vojenskými i civilními osobami. Tento domácí puč, tzv. Prokešův, který je asi nejdále dovedeným pokusem o státní převrat v komunistickém Československu, si kladl za cíl obnovu demokratických poměrů. V průběhu převratu měly být obsazeny důležité objekty v Praze, ústředí SNB v Bartolomějské ulici, generální štáb v Dejvicích, některá ministerstva, Čs. rozhlas, letiště v Ruzyni a ve Kbelích a mimo Prahu pak ještě některé důležité vojenské posádky. Přebat byl připravován od února 1949, původně i se současným zahájením převratu na Slovensku tannými důstojníky armády. Kromě vojáků se měli na převratu podílet i členové organizací Sokol, Orel a Junák. Vzhledem k rozsahu akce, kdy byly oslovovány snad stovky důstojníků armády a dalších osob, došlo k jejímu prozrazení. Čtyři dny před plánovaným datem se objevil mezi členy vedení provokatér a dvacet hodin před sjednanou hodinou zahájení převratu zatkl StB nejméně 58 osob. Po dvouměsíčním vyšetřování bylo v procesu Státním soudem v Praze (předseda pplk. Dr. Štella, prokurátor pplk. Dr. Vlieska) odsouzeno 42 lidí, z toho padlo šest rozsudků smrti provazem (mjr. Květoslav Prokeš, JUDr. Jaroslav Borkovec, špl. Vratislav Janda, Emanuel Čančík, Vratislav Polesný a Josef Charvát), 3 lidé byli odsouzeni na doživotí, ostatní obžalováni až na 25 let vězení. Pátého listopadu 1949 byl major Květoslav Prokeš za zločiny velezrady a vyzvědačství spolu s dalšími odsouzenými v Praze na Pankráci popraven. Pokus rodiny o obnovu procesu a jeho rehabilitaci v 60. letech 20. století byl neúspěšný. Plně rehabilitován mohl být až po listopadu 1989 rozkazem ministra národní obrany z 1. září 1991 a současně byl povýšen na plukovníka in memoriam.

Ačkoliv Květoslav Prokeš stoužil daleko od rodné severní Moravy, trvale s ní udržoval úzké spojení. Působil například jako jednatel Sdružení přátel Severní Moravy, které se ustavilo v Praze a mnoho času věnoval získávání nových členů. V květnu 1946 přednášel v Zábřehu a Šumperku o svých zahraničních cestách i sokolské myšlence v cizině (v mládí byl aktivním cvičencem a cvičitelem zábrěžského Sokola), zajímal se o místní problémy, byl v úzkém kontaktu s plk. Karlem Lukasem, kterého vybízel k podobné aktivitě u krajanů v Americe. Angažoval se např. i při přípravách oslav 50. výročí zábrěžského gymnázia koncem června 1946 – pro výstavku dal k dispozici sérii dokumentů o účasti některých studentů zábrěžského gymnázia v zahraničním odboji. Dne 26. dubna 2017 mu bylo Zastupitelstvem města Zábřeha u příležitosti 120. výročí narození uděleno čestné občanství města Zábřeha in memoriam, a to především za zásluhy o demokracii a lidská práva.

Zodpovídá: [Lucie Mahdalová](#)

[Zpět](#)

Michal Desenský: Atletika je ohromná a každodenní dřina, který vás musí bavit. Mě chytila a nepustila [N1 URL](#)
[WEB](#), Datum: 04.11.2019, Zdroj: rozhlas.cz, Strana: 0, Autor: autoři: Jakub Schmidt, Milan Baják

Michal Desenský: Atletika je ohromná a každodenní dřina, který vás musí bavit. Mě chytila a nepustila

V Českém rozhlase Hradec Králové se dnes budeme věnovat královně sportu, lehké atletice. Právě v tomto sportovním odvětví dosahuje skvělých výsledků atlet **Sokola** Hradec Králové Michal Desenský, který nedávno spolu s dalšími zazářil i na Mistrovství světa v katarském Dauhá.

8 fotografií

Jen se Michale pochlubte, co vám Katar přinesl. Mistrovství se konalo koncem září.

Byl to konec září a začátek října. Takový nezvyklý termín pro atletiku, ale kvůli tamním vysokým teplotám to bylo posunuté na konec sezóny. Takže to byla zase zkušenost, mít tak dlouhou sezónu.

/

foto: Milan Baják

A co se vám tam povedlo?

Já jsem se tam kvalifikoval na štafetu 4x400 metrů a skončili jsme tam na 11. místě na světě. Běželi jsme druhý nejlepší český čas v historii. Takže hodně kvalitní čas. Bohužel na lepší umístění to nestačilo, protože konkurence ve světě je obrovská. Ale i tak si myslím, že je to úspěch.

Kdo je nejlepší? Američani?

Američani vyhráli. Ti jsou společně s karibskými státy prostě někde jinde.

Smišená štafeta, když běží kluci a holky, není vůbec špatná. Je to zase něco jiného, takové oživení atletiky.

Michal Desenský, atlet **Sokola** Hradec Králové a reprezentant ČR

Ale přesto to byl od vás hodně dobrý výsledek, protože od vás čtyř, kteří jste štafetu běželi, se ani nečekalo, že se na mistrovství světa kvalifikujete.

Právě, to se určitě nečekalo, tak jsme mohli jen překvapit. A říkali jsme si, že když už jsme se tam kvalifikovali, tak do toho dáme všechno. Připravovali jsme se na to mistrovství celou sezónu a vyplatilo se to. Jeli jsme v září na společné soustředění jako štafeta. Byli jsme v Itálii společně 14 dní, takže jsme na štafetu vyladili formu. A povedlo se.

Z toho ovšem vyplývá, že jste momentálně jeden z našich nejlepších běžců současnosti? Maslák je možná nejlepší.

Maslák je nejlepší, ten nám ještě pořád o něco málo utíká. Tak uvidíme, třeba ho ještě doženeme. Ale v naší širší špičce určitě jsem, je nás tam zhruba pět čtvrtkařů, kteří máme stejnou výkonnost. Díky tomu máme tak dobrou štafetu.

To musí být hezký pocit, ne, že patříte k těm nejlepším? Musí vás to pořád bavit.

Atletika mě pořád baví. Kdyby mě nebavila, tak by to nešlo dělat, protože to je ohromná a každodenní dřina. Bez toho by to nešlo, kdyby mě to nebavilo.

A tohle je zadostiučinění, když vám někdo řekne, že jste dobrý.

Přesně, to je hnací motor, když se udělá takový úspěch.

Česká čtvrtkařská štafeta v sestavě s Michalem Desenským

/

foto: Aleš Graf osobní archiv Michala Desenského a webové stránky Atletika.cz

Ještě se vraťme zpátky do Kataru, protože tam byly asi hodně složité podmínky. Venkovní teploty hodně přes 30 stupňů a naopak v klimatizovaných sportovních halách zima. Ty přechody musely být náročné, ne?

Je to tak, byly tam extrémní výkyvy teplot. Na hotelu bylo třeba 18 stupňů, pak se vešlo na dvě minuty ven do autobusu, tam bylo takových 40 stupňů, ohromné dusno, takže člověk se hned zapotil a v autobuse zase dalších 18 stupňů. A při výstupu z autobusu to stejné. Takže tohle bylo náročné, což někomu nemuselo sednout, je to nepříjemné. Ale my jsme se snažili trávit co nejvíc času venku, aby nás to nerozhodilo. Protože jsme přesně nevěděli, jak to je na stadionu.

I s tím se musí prostě sportovec vyrovnat.

Je to tak. Byla tam klimatizovaná hala, takže, kdo to teplo nesnášel, mohl se rozcvičovat v hale, a pak šel přímo na stadion, který byl také klimatizovaný.

Michal Desenský ve studiu Českého rozhlasu Hradec Králové

/

foto: Milan Baják

Jaká byla atmosféra? Světový šampionát, takže velký podnik.

Z toho mám takové smíšené pocity, protože ten, kdo byl v Londýně na Mistrovství světa, tak z toho bylo úplně nadšený. Tam bylo fantastické publiku, úplně zaplněné hlediště i na rozběhy, na kvalifikační kola, plno lidí, kteří fandili. To bylo neskutečné. Ale tady šampionát začal a tribuny byly poloprázdné. Finále stovky, které je největším lákadlem, a najednou tam skoro nikdo nebyl. To jde možná na vrub pořadatelů, protože časový program byl tak roztahán, že lidi nebavilo tam tak dlouho čekat. Ale nakonec ke konci šampionátu se to trochu vzpamatovalo a na poslední tři dny už bylo vyprodáno. My jsme naštěstí běželi na konci, takže jsme si tu doborou atmosférou užili, bylo plno.

Možná mají Katarani raději tradiční závody velbloudů než atletiku.

Je to možné. Co jsme se tak potom ptali, tak u nich je sportem číslo jedna fotbal. Ale já jsem si to moc užil.

Česká čtvrtkařská štafeta v sestavě s Michalem Desenským

/

foto: Aleš Graf osobní archiv Michala Desenského a webové stránky Atletika.cz

Co další letošní úspěchy, Michale? Co se vám letos povedlo?

Letos jsme začali hodně brzo. Začali jsme v květnu na Mistrovství světa štafet, kde jsme se kvalifikovali právě na Mistrovství světa v Dauhá. Už to byl úspěch se tam kvalifikovat, protože je daný kvalifikační limit, tam nemůže přijet každá štafeta.

Postupovalo 10 nejlepších a my jsme byli právě desátí, takže jsme se tam o fous dostali. V červnu byly Evropské hry, taková jakoby evropská olympiáda. A to byl také velký zážitek. Prostě olympijská vesnička a bylo to opravdu jako na olympiádě. Měl to pod záštitou olympijský výbor. A tam jsme běželi smíšenou štafetu, to byla novinka, to se ještě nikde neběželo. A se smíšenou štafetou jsem skončil na druhém místě. A smíšená štafeta se právě také kvalifikovala na Mistrovství světa.

Smišená štafeta, teď se budu možná ptát hloupě, to znamená že běží holky a kluci?

Ano, jsou tam dvě holky a dva kluci v libovolném pořadí. A je právě na každém týmu, jak to postaví. Smíšená štafeta není vůbec špatná, je to zase něco jiného. Je to takové oživení atletiky.

A já dodám, že vaše sezóna tedy nebyla vůbec špatná.

Určitě nebyla. Když to vezmu podle štafet, tak to byla určitě jedna z mých nejúspěšnějších sezón, ale bylo to trošku na úkor mé osobní výkonnosti nebo mých osobních závodů. Vše jsem podržoval štafetě, abych měl na ni formu. A potom už to nevyšlo moc na individuální starty.

Vy jste sprinter. To znamená ne vytrvalec jako na dlouhých tratích.

Trochu se to od vytrvalců liší. Máme tam více posilovny, více rychlosti a běháme prostě na dráze.

Jak jste se vůbec dostal k běhání? Protože já vím, že jste začínal jako kluk s fotbalem.

Začínal jsem s fotbalem asi jako skoro každý. V atletice je nás hodně, co začínalo s fotbalem. Soused se k nám přistěhoval a přemlouval mě, ať začnu hrát fotbal, tak jsem začal hrát fotbal. Tam jsem trochu přičichnul ke sportu. A potom jsem měl paní učitelku na základní škole, která nás hodně tlačila do atletiky a mě to bavilo, protože jsem byl rychlejší než ostatní. Fotbal už mě postupně přestával bavit, tak jsem si říkal, že to vyzkouším. Přišel jsem na **Sokol** k panu Hejlovi a úspěchy se dostavily téměř

okamžitě. Už mě to chytlo a nepustilo.

Česká čtvrtkařská štafeta v sestavě s Michalem Desenským

/

foto: Aleš Graf osobní archiv Michala Desenského a webové stránky Atletika.cz

Když se dostaví úspěchy, tak to člověka vždy nakopne a začne ho to bavit. Prostě chce jít dál a dál. Co všechno musí člověk podřídit vrcholovému sportu?

Je toho poměrně dost u vrcholového atleta. V sezóně nemohu jít prostě jen tak na koupaliště. Dá se říct, že si musím odtrénovat a jít si lehnout nebo prostě být doma, třeba si zajít někam na kávu. Ale nemůžu dělat normální činnosti, že bych jel na kole s kamarády nebo si šel s nimi sednout do hospody. To v závodní sezóně úplně nejde, protože je to potom všechno znát na výkonnosti. Aby forma vygradovala, tak je to takové odpírání. Ale když potom člověk vidí ty úspěchy, tak to ani moc nebolí. Po mistrovství světa byl krátký oddech a teď už jsem zase v přípravě, už dřeme na další sezónu.

Michal Desenský, atlet **Sokola** Hradec Králové a reprezentant ČR

Máte přítelkyni? Co na to říká?

Už si zvykla. Naštěstí také běhá. Takže to chápe.

Co vás čeká v nejbližší době? Běžecká sezóna už asi skončila.

Teď sezóna po mistrovství světa skončila, byl tam krátký oddech a teď už jsem zase v přípravě, už dřeme na další sezónu.

Jakub Schmidt a Michal Desenský ve studiu Českého rozhlasu Hradec Králové

/

foto: Milan Baják

A v příštím roce olympiáda v japonském Tokiu?

Tam nejsme kvalifikovaní. Tam postupovala první osmička právě z MS a další osmička bude na časy. Nevypadá to moc reálně.

Uvidíme. Určitě se o to budeme snažit, pokusit se zdolat čas, který by nás opravňoval tam startovat. Bylo by to skvělé, ale bude to hodně těžké.

Tak hodně štěstí, držíme vám palce a díky, že jste tady byl dnes s námi. Úspěšný sprinter **Sokola** Hradec Králové Michal Desenský byl naším hostem. Na shledanou.

Díky. Na shledanou.

Spustit audio

Michal Desenský ve studiu Českého rozhlasu Hradec Králové

Michal Desenský: Atletika je ohromná a každodenní dřina, který vás musí bavit. Mě chytla a nepustila

4. listopad 2019

Michal Desenský, úspěšný atlet Sokola Hradec Králové

Délka audia 10:04

Foto: Aleš Graf, osobní archiv Michala Desenského a webové stránky Atletika.cz

V Českém rozhlasu Hradec Králové se dnes budeme věnovat královně sportu, lehké atletice. Právě v tomto sportovním odvětví dosahuje skvělých výsledků atlet Sokola Hradec Králové Michal Desenský, který nedávno spolu s dalšími zazářil i na Mistrovství světa v katarském Dauhá.

Jen se Michale pochlubte, co vám Katar přinesl. Mistrovství se konalo koncem září.

Byl to konec září a začátek října. Takový nezvyklý termín pro atletiku, ale kvůli tamním vysokým teplotám to bylo posunuté na konec sezóny. Takže to byla zase zkušenost, mít tak dlouhou sezónu.

E-SHOP ČESKÉHO ROZHLASU

Každé ráno doufám, že se neprobudím jako brouk

Michael Rozsypal, moderátor ČRo Plus

Petr Haničinec jako Rehoř Samsa v rozhlasové nahrávce z roku 1967 se v posteli proměnil v jakýsi nestvůrný hmyz. Slavný román Franze Kafky jako noční můra.

Doktor v domě
Richard Gordon

Transsibiřská odysea
Ina Pišová

Faraon
Boleslaw Prus

[Zpět](#)

Díl 7. Vítejte u sedmé části našeho jedenáctidílného pohledu do minulosti, současnosti i budoucnosti **sokolského** tenisu.

Podívejme se v tomto duchu na tři generace - bývalých, současných a budoucích tenistů, bez kterých by současný oddíl nebyl tím, co je.

V první řadě bychom měli vzpomenout významnou a vůdčí osobnost oddílu - Lubana Stuchlého.

FOTO: ŘÍČANSKÝ TENISOVÝ „B“ TEAM POČÁTKEM 21. STOLETÍ. ZLEVA SHORA: J. VÁVRA, J. ČERNOHORSKÝ, P. VACULČIAK, V. VOTRUBA, M. PERST, L. MELICHAR, S. TŮMA, K. KYKALOVÁ, M. ČÍŽKOVÁ, Z. PANGRÁC

Tento dlouhou dobu první hráč oddílu bohužel ukončil sám dobrovolně svůj život počátkem 80. let 20. st. z důvodu domnělé nemoci, která, jak se potom ukázalo, neexistovala. Patřil opět k osobnostem, na které měl říčanský tenis vždy štěstí. Přiložil ruku k dílu, když bylo zapotřebí, bez ohledu na osobní nebo finanční zájmy. Prostě jen z lásky k tomu kousku tenisového světa a k bílému sportu. Byl to velký a statný člověk a „kádrovým“ jazykem řečeno“ v kolektivu a zejména ženském velmi oblíben“. Za všechny jeho počiny jmenujme jeden, který mi utkvěl z vyprávění pamětníků.

V dobách, kdy soudruzi tenisu příliš nepřáli, docházelo k situacím, které ať úmyslně, či z vědomé nedbalosti působily říčanským tenistům velké potíže. Stalo se tedy, že při rekonstrukci vodovodního řadu došlo k přerušení potrubí, které přivádělo vodu na dvorec, což znemožnilo kropení kurtů. Následně jste ale okamžitě mohli vidět dnes těžko uvěřitelný obrázek - Lubana Stuchlého s krumpáčem na rohu dnešní Štefánikovy a **Sokolské** ulice. Ve velmi krátké době prokopal příkop z daného místa až k rohu **sokolského** hřiště...a voda opět tekla. Pro tento, ale i řadu jiných důvodů probíhal v osmdesátých letech minulého století na říčanských kurtech turnaj mužů: Memoriál L. Stuchlého. Bylo by pěkné jej obnovit.

Navazující období je spjato s další osobností, bez které bychom se nedívali na tenisový areál stejným okem - p. Petra Vaculčiaka. Jako každá vpravdě osobnost přinesl do oddílu nový vítr a pohled. My, tehdy malí kluci, na Petra nedáme dopustit jako na skvělého trenéra a kouče, spoluvůdce výborné party, kamaráda a kytarového virtuóza. Byl dlouholetou oporou „A“ a poté „B“ týmu a vždy mu záleželo na tom, aby oddíl neustrnul, ale rozvíjel se jak po straně materiální, tak té „duchovní“ - byl příjemným místem a klubem setkávání lidí, kterým v něm bude dobře. Díky jeho aktivitě získal oddíl na přelomu tisíciletí významnou sponzorskou dotaci, která umožnila započít potřebnou celkovou rekonstrukci areálu. V posledních letech působí jako vedoucí kontrolní komise říčanského **Sokola**. Jeho zkušenosti a orientace ve finančním světě jsou pro **Sokol** velké plus. Jako každá osobnost bývá některými kritizován za své kroky, činy či názory, řečené velmi přímo, pro některé příliš bez obalu. Z externího pohledu je ovšem největším paradoxem to, že i jeho kritikům jde v konečném důsledku o totéž - o říčanský tenis

vzkvétající, veselý, příjemný, čistý a prosperující. Ani jednomu z nás nesvítil na „semaforu“ červená. Země je kulatá, areál velký a místa je tu dost. Jako na všech místech, od politiky až do klubového a rodinného života je to zejména o vzájemném naslouchání, komunikaci, pochopení a místy i toleranci okořeněnou humorem. Popřejme čerstvému (u mužů možno zmínit :-) padesátníkovi Petrovi hodně zdaru v dalších letech. Protože osobnosti všech generací jsou vždy přínosem nejen pro tenis. Do budoucnosti oddílu se díky svědomité práci s mládeží můžeme dívat bez nadsázky optimisticky. Po dvaceti letech má oddíl dvě žákovská a navíc dvě „babytenisová“ družstva mladých nadějí. Díky patří nejen nekonečným hodinám práce šéftrenérky oddílu Evy Kovačkové jejího manžela Petra, ale od letoška též novým mladým trenérům Ondrovi Bimkovi a Daniele Simonové. Můžeme tak věřit, že žlutý míček uvidíme létat přes bílou pásku nadále a v roce 2031, pro oslavách říčanské tenisové „stovky“, bude na našich kurtech stále veselo.

Za Tenisový oddíl **Sokola** Říčany a Radošovice

Václav Votruba

Doporučit známému

[Zaslát doporučení]

Komentáře a názory

Prozatím nebyly přidány žádné komentáře. Buďte první!

Počet komentářů: 0

Říčanský kurýr >

Informace z radnice

Zastupitelstvo

Bezpečnost a infrastruktura

Životní prostředí a zdraví

Pro seniory

Pro děti a rodiče

Ze života žáků, škol a gymnázií

Místní námi

Názory

Ze sportu

Co se děje v kultuře

Odkazy >

Město Říčany

MAKS Říčany

85 let tenisového oddílu Sokola

1. 7. 2016

Díl 7.

Vítejte u sedmé části našeho jedenáctidílného pohledu do minulosti, současnosti i budoucnosti sokolského tenisu.

Podívejme se v tomto duchu na tři generace - bývalých, současných a budoucích tenistů, bez kterých by současný oddíl nebyl tím, co je.

V první řadě bychom měli vzpomenout významnou a vůdčí osobnost oddílu - Lubana Stuchlého.

FOTO: ŘÍČANSKÝ TENISOVÝ „B“ TEAM POČÁTKEM 21. STOLETÍ. ZLEVA SHORA: J. VÁVRA, J. ČERNOHORSKÝ, P. VACULČIÁK, V. VOTRUBA, M. PERŠT, L. MELIČAR, S. TŮMA, K. KYKALOVÁ, M. ČÍŽKOVÁ, Z. PANGRÁČ

Tento dlouhou dobu první hráč oddílu bohužel ukončil sám dobrovolně svůj život počátkem 90. let 20. st. z důvodu domnělé nemoci, která, jak se potom ukázalo, neexistovala. Patřil opět k osobnostem, na které měl říčanský tenis vždy štěstí. Přinášel ruku k dílu, když bylo zapotřebí, bez ohledu na osobní nebo finanční zájmy. Prošel jen z lásky k tomu kouzlu tenisového světa a k lidem sportu. Byl to velký a statečný člověk a „kádový“ jazykům říčanosů v kolektivu a zejména ženském velmi oblíbený. Za všechny jeho počiny jmenujeme jeden, který mi utvářel z vyprávění pamětníků.

ků.

V dobách, kdy soudruzi tenisu příliš nepálili, docházelo k situacím, které až úsměvně, či z vědomé nedbalosti působily říčanským tenistům velké potíže. Stalo se tedy, že při rekonstrukci vodovodního řadu došlo k přerušení potrubí, které přivádělo vodu na dvorec, což znamenalo kropení kurtů. Následně jde ale okamžitě mohl vidět dnes těžko uvěřitelný obrázek - Lubana Stuchlého s krumpáčem na rotu dřevní Štefánkovy a Sokolské ulice. Ve velmi krátké době prokopal příkop z daného místa až k rotu sokolského hřiště. „a voda opět tekla. Pro tento, ale i řadu jiných důvodů probíhal v osmdesátých letech minulého století na říčanských kurtech turnaj mužů: **Memoriál L. Stuchlého**. Bylo by pěkné jej obnovit.

Navazující období je spjato s další osobností, bez které bychom se neobešli na tenisový areál stejným okem - **p. Petra Vaculčíaka**. Jako každá vpravdě osobnost přinesl do oddílu nový vítr a pohled. My, tehdy malí kluci, na Petra nejdeme dopustit jako na skvělého trenéra a kouče, spoluzvůlce výborné party, kamaráda a kytarového virtuóza. Byl dlouholetou oporou „A“ a poté „B“ týmu a vždy mu záleželo na tom, aby oddíl neustmátl, ale rozvíjel se jak po stránce materiální, tak té „duchovní“ - byl příjemným místem a klubem setkávání lidí, kterým v něm buďte dobře. Díky jeho aktivitě vznikl oddíl na přelomu tisíciletí významnou sponzorskou dotací, která umožnila započít pořádnou celkovou rekonstrukci areálu. V posledních letech působí jako vedoucí kontrolní komise říčanského Sokola. Jeho zkušenosti a orientace ve finančním světě jsou pro Sokol velké plus. Jako každá osobnost byla některými kritizován za své kroky. Činy či názory, řečené velmi přímo, pro některé příliš bez obalu. Z exteriéru pohledu je ovšem největším paradoxem to, že i jeho kritikům jde v konečném důsledku o totéž - o říčanský tenis vzrůstající, veselý, příjemný, čistý a prosperující. Ani jednomu z nás nesvědčí na „amatérů“ červení. Země je kulatá, areál velký a místa je tu dost. Jako na všech místech, od poltářky až do klubového a rodného života je to zejména o vzájemném naslouchání, komunikaci, pochopení a místy i toleranci okolenečnou humorem. Poplěme čeravému (u mužů možno zmínit -) padesátiletou Petrou hodně zdanu v dalších letech. Protože osobnosti všech generací jsou vždy přínosem nejen pro tenis.

Do budoucnosti oddílu se díky svědomité práci s mládeží můžeme dívat bez nadsázky optimisticky. Po třicetileté významnou sponzorskou dotací, která umožnila započít pořádnou celkovou rekonstrukci areálu. V posledních letech působí jako vedoucí kontrolní komise říčanského Sokola. Jeho zkušenosti a orientace ve finančním světě jsou pro Sokol velké plus. Jako každá osobnost byla některými kritizován za své kroky. Činy či názory, řečené velmi přímo, pro některé příliš bez obalu. Z exteriéru pohledu je ovšem největším paradoxem to, že i jeho kritikům jde v konečném důsledku o totéž - o říčanský tenis vzrůstající, veselý, příjemný, čistý a prosperující. Ani jednomu z nás nesvědčí na „amatérů“ červení. Země je kulatá, areál velký a místa je tu dost. Jako na všech místech, od poltářky až do klubového a rodného života je to zejména o vzájemném naslouchání, komunikaci, pochopení a místy i toleranci okolenečnou humorem. Poplěme čeravému (u mužů možno zmínit -) padesátiletou Petrou hodně zdanu v dalších letech. Protože osobnosti všech generací jsou vždy přínosem nejen pro tenis.

Za Tenisový oddíl Sokola Říčany a Radotšovice

Václav Votruba

Doporučit známému

[Zařadit doporučení](#)

Komentáře a názory

[Přidat komentář](#)

[Zpět](#)

22. května 2016 pořádal Atletický oddíl T. J. Sokol Říčany a Radošovice tradiční Jarní atletické závody. Akce se zúčastnilo 145 dětí. Většina dětí byla z našeho oddílu, ale opravdu nás těší účast závodníků z jiných oddílů (ŠSK Újezd nad Lesy, SK Jeseniova Praha, Sokol Hlubočepy, USK Praha, Atletika Neratovice, T.J. Sokol Kralupy nad Vltavou, SK Babice, ASK Slavia Praha, Atletika Jižní Město, TJ Sokol Senohraby) nebo závodníků bez oddílové příslušnosti.

Zahájení závodů jsme přenechali pozvaným zástupcům města, kraje a naší jednoty - 1. místostarostovi Řičan Zdeňku Hrabovi, krajskému zastupiteli Miloslavu Šmolíkovi a starostovi T. J. Sokol Říčany a Radošovice Robertu Bělohávkovi. Pánové na úvod předali poháry Atletickým nadějším oddílu za rok 2015 - Janu Boháčovi, Elišce Lackové, Kristýně Vlčkové a Báře Vlčkové. Poté byl slavnostně odkryt plakát znázorňující stav dráhy dnes a stav dráhy po plánované modernizaci a po vybudování osvětlení (www.atletika-ricany.cz/nase-aktivity). Předseda atletického oddílu Marek Holinka se po velice hezké úvodní řeči zeptal dětí, jestli by si takovou dráhu skutečně přály, jejich „ano!“ nebylo možné neslyšet. Všem třem pánům děkujeme, že si udělali čas a přijali naše pozvání na zahájení Jarních atletických závodů.

Během závodů jsme mohli vidět několik velmi dobrých výkonů na překážkách, výborný čas zaběhla naše Johanka Machovcová, Josef Pittner z Atletiky Neratovice, Matyáš Drobný a Honza Boháč oba ze Sokola Říčany a Radošovice. Na kriketu zazářili náš Matyáš Drobný (33,18 m) a Tereza Kučerová z Atletiky Neratovice (33,65 m). Ondra Šátek na skoku dalekém dolétl na metu 426 cm. Velké díky si zaslouží všichni rodiče, kteří nám pomáhali na stanovištích, všechny maminky a, kdoví, třeba i tatínčí za napečené koláče a samozřejmě dvojice Jana a Zuzka, které měly na starost občerstvení.

Děkujeme městu Říčany, že fandí říčanské atletice a akci Jarní atletické závody podpořilo částkou 30 000 Kč.

Dotace

O tom, že bychom chtěli nahradit prašnou kameninovou dráhu umělým povrchem (my říkáme oranžádou) a celé to doplnit osvětlením dráhy, jsme psali několikrát. A stejně jako mnoho jiných jednot, jsme o dotace u různých institucí několikrát žádali i my.

Začátkem června jsme se s obrovskou radostí dozvěděli, že MŠMT schválilo naši žádost o dotaci na modernizaci atletického stadionu ve výši 3 960 tis. Kč. Je to výborná zpráva pro všechny oddíly naší jednoty, pro školy, které mají na „sokoláku“ hodiny tělocviku, pro oddíly, které si „sokolák“ najímají, ale i pro spoustu nikde neorganizovaných skupin, které si chodí na „sokolák“ prostě jen zacvičit. Pocit obrovského nadšení vystřídal pocit obrovské odpovědnosti, neboť si dobře uvědomujeme, že tímto okamžikem pro nás začíná závod s časem, akce musí být realizována do konce roku 2016.

Děkujeme všem, kteří nám pomohli s přípravou projektu, s přípravou dotační žádosti a s jejím podáním, jmenovitě krajskému zastupiteli Miloslavu Šmolíkovi, radnímu města Říčany Haně Špačkové a Davidu Michalíčkovi a všem zastupitelům města Říčany, kteří podpořili naši žádost o finanční spoluúcast města Říčany. Dík patří i našemu bratru Viktoru Drobnému, který zdarma připravil a připravuje celý projekt modernizace stadionu. Velmi si vážíme vaší podpory!

Sbírka

Abychom zvýšili šance na získání dotace na akci „Modernizace atletického stadionu“, nezahrnuli jsme do žádosti investici do osvětlení dráhy a obou hřišť. Osvětlení je však zcela zásadní z hlediska využitelnosti celého hřiště. S osvětlením by se dala atletická dráha i obě hřiště využívat i po setmění nebo v zimě, což by určitě ocenily všechny oddíly a říčanská veřejnost. Proto jsme se rozhodli, že začátkem září vyhlásíme veřejnou sbírku, kdy příspěvky budou určeny na instalaci osvětlení.

Výsledky našich atletů

V květnu a červnu proběhla další dvě kola krajských přeborů družstev pro atletické přípravky. Naše A družstvo po 3 kolech celkově vede soutěž s náskokem 190 bodů. Největšími oporami týmu byli opět Honza Boháč, Ondra Šátek, Karolína Lacková, Matyáš Drobný, Veronika Vrbová a Matěj Hercik.

4. června pořádal Sokol Lysá nad Labem atletický čtyřboj. Zlato si odnesl Ondra Šátek, stříbro Václav Marhoul a Jan Boháč, třetí byly Laura Fialová a Tereza Láchová.

12. června se v Nymburku konaly přebory přípravek. Matyáš Drobný a Jan Boháč zvítězili ve sprintu i na 600m.

Tereza Láchová se v roce 2016 účastnila v barvách atletického oddílu T. J. Sokol Říčany a Radošovice mnoha závodů u nás i v Německu. Její specialitou jsou hody. Tereza ve své kategorii dívek ročník 2006 vede celoněmecké tabulky (2323 atletek) výkonem 46 m. V kategorii 05+06 (4681 atletek) je s tímto výkonem na 2. příčce. V České republice Tereza svůj výkon potvrdila v Jablonci nad Nisou 12. května, kde hodila 45,68 m. Na sokolské akademii 8. června byl Tereze předán Pamětní diplom a ocenění odboru sportu župy Barákovy za sportovní úspěchy roku 2015.

Všem sportovcům gratulujeme a přeje mnoho dalších úspěchů!

Doporučit známému

[Zaslát doporučení]

Komentáře a názory

Prozatím nebyly přidány žádné komentáře. Buďte první!

Počet komentářů: 0

Říčanský kurýr

- Říčanský kurýr >
- Informace z radnice
- Zastupitelstvo
- Bezpečnost a infrastruktura
- Životní prostředí a zdraví
- Pro seniory
- Pro děti a rodiče
- Ze života žáků, škol a gymnázií
- Mezi námi
- Názory
- Ze sportu
- Co se děje v kultuře

Odkazy >

- Město Říčany
- MAKS Říčany

T. J. Sokol Říčany a Radošovice

1. 7. 2016

JAZ 2016, modernizace atletického stadionu, dotace, výsledky našich atletů ...

Jarní atletické závody – JAZ 2016

22. května 2016 pořádali Atletický oddíl T. J. Sokol Říčany a Radošovice tradiční Jarní atletické závody. Akce se zúčastnilo 145 dětí. Veliká oheň byla z našeho oddílu, ale opravdu nás těší úctou závodníků z jiných oddílů (SKK Újezd nad Lesy, SK Josefovna Praha, Sokol Hlubočepy, USK Praha, Atletika Neratovice, T. J. Sokol Kralupy nad Vltavou, SK Babčice, ASK Slavia Praha, Atletika Jižní Město, TJ Sokol Senotřebny) nebo závodníků bez oddílové příslušnosti.

Zahájení závodů jsme přenechali pozvaným zástupcům města, kraje a naší jednoty – 1. mistostarostovi Říčan Zdeňku Hrabovi, krajskému zástupci Miroslavu Šmolíkovi a starostovi T. J. Sokol Říčany a Radošovice Robertu Beloškově. Panové na úvod předali poháry Atletickým radám oddílů za rok 2015 - Janu Boháčovi, Elišce Lackové, Krotěně Vitkové a Báře Vitkové. Poté byl slavnostně odhalen plakát znázorňující stav dráhy dnes a stav dráhy po plánované modernizaci a po vybudování osvětlení (www.atletika-ricany.cz/nase-aktivity). Předseda atletického oddílu Marek Holinka se po velké hezké úvodní řeči zeptal dětí, jestli by si takovou dráhu skutečně přály, jejich „ano“ nebylo možné neslyšet. Všem třem párním děkujeme, že si utkali čas a přijali naše pozvání na zahájení Jarních atletických závodů.

Modernizace před a po

Během závodů jsme mohli vidět několik velmi dobrých výkonů na překážkách, výborný čas zaběhla

[Zpět](#)

Václav SVOBODA, moderátor

Přejmenování **Sokolského** ostrova na Ostrov Karla Gotta téma, které dnes řešili zastupitelé v Českých Budějovicích. Jeden z občanů požádal město, aby projednala změnu názvu. Chtěl tím vyjádřit úctu k českému zpěvákovi a právě ostrov je podle něj nejvhodnějším místem, chodí tam zamilovaní na schůzky i běžní lidé za odpočinkem. Podle místních **Sokolů** a radnice to ale dostatečný důvod ke změně není.

Jiří SVOBODA, primátor Českých Budějovic /ANO/

Rada města vzala na vědomí tuto žádost, ale nepředpokládáme, že bychom k tomuto přistoupili.

Josef KADLEC, starosta, TJ Sokol České Budějovice

Sokol je tady 150 let, 96 let mu patří **Sokolský** ostrov, který sami vlastními silami **Sokolové** vybudovali, nechci ponižovat zásluhu pana Karla Gotta, ale myslím si, že význam **Sokola** je pro stát a vůbec Budějovice daleko významnější.

Video: TV Čáslav mapuje uplynulé dva měsíce ze života občanů města Čáslavi [N1 URL](#)

[WEB](#), Datum: 04.11.2019, Zdroj: svoboda.info, Autor: Petr Horčíčka, Sokola Čáslav

Čáslav - Tentokrát pro čtenáře svoboda.info štáb TV Čáslav připravil v pravdě naplněný dvouměsíčník shrnující poměrně dosti akcí a událostí z města Čáslavi.

Uvidíte ukázky z přehlídky amatérských divadelních souborů, Noci **sokoloven**, ekologické besedy s profesorem Hruškou, vernisáže "Průměty do ženské postavy" fotografií Terezy z Davle a Hynka Čermáka, návštěvy Protidrogového vlaku, vernisáže místního fotoklubu a Slavnostního koncertu v Kostele sv. Petra a Pavla. Více ve videoreportáži pod tímto článkem.

Tento web používá k poskytování služeb a analýze návštěvnosti soubory cookie. Používáním tohoto webu s tím souhlasíte. [Více informací](#) | [Rozumím](#)

PODPOŘTE VÝŽIVU SVEHO TĚLA. ZKVALITNĚTE SI ŽIVOT.

Hlavní strana | Reklama na webu | Mediální partnerství | Redakce | Podpořte nás! | Chcete se k nám přidat?

svoboda.info Vyhledat

Třetováčka | Inzerby | Události | Facebook | YT videa

Zprávy | Sport | Galerie

Pondělí, 4. listopad 2019 Kotlán | Kutná Hora | Čáslav | Region | Černá kronika | Kultura | Názory

Video: TV Čáslav mapuje uplynulé dva měsíce ze života občanů města Čáslavi

Petr Horčíčka
starosta Sokola Čáslav

Petr Horčíčka, starosta Sokola Čáslav

dněs, 13:05

Čáslav - Tentokrát pro čtenáře svoboda.info štáb TV Čáslav připravil v pravdě napínavý dvouměsíční shrnující poměrně dosti akcí a událostí z města Čáslavi.

NOVINKA

Jarní prázdniny v Alpách!
Lžárský a amatérský program
Přenosová "Aprés-ski" od 12:00 hod. pro každého 20 Kč

Uvidíte ukázky z přehlídky amatérských divadelních souborů, Noci sokoloven, ekologické besedy s profesorem Hruškou, vernisáže "Průměty do ženské postavy" fotografií Terezy z Davle a Hynka Čermáka, návštěvy Protidrogového vlaku, vernisáže místního fotoklubu a Slavnostního koncertu v Kostele sv. Petra a Pavla. Více ve videoreportáži pod tímto článkem.

Chybné hračky dětem

[SMARTMAX.CZ](#)

Misecnic stavebnice Set Přehledníci
5 145 Kč UVAŽUJTE

Oogii Family
695 Kč UVAŽUJTE

TZ: Milan Klms, video: TV Čáslav

Podloubi (vedle potravin Žabka) na Palackého náměstí v Kutné Hoře

Út/St/Čt/Pá: 8 - 17 hod.

Info na tel: 724 818 076

Reklama

AUTOSKLÁ
Kutná Hora - car

Při splnění pojistných podmínek výměna skla **BEZ PLACENÍ**

[www.autoskla-kutna.cz](#)

Reklama

NEJNOVĚJŠÍ | **NEJČTENĚJŠÍ**

- » „Jokibran“ vrchol nejen u čáslavských zahrádkářů
Dneš
- » Do hudebního klubu Česká 1 dorazí skupina Mimus 123 minut
Dneš
- » Kutnohorská žánra nabídnou Video disco osmdesátých a devadesátých let
Dneš
- » ZŠ T.G. Masaryka Kutná Hora převzala v Cannes významné ocenění
Dneš
- » Policie se v těchto dnech zaměřuje na viditelnost chodců
Dneš

UPC INTERNET

399 Kč

[MÁM ZAJEM >](#)

UPC se mění na Vodafone

NEPŘEHLEDNĚTE

- TIP: Kompletní husí menu na Kometě zapijete mladým svatomartinským vínem**
- Kutná Hora - Jaroslava, Michal a Martin Maturovi s kolektivem zv...**
- Čáslavská průmyslovka otevře dveře zájemcům o studiu a jejich rodičům**
- Čáslav - VOŠ, SPŠ a JŠ připravuje "Den otevřených dveří", který ...**
- Výsledky fotbalových zápasů**

[Zpět](#)

František Táborský, Rusko a Rusko ^{N1}

TISK, Datum: 04.11.2019, Zdroj: Zpravodaj města Bystřice pod Hostýnem, Strana: 48, Autor: msch, Rubrika: Čteme Františka Táborského, Země: Česko

„Panu profesoru Jaroslavu Paulovi v Praze. NEOTEVÍRAT! (Kdybych se nevrátil, prosím, aby tento list otevřel pan kolega Paul a pan kolega Jan Kabelík, profesor průmyslové školy na Smíchově) F. Táborský.“ Obálku s tímto nadpisem položil Táborský na svůj stůl 18. listopadu 1909 v noci. Uvnitř stálo: „Pro případ, že by se mi na cestě do Ruska nebo v Rusku něco stalo a já se už do svého milého bytu nevrátil, odkazují všechny své sbírky a svou knihovnu, tj. všecko v celém mém bytě (kromě šatstva, peřin a prádla – to ať rozdá Radhošť studentům) Zemskému muzeu v Brně, pokud jeho správa jest a bude duchem i jazykem česká.“

Vše z mého domku v Bystřici ať si vezmou mí milí příbuzní.“ Následující den pan profesor Franc Francevič, jak ho titulovali v dopisech jeho ruští přátelé a známi, odcestoval, pln očekávání, ale nikoliv bez obav, na svou druhou, roční cestu do Ruska. Co jí předcházelo? Jaké to spojení vlastně bylo mezi Tábořským a Ruskem? K mocnému dubisku

Všechno na úplném počátku vzešlo z kollárovského slovanského uvědomění rozvíjeného už za studií na olomouckém Slovanském gymnáziu a projevovaného v prvních verších pro almanach Zora. Tábořský nejprve v 70. letech 19. století poznal Slovensko, později v roce 1884 pobýval u Baltu, kolébky Slovanů, byl v Polsku, ve slovinských Alpách, na začátku 20. století procestoval Dalmácií i Černou Horu, navštívil Bělehrad, Záhřeb i Lublaň, pokoušel se číst polsky a srbsky, rusky se naučil sám. Rusko pro něj představovalo ukrytý poklad, velkou slovanskou zemi, od níž mohou ostatní hodně očekávat. „K obloze, Tatry synu, vznes se vyvýše pohled, neb raději k velikému přichyl tomu tam se dubisku, jež vzdoruje zhoubným až dosaváde časům...“, vyzýval Jan Kollár v okřídleném předzpěvu své Slávy dcery. Tábořský však vnímal Rusko i očima Gogolovými, plně souzněl s jeho „věštným oznámením budoucí velikosti Ruska“, tak jak ho klasik vložil do svého proslulého románu Mrtvé duše: „Rusko, Rusko, ubohá jest příroda tvá, nerozveselí, nepoděsí zraků smělé její divy... Ale jaká to nepochopitelná tajemná síla vábí k tobě? Proč se slyší a rozléhá bez přestání tvá tesklivá píseň... Co je to v ní, v té písni. Co zve a štká a chytá za srdce?... Rusko. Cože ty chceš ode mne?... Jaká blýskavá, divná, neznámá dalekost země!... Neneseš-li se tak i ty, Rusko, jako bystrá nepředstízná trojka? Dýmem dýmí se pod tebou cesta, hřmí mosty, vše zůstává vzadu... A jaká to neznámá síla vězí v těch koních světem nepoznaných?... Vše letí pryč, co jen je na zemi, a úkosem pohlížejíce na tebe ustupují stranou a uvolňují ti cestu druží národové a říše...“ Trojka ještě nejede, ale pojede, míní Tábořský v předmluvě ke své obsáhlé knize Ruské umění v roce 1921 a nazývá Rusko budoucí druhou Amerikou. Píše o Rusku byrokratickém – a uměleckém, je si plně vědom jeho rozporuplnosti. „Je Rusko a Rusko,“ říká Tábořský, „v to druhé věří ti, kdo je blíže poznali.“

Cesty

Podnětem k jeho první cestě, kterou uskutečnil v roce 1906 díky podpoře spolku Svatobor, byla všeruská výstava v Novgorodě, kam se dostal přes Petrohrad a Moskvu. Zpět se plavil po Volze do Samary, Kyjeva a Oděsy, domů se vrátil přes Lvov a Krakov. Navázal tam množství kontaktů a začal se stýkat i s Rusy žijícími v Praze, jejichž počet později, po říjnové revoluci ještě vzrostl. V roce 1907 přijel do Prahy v čele početné deputace hostů na pátý sokolský slet a rok na to na slovanský sjezd generál Volodimirov, profesor vojenské právnické akademie v Petrohradě. Tábořský se stal na žádost města jejich průvodcem a na oplátku byl hned následující rok pozván do Petrohradu. Na cestu dostal roční dovolenou a v Petrohradě pobyl do května 1910. Zúčastnil se tam novoslovanského sjezdu, setkal se i s Masarykem, s nímž si zajel do Finska, navštívil přátele v Kyjevě, zhlédl uměleckou výstavu v Oděse. Do Bystřice se vrátil 19. července. Tábořského nadchla stará ruská architektura, literatura, divadlo i výtvarné umění – hledal v nich všeslovanské rysy a společné kořeny. Podle zlomků korespondence, která se dochovala v Památníku národního písemnictví v Praze, byl v Petrohradě vítaným a žádaným hostem u přátel doma, v divadlech a galeriích, ale i v klubech a spolicích zaměřených na slovanskou vzájemnost, na rozvoj ruského sociálního systému, školství či umění. Byl pozván, aby přednášel ruským studentům o české literatuře a malířství, byl uveden do Spolku architektůvýtvarníků, kde všechny uchvátil výzvou ke vzájemnému poznávání na poli umění, navrhl pořádání sjezdů slovanských výtvarníků a společné výstavy. Sám pak v Petrohradě v prostorách Umělecké akademie uspořádal výstavu z výběru českých knih a časopisů a doplnil ji přednáškou o českém umění po Mánesovi. V dopisech z května 1910 děkuje Spolek architektůvýtvarníků Tábořskému těmito slovy: „Vaše přednášky ... byly netoliko krajně zajímavé svým obsahem, nýbrž i tím citem srdečné lásky k vlasti, jímž byly prohrány, i tou hlubokou vírou v ideu sblížení slovanských národů...“ A spolek projevuje vděčnost také za dar jedenadvaceti spisů, které se stanou základem oddílu českého umění v jeho knihovně. Na vyzvání slavného lékaře Bechtěra pak Tábořský během svého petrohradského pobytu přednášel i pro Společnost slovanské vědecké jednoty o Karlu Havličku Borovském.

Objevené ruské umění

Stejně jako se Tábořský snažil představovat českou kulturu Rusku, otevíral doširoka dveře k poznání uměleckého Ruska u nás. Měl rozhodně z čeho čerpat. V jeho rozsáhlé domácí knihovně měla své stálé místo kromě klasiků ilustrovaná vydání měsíčníku ruské moderny Apollon a Staré roky, na stěnách a ve skříních svého bytu nad Kinského zahradou prý měl ikony, jejichž kouzlu přímo propadl, v zásuvkách ruské bronzy, emaily a drobnomalby, grafiky i litografie. O ruském umění psal stati do novin a časopisů, nejčastěji do Masarykovy Naší doby, Národních listů, Umění Slovanů nebo do Volných směrů, kde se setkal s nakladatelem Janem Štencem. Společně pak naplánovali už zmiňovaný velkolepý soubor knih nazvaný Ruské umění. Vyšla výpravná první část prvního dílu s barevnými reprodukcemi, v níž se Tábořský věnoval nejstarší ruské architektuře, freskám a ikonám. A čtenáři se těšili na druhou část o dřevěném stavitelství ruského severu a rozkvětu Moskvy, na druhý díl o ruském baroku a klasicismu, o sochařství, na třetí díl o ruském malířství a grafice i kulturních institucích a na další. „Nenechte torzem svého díla o ruském umění!“ volali ve sborníku k Tábořskému sedmdesátinám jeho přátelé, „vždyť je apologií Rusi... Jste jejím u nás prorokem, jehož hlasu rádi nasloucháme!“ Kniha však přesto zůstala jediným uskutečněným kouskem velkolepého plánu. Důvody byly nejspíš finanční. Přesto i ona je dokladem toho, jak hluboce prožíval Tábořský své cesty do Ruska uměleckého, jak intenzivně vnímal a s jakou radostí odkrýval jeho zahalenou krásu. Zvláště nadšeně psal o tom, jak Rusové v roce 1913 poprvé při výstavě starého ruského umění uspořádané prostřednictvím Moskevského archeologického ústavu cara Mikuláše II. sami objevili zázračnou krásu a hodnotu starých novgorodských ikon, o níž do té doby nic netušili. „Zůstávali na území vědeckém a nesestupovali do dílny tvůrčí duše umělcovy...“, píše Tábořský. Ikony jsou pro něj výrazem duše, obrazy, které stojí nad časem. „Vznešený obraz ruského Krista nemluví nám o tváři ruského člověka, nýbrž o duši a o světě idejí... V tomto ruském malířství není myšlenky o posloupnosti časové. Nikdy nezobrazuje okamžik, nýbrž jakýsi nekonečně dlící stav nebojev...“ Několik ikon si Tábořský přivezl ze svých cest. Jednu z nich, bronzový reliéf, pak vložil do okénka kříže nad hrobem svých rodičů na bystřickém hřbitově. Originál ikony skrytý za plechovými dvířky byl z kříže sňat v roce 1976 a nahrazen replikou. Uchovává ho dodnes depozitář městského muzea.

Jak vyplývá z korespondence s redaktorem Nikolajem Běljajevem, svou lásku k ikonám Tábořský projevil i při spolupráci na českém vydání dvoudílného obrazového spisu N. P. Kondakova Ruská ikona vydávaného v roce 1929, a v mnoha dalších směrech.

Dopisy

Dodnes živým dokladem o Tábořského bohatých kontaktech s Rusy jsou dochované dopisy. Některé psané chvatnou a nervózní azbukou, jiné krasopisně, další s bolestným úsilím, jiné s úřední zdvořilostí, některé lehce žertovné. Vesměs jde o

pozdravy a přání, prosby o radu při cestě do Prahy, pozvánky nebo ohlášené návštěvy. Objemnější je korespondence se Sergejem Gladkým, šéfredaktorem časopisu Umění Slovanů vydávaného v Praze i Bratislavě, jemuž Táborský pomáhal získávat sponzory a podporovatele. S prosbou o podporu se na Táborského v dopise obracel ruský emigrant, spisovatel Petr Koževnikov. Představil se mu jako autor, který v Rusku publikoval v předních nakladatelstvích a který v Praze založil literární kroužek Daliborka a spolupracuje s ruským emigrantským tiskem. Nabídl mu svou knihu povídek, v níž se inspiroval zážitky z meziválečné Evropy a Prahy. Další ruský spisovatel Boris Lazarevskij píše Táborskému v roce 1923 z Francie. Posílá mu milostnou báseň svého přítele s prosbou o její překlad do češtiny. Stěhuje si na české nakladatelství Venkov, které mu dosud nevydalo jeho knihu. Trápí ho nemoc a nedostatek prostředků. Táborský si k listu uložil i Lazarevského povídku, kterou otiskly noviny ve francouzském Nice. Píše se v ní: „Díky těžké duševní, a navíc epidemické chorobě svých současníků, která propukla v roce 1917, jsem se ocitl napřed v milé Francii a poté v neméně sympatických Čechách. Během tří let v exilu jsem kolem sebe viděl hodně nešťastných krajanů – fatalistů, kokainistů, utrápených, opilých, oloupených, pokud jde o hmotný majetek i duši, odevzdaných, nežijících, ale dožívajících. Co se týká ctností, vypěstovali si jen trpělivost a krotkou vášeň k umírajícímu dalekému Rusku...“ Z vídeňského hotelu Germania zdraví Táborského Nikolaj Sokolov – posílá mu své verše do antologie a slibuje, že zase on na oplátku přeloží verše Táborského do ruštiny: „Rád se seznámím s Vaší velmi přitažlivou Múzou...“ V roce 1924 vědec G. Vernadskij žijící na Zbraslavi nemůže sehnat v knihovných pražských institucí publikaci nezbytnou pro svou historickou studii. Žádá Táborského, pokud jí ve své knihovně má, o dovození jí prostudovat. Táborský mu nabídne jinou knihu, která ho také zaujme – soubor korespondence cara Alexandra I. s jeho sestrou, velkokněžnou Jekatěrinou Pavlovnou. V roce 1913 zve ruský carský konzul v Praze Žukovskij Táborského na ustavující schůzi Ruskočeské společnosti. Prosí o text na diplomy, legitimace a pozvánky, jejichž výtvarné zpracování zajistí malíř Ivan Bilibin. Jeden lístek je psán roztomilou ruskou češtinou. Šlo o recesi? Možná ano. Táborský si uschoval pozvání na oběd od jistého Ivana Morozoviče z Kladna psaný roku 1896: „Velectěný pane, přicházím s velkomyslnou prosbou, abyste ráčili na pátek pro mne objednatí rybní jezení, antononc hodlám stolovati toho postního dne s Vaší Velectěností. Nepřijedu-li hned ráno, tedy o dvanácté jsem na Vencslplacu. Váš sluha Ivan Morozovič.“ „Nemám, nikoho v Praze, kdo by mi mohl pomoci,“ píše Táborskému Georgij Valentinovič Serov, syn slavného ruského malíře a herec moskevského divadla MCHAT, který se v roce 1922 nevrátil domů z turné po Evropě a zůstal v Čechách, aby později odjel do Francie a Německa a stal se i hercem filmovým. S Táborským se v dopisech plných nervózních škrťů domlouvá na výstavách a možném prodeji obrazů a zve ho na představení vinohradského divadla, v němž účinkuje. V roce 1937 nabízí Eduard Podymov, majitel Ruského knihkupectví na Smíchově, Táborskému souborné vydání Puškinova díla a zároveň prosí o finanční podporu. Jeho klientela se rozutekla a nezaplátila objednané knihy. Nejvíce dopisů a pohlednic z Táborského ruské pozůstalosti pochází z pera jisté Olgy Dmitrijevnové. Její rukopis je však velmi špatně čitelný, a tak si dopisy zřejmě uchovávají své tajemství ještě hodně dlouho.

Překlady

Existuje několikastránkový soupis Táborského prací – knih, překladů, časopiseckých statí, které se věnují Rusku. Začíná rokem 1891 a končí v roce 1937. Zvláště působné jsou jeho překlady ruských bylin s ilustracemi Ivana Bilibina vycházejícími z dekorativního stylu lidových sarafánů. Překladatel tam citlivě zachycuje rytmus a melodii ruského textu, píše nerýmovaným veršem, v němž počítá dlouhé slabiky, užívá refrénu i typických zvolání a uvádí do češtiny řadu básnických přívlastků, které se velmi ústrojně pojí s ruskou lidovou poezií – je tu syrá zem, bujná hlava, siné moře, šerý vlk, dobrý junák, jasný sokol, svatá Rus, korábeček dubový i zdi bělokamenné.

Táborského nejrozsáhlejším překladovým dílem je trojdílný soubor básní ruského romantika M. J. Lermontova vydaný v letech 1891, 1895 a 1918. Poema Démon o vzpouře proti bohu, svobodě a spoutání, smrtícím polibku, prokletí samoty a kořenech zla mu vyšla česky i samostatně v roce 1909. „Tak dávno světa prostorem/ bez cíle bloudil pouští kruto./ Věk ubíhal kol za kolem,/ jak minuta jde za minutou,/ tak jednotvárným postupem/ v své moci maje bídnou zem,/ sil zlo jen, aniž radost cítil;/ však nikdy toho nebylo,/ by uměním svým odpor vznítit – i zrudilo se mi i zlo...“

V roce 1932 vychází Táborského překlad Gribojedovova Hoře z rozumu. Ale nejvíce svých překladatelských sil a péče literárního historika věnoval ruské legendě A. S. Puškinovi. O jeho románu ve verších Evžen Oněgin napsal už v roce 1892 do Národních listů. A v roce 1937 svou práci na šíření jeho díla v českém prostředí zakončil obsáhlou studií Puškin, pěvec svobody. Osvětlit se v ní snažil bezprostředností i revolučností Puškinovy poetiky a jeho svobodomyšlné postoje v časech carské Ruska. „Jeho tekoucí verš a přirozená, prostě jadrná a zrná řeč, humorem zveselovaná, jen uhání jako v kouzelném voze...“ Táborský představuje Puškina jako hledače osvícené svobody, odpůrce samovlády, který požadoval stejný zákon pro všechny – pro cara i lid, který povzbudil děkabristy svými verši ke vzpouře proti carismu, ale neúčastnil se jí, a jemuž se nakonec sám car stal osobním cenzorem.

„Nový tam svět se tvoří...“

Při čtení Táborského studie o Puškinovi narazíme také na zajímavou pasáž o smrti cara Alexandra I. Onu skutečnost smutně zaznamenal i F. L. Čelakovský ve svých Ohlasech písní ruských a Táborský k tomu kriticky podotýká, že se nálada tehdejších Čelakovského veršů vůbec neshodovala s ruskou skutečností. „Čtenářům našim těžko bude uvěřit, že v době, kdy u nás Čelakovský psal svou báseň, v Rusku skládali epigramy tónem zcela jiné. Nám tehdy v naší malosti a politické bezmoci stačilo jen vědomí, že vedle nás je veliký národ ruský, jenž má svého cara, svou vládu, svou armádu. Že se proti té vládě i proti carům projevuje nespokojenost, ba že se zakládají tajné spolky proti ní, ba že se chystá revoluce, to nemohlo být u nás známo, protože všechna ta revoluční literatura kolovala v opisech. Jak jsme od té doby pokročili. Ani si to pořádně neuvědomujeme. Tehdy to byla iluze; dnes je to reálný významný společenství.“ Rozpor mezi tím, co se v Rusku děje a tím, jak to reflektuje česká literatura a veřejnost vůbec, zjevně Táborský v roce 1937, v době stalinismu, pokládal za minulost. „Bylo nemocno Rusko,“ psal Táborský v roce 1921, „po celé předešlé století bylo nemocno...“ Pád carismu a vládu lidu a svobody podle toho, co psal, vítal. Těžké začátky nového společenského zřízení v Rusku pokládal za obět lepším zítřkům. Trojka jednou pojede... S porevolučními emigranty, kteří mu mohli vyprávět příběh Ruska jinak, než ho on sám chtěl znát, se v Praze jistě potkal, mnohým pomáhal. Jakou váhu jejich svědectvím přikládá? Doslechli se o tragédii života ruské básničky a emigrantky Mariny Cvetajevové nebo jiných? Jak o tom všem přemýšlel? V roce 1938 mu vyšla sbírka veršů, kam zařadil i svou báseň nazvanou SSSR. „Upřen pohlížím k ranní zori./ Nový tam svět se tvoří./ S omládlou silou, s obří vzpruhou,/ s odvahou troufalou, tětvou tuhou./ Bratře obrozený, dobytých lidských práv,/ buď zdraví! Smělost vám vdechli vaši geniové,/ odkryli propasti, vytkli výše nové./ Nedbáte překážek na prostře,/ ne dbáte překážek ve svém letu/ na cestě k novému světu./ Sdružujete řeky a moře,/ sdružujete národy – jinde chtějí je vraždit –/ nechcete krví cesty své dláždít,/ leda by vetřelec zpupně k vám vtáhl, aby vám na mladou svobodu sáhl./ Zmenšíte, věřím, lidské hoře,/ váš svět že bude lepší než ten starý dosud,/ že bude spravedlivější ten váš,/ mužnější v pravdě, než je ten náš./ V rukou, hlavách a srdcích je váš osud./ Vlast naše proti vám jenom je drobet,/ přece však

zapálila oběť/ celému lidstvu vděčnou/ za pravdu věčnou./ Zapalujete vy též oběť, větší a větší –/ nechat těch předešlých čistotu předčí!/ Bratře obrozený dobytých lidských práv,/ buď zdrav!“

Co Táborský ve svém pokročilém věku o soudobém Rusku skutečně věděl a co se mohl dozvědět, dnes už přesně nezjistíme. Faktem je, že ač společensky činorodý, vždy byl hlavně umělcem, učitelem, dobrodincem, celý život zasvětil službě ideálu. Nalezl mnohé trvalé poklady v ruském umění a ruské duši a dokázal je pochopit a předat; na poli rusko-českém i všeslovanském vykonal neuvěřitelně mnoho práce. A nakonec – měl pravdu, dodnes platnou. Je Rusko a Rusko. To vědí všichni, kdo je blíže poznali.

Foto autor: Archiv a depozitář Městského muzea B. p. H.

Foto popis: Obálka poslední vůle před cestou.

Foto popis: Táborský v době, kdy podnikl své dvě cesty do Ruska.

Foto popis: Drobné ikony z Táborského sbírky.

Foto popis: Upoutávka na soubor knih z nakladatelství Jana Štence.

Foto autor: Archiv B. p. H.

Foto popis: Stylová obálka knihy Ruské umění.

Foto popis: Ikona ukrytá v kříži na hrobě Táborského rodičů i jeho samotného. Vlevo originál z depozitáře městského muzea.

Foto popis: Ilustrace Ivana Bilibina v Táborského překladu byliny Bohatýr Volga.

Foto popis: Rusové a jejich přátelé na Slovanském sjezdu v roce 1908. F. Táborský jedenáctý zleva.

František Táborský, Rusko a Rusko

„Panu profesoru Jaroslavu Paulovi v Praze. NEOTEVÍRAT! (Kdybych se nevrátil, prosím, aby tento list otevřel pan kolega Paul a pan kolega Jan Kabelík, profesor průmyslové školy na Smíchově) F. Táborský.“ Obálku s tímto nadpisem položil Táborský na svůj stůl 18. listopadu 1909 v noci. Uvnitř stálo: *„Pro případ, že by se mi na cestě do Ruska nebo v Rusku něco stalo a já se už do svého milého bytu nevrátil, odkazuji všechny své sbírky a svou knihovnu, tj. všecko v celém mém bytě (kromě šatstva, peřin a prádla – to ať rozdá Radhošť studentům) Zemskému muzeu v Brně, pokud jeho správa jest a bude duchem i jazykem česká. Vše z mého domku v Bystřici ať si vezmou mí milí příbuzní.“* Následující den pan profesor Franc Francevič, jak ho titulovali v dopisech jeho ruští přátelé a známí, odcestoval, pln očekávání, ale nikoliv bez obav, na svou druhou, roční cestu do Ruska. Co jí předcházelo? Jaké to spojení vlastně bylo mezi Táborským a Ruskem?

Táborský v době, kdy podnikl své dvě cesty do Ruska.

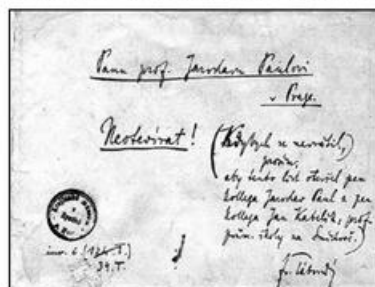
K mocnému dubisku

Všechno na úplném počátku vzešlo z kollárovskeho slovanskeho uvědomění rozvíjeného už za studií na olomouckém Slovanském gymnáziu a projevovaného v prvních verších pro almanach Zora. Táborský nejprve v 70. letech 19. století poznal Slovensko, později v roce 1884 pobýval u Baltu, kolébky Slovanů, byl v Polsku, ve slovinských Alpách, na začátku 20. století procestoval Dalmácií i Černou Horu, navštívil Bělehrad, Záhřeb i Lublaň, pokoušel se číst polsky a srbsky, rusky se naučil sám. Rusko pro něj představovalo ukrytý poklad, velkou slovanskou zemi, od níž mohou ostatní hodně očekávat. „K obloze, Tatry synu, vznes se vyvýše pohled, neb raději k velikému přichyl tomu tam se dubisku, jež vzdoruje zhoubným až dosavadě časům...“, vyzýval Jan Kollár v okřídleném předzpěvu své Slávy dcery. Táborský však vnímal Rusko i očima Gogolovými, plně souzněl s jeho „věštným oznámením budoucí velikosti Ruska“, tak jak ho klasik vložil do svého proslulého románu Mrtvé duše: „Rusko, Rusko, ubohá jest příroda tvá, nerozveselí, nepoděsí zraků smělé její divy... Ale jaká to nepochopitelná tajemná síla vábí k tobě? Proč se slyší a rozléhá bez přestání tvá tesklivá píseň... Co je to v ní, v té písni. Co zve a štká a chytá za srdce?... Rusko. Cože ty chceš ode mne?... Jaká blýskavá, divná, neznámá dalekost země!... Neneseš-li se

tak i ty, Rusko, jako bystrá nepředstízná trojka? Dýmem dýmí se pod tebou cesta, hřmí mosty, vše zůstává vzadu... A jaká to neznámá síla vězí v těch koních světem nepoznaných?... Vše letí pryč, co jen je na zemi, a úkosem pohlížejíce na tebe ustupují stranou a uvolňují ti cestu druží národové a říše...“ Trojka ještě nejede, ale pojede, miní Táborský v předmluvě ke své obsáhlé knize Ruské umění v roce 1921 a nazývá Rusko budoucí druhou Amerikou. Píše o Rusku byrokratickém – a uměleckém, je si plně vědom jeho rozporuplnosti. „Je Rusko a Rusko,“ říká Táborský, „v to druhé věří ti, kdo je blíže poznali.“

Cesty

Podnětem k jeho první cestě, kterou uskutečnil v roce 1906 díky podpoře spolku Svatobor, byla všeruská výstava v Novgorodě, kam se dostal přes Petrohrad a Moskvu. Zpět se plavil po Volze do Samary, Kyjeva a Oděsy, domů se vrátil přes Lvov a Krakov. Navázal tam množství kontaktů a začal se stýkat i s Rusy žijícími v Praze, jejichž počet později, po říjnové revoluci ještě vzrostl. V roce 1907 přijel do Prahy v čele početné deputace hostů na pátý sokolský slet a rok na to na slovanský sjezd generál Volodimirov, profesor vojenské právnické akademie v Petrohradě. Táborský se stal na žádost města jejich průvodcem a na oplátku byl hned následující rok pozván do Petrohradu. Na cestu dostal roční dovolenou a v Petrohradě pobyl do května 1910. Zúčastnil se tam novoslovanského sjezdu, setkal se i s Masarykem, s nímž si zajel do Finska, navštívil přátele v Kyjevě, zhlédl uměleckou výstavu v Oděse. Do Bystřice se vrátil 19. července. Táborského nadchla stará ruská architektura, literatura, divadlo i výtvarné umění – hledal v nich všeslovanské rysy a společné kořeny. Podle zlomků korespondence, která se dochovala v Památníku národního písemnictví

Obálka poslední vůle před cestou.

v Praze, byl v Petrohradě vítaným a žádaným hostem u přátel doma, v divadlech a galeriích, ale i v klubech a spolcích zaměřených na slovanskou vzájemnost, na rozvoj ruského sociálního systému, školství či umění. Byl pozván, aby přednášel ruským studentům o české literatuře a malířství, byl uveden do Spolku architektů-výtvarníků, kde všechny uchvátil výzvou ke vzájemnému poznávání na poli umění, navrhl pořádání sjezdů slovanských výtvarníků a společné výstavy. Sám pak v Petrohradě v prostorách Umělecké akademie uspořádal výstavu z výběru českých knih a časopisů a doplnil ji přednáškou o českém umění po Mánesovi. V dopisech z května 1910 děkuje Spolek architektů-výtvarníků Táborskému těmito slovy: „Vaše přednášky ... byly netoliko krajně zajímavé svým obsahem, nýbrž i tím citem srdečné lásky k vlasti, jímž byly prořády, i tou hlubokou vírou v ideu sblížení slovanských národů...“ A spolek projevuje vděčnost také za dar jedenadvaceti spisů, které se stanou základem oddílu českého umění v jeho knihovně. Na vyzvání slavného lékaře Bechtěreva pak Táborský během svého petrohradského pobytu přednášel i pro Společnost slovanské vědecké jednoty o Karlu Havlíčku Borovském.

Objevené ruské umění

Stejně jako se Táborský snažil představit českou kulturu Rusku, otevíral doširoka dveře k poznání uměleckého Ruska u nás. Měl rozhodně z čeho čerpat.

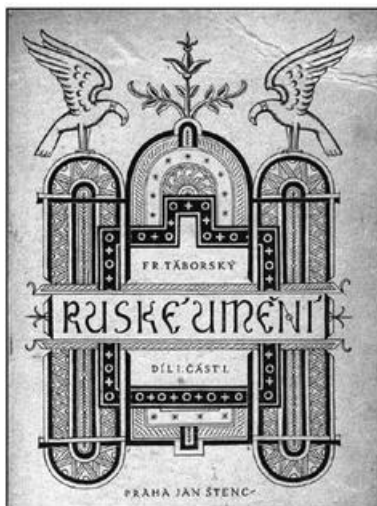
Drobné ikony z Táborského sbírky. Archiv a depositář Městského muzea B. p. H.

Upoutávka na soubor knih z nakladatelství Jana Štence.

V jeho rozsáhlé domácí knihovně měla své stálé místo kromě klasiků ilustrovaná vydání měsíčníku ruské moderny Apollon a Staré roky, na stěnách a ve skříních svého bytu nad Kinského zahradou prý měl ikony, jejichž kouzlu přímo propadl, v zásuvkách ruské bronzy, emaily a drobnomalby, grafiky i litografie. O ruském umění psal stati do novin a časopisů, nejčastěji do Masarykovy Naší doby, Národních listů,

Stylová obálka knihy *Ruské umění*.

Umění Slovanů nebo do Volných směrů, kde se setkal s nakladatelem Janem Štencem. Společně pak naplánovali už zmiňovaný velkolepý soubor knih nazvaný Ruské umění. Vyšla výpravná první část prvního dílu s barevnými reprodukcemi, v níž se Táborský věnoval nejstarší ruské architektuře, freskám a ikonám. A čtenáři se těšili na druhou část o dřevěném stavitelství ruského severu a rozkvětu Moskvy, na druhý díl o ruském baroku a klasicismu, o sochařství, na třetí díl o ruském malířství a grafice i kulturních institucích a na další. „Nenechte torzem svého díla o ruském

umění!“ volali ve sborníku k Táborského sedmdesátinám jeho přátelé, „vždyť je apologií Rusi... Jste jejím u nás prorokem, jehož hlasu rádi nasloucháme!“ Kniha však přesto zůstala jediným uskutečněným kouskem velkolepého plánu. Důvody byly nejspíš finanční. Přesto i ona je dokladem toho, jak hluboce prožíval Táborský své cesty do Ruska uměleckého, jak intenzivně vnímal a s jakou radostí odkrýval jeho zahalenou krásu. Zvláště nadšeně psal o tom, jak Rusové v roce 1913 poprvé při výstavě starého ruského umění uspořádané prostřednictvím Moskevského archeologického ústavu cara Mikuláše II. sami objevili zázračnou krásu a hodnotu starých novgorodských ikon, o níž do té doby nic netušili. „Zůstávali na území vědeckém a nesestupovali do dílny tvůrčí duše umělcovy...“ píše Táborský. Ikony jsou pro něj výrazem duše, obrazy, které stojí nad časem. „Vznešený obraz ruského Krista nemluví nám o tváři ruského člověka, nýbrž o duši a o světě idejí... V tomto ruském malířství není myšlenky o posloupnosti časové. Nikdy nezobrazuje okamžik, nýbrž jakýsi nekonečně dlící stav nebo jev...“ Několik ikon si Táborský přivezl ze svých cest. Jednu z nich, bronzový reliéf, pak vložil do okénka kříže nad hrobem svých rodičů na bystřickém hřbitově. Originál ikony skrytý za plechovými dvířky byl z kříže sňat v roce 1976 a nahrazen replikou. Uchovává ho dodnes depozitář městského muzea.

Jak vyplývá z korespondence s redaktorem Nikolajem Běljajevem, svou lásku k ikonám Táborský projevil i při spolupráci na českém vydání dvoudílného obrazového spisu N. P. Kondakova Ruská ikona vydávaného v roce 1929, a v mnoha dalších směrech.

Dopisy

Dodnes živým dokladem o Táborského bohatých kontaktech s Rusy jsou dochované dopisy. Některé psané chvatnou a nervózní azbukou, jiné krasopisně, další s bolestným úsilím, jiné s úřední zdvořilostí, některé lehce žertovné. Vesměs jde o pozdravy a přání, prosby o radu při cestě do Prahy, pozvánky nebo ohlášené návštěvy. Objemnější je korespondence se Sergejem Gladkým, šéfredaktorem časopisu Umění Slovanů vydávaného v Praze i Bratislavě, jemuž Táborský pomáhal získávat sponzory a podporovatele. S prosbou o podporu se na Táborského v dopise obracel ruský emigrant, spisovatel Petr Koževnikov. Představil se mu jako autor, který v Rusku publikoval v předních nakla-

datelstvích a který v Praze založil literární kroužek Daliborka a spolupracuje s ruským emigrantským tiskem. Nabídl mu svou knihu povídek, v níž se inspiroval zážitky z meziválečné Evropy a Prahy. Další ruský spisovatel Boris Lazarevskij píše Táborskému v roce 1923 z Francie. Posílá mu milostnou báseň svého přítele s prosbou o její překlad do češtiny. Stěžuje si na české nakladatelství Venkov, které mu dosud nevydalo jeho knihu. Trápí ho nemoc a nedostatek prostředků. Táborský si k listu uložil i Lazarevského povídku, kterou otiskly noviny ve francouzském Nice. Píše se v ní: „*Díky těžké duševní, a navíc epidemické chorobě svých současníků, která propukla v roce 1917, jsem se ocitl napřed v milé Francii a poté v neméně sympatických Čechách. Během tří let v exilu jsem kolem sebe viděl hodně nešťastných krajanů – fatalistů, kokainistů, utrápených, opilých, oloupených, pokud jde o hmotný majetek i duši, odevzdaných, nežijících, ale dožívajících. Co se týká ctivosti, vypěstovali si jen trpělivost a krotkou vášeň k umírajícímu dalekému Rusku...*“ Z vídeňského hotelu Germania zdraví Táborského Nikolaj Sokolov – posílá mu své verše do antologie a slibuje, že zase on na oplátku přeloží verše Táborského do ruštiny: „*Rád se seznámím s Vaší velmi přitažlivou Múzou...*“ V roce 1924 vědec G. Vernadskij žijící na Zbraslavi nemůže sehnat v knihovnách pražských institucí publikaci nezbytnou pro svou historickou studii. Žádá Táborského, pokud ji ve své

knihovně má, o dovolení ji prostudovat. Táborský mu nabídne jinou knihu, která ho také zaujme – soubor korespondence cara Alexandra I. s jeho sestrou, velkokněžnou Jekatěrinou Pavlovnou. V roce 1913 zve ruský carský konzul v Praze Žukovskij Táborského na ustavující schůzi Ruskočeské společnosti. Prosi o text na diplomy, legitimace a pozvánky, jejichž výtvarné zpracování zajistí malíř Ivan Bilibin. Jeden lístek je psán roztomilou ruskou češtinou. Šlo o recesi? Možná ano. Táborský si uschoval pozvání na oběd od jistého Ivana Morozoviče z Kladna psaný roku 1896: „*Velectěný pane, přicházím s velkomyslnou prosbou, abyste ráčili na pátek pro mne objednatí rybní jezení, antononc hodlám stolovati toho postního dne s Vaší Velectěností. Nepřijedu-li hned ráno, tedy o dvanácté jsem na Vencslplacu. Váš sluha Ivan Morozovič.*“ „*Nemám, nikoho v Praze, kdo by mi mohl pomoci,*“ píše Táborskému Georgij Valentinovič Serov, syn slavného ruského malíře a herec moskevského divadla MCHAT, který se v roce 1922 nevrátil domů z turné po Evropě a zůstal v Čechách, aby později odjel do Francie a Německa a stal se i hercem filmovým. S Táborským se v dopisech plných nervózních škrťů domlouvá na výstavách a možném prodeji obrazů a zve ho na představení vinohradského divadla, v němž účinkuje. V roce 1937 nabízí Eduard Podymov, majitel Ruského knihkupectví na Smíchově, Táborskému souborné vydání Puškinova díla a zároveň

*Ikona ukrytá v kříži na hrobě Táborského rodičů i jeho samotného.
Vlevo originál z depozitáře městského muzea.*

Ilustrace Ivana Bilibina v Táborského překladu byliny Bohatýr Volga. Archiv B. p. H.

prosí o finanční podporu. Jeho klientela se rozutekla a nezaplátala objednané knihy. Nejvíce dopisů a pohlednic z Táborského ruské pozůstalosti pochází z pera jisté Olygy Dmitrijevové. Její rukopis je však velmi špatně čitelný, a tak si dopisy zřejmě uchovávají své tajemství ještě hodně dlouho.

Překlady

Existuje několikastránkový soupis Táborského prací – knih, překladů, časopiseckých statí, které se věnují Rusku. Začíná rokem 1891 a končí v roce 1937. Zvláště půvabné jsou jeho překlady ruských bylin s ilustracemi Ivana Bilibina vycházejícími z dekorativního stylu lidových sarafánů. Překladatel tam citlivě zachycuje rytmus a melodii ruského textu, píše nerýmovaným veršem, v němž počítá dlouhé slabiky, užívá refrénu i typických zvolání a uvádí do češtiny řadu básnických přívlastků, které se velmi ústrojně pojí s ruskou lidovou poezií – je tu *syrá zem, bujná hlava, siné moře, šerý vík, dobrý junák, jasný sokol, svatá Rus, korábeček dubový i zdí bělokamenné*.

Táborského nejrozsáhlejším překladovým dílem je trojdielný soubor básní ruského romantika M. J. Lermontova vydaný v letech 1891, 1895 a 1918. Poema *Démon* o vzpouře proti bohu, svobodě a spoutání, smrtičím polibku, prokletí samoty a kořenech zla mu vyšla česky i samostatně v roce 1909. *„Tak dávno světa prostorem/ bez cíle bloudil pouští krutou./ Věk ubíhal kol za kolem./ jak minuta jde za minutou,/*

tak jednotvárným postupem/ v své moci máje bídnou zem./ sil zlo jen, aniž radost cítil./ však nikdy toho nebylo./ by uměním svým odpor vznít – i znudilo se mi i zlo...“

V roce 1932 vychází Táborského překlad Gribojedovova *Hoře* z rozumu. Ale nejvíce svých překladatelských sil a péče literárního historika věnoval ruské legendě A. S. Puškinovi. O jeho románu ve verších *Evžen Oněgin* napsal už v roce 1892 do *Národních listů*. A v roce 1937 svou práci na šíření jeho díla v českém prostředí zakončil obsáhlou studií *Puškin, pěvec svobody*. Osvětlit se v ní snažil bezprostřednost i revolučnost Puškinovy poetiky a jeho svobodomyslné postoje v časech carského Ruska. *„Jeho tekoucí verš a přirozená, prostě jadrná a zrná řeč, humorem zveselovaná, jen uhání jako v kouzelném voze...“* Táborský představuje Puškina jako hledače osvicené svobody, odpůrce samovlády, který požadoval stejný zákon pro všechny – pro cara i lid, který povzbudil děkabristy svými verši ke vzpouře proti carismu, ale neúčastnil se jí, a jemuž se nakonec sám car stal osobním cenzorem.

„Nový tam svět se tvoří...“

Při čtení Táborského studie o Puškinovi narazíme také na zajímavou pasáž o smrti cara Alexandra I. Onu skutečnost smutně zaznamenal i F. L. Čelakovský ve svých *Ohlasech písní ruských* a Táborský k tomu kriticky podotýká, že se nálada tehdejších Čelakovského veršů vůbec neshodovala

Rusové a jejich přátelé na Slovanském sjezdu v roce 1908. F. Táborský jedenáctý zleva.

s ruskou skutečností. „Čtenářům našim těžko bude uvěřit, že v době, kdy u nás Čelakovský psal svou báseň, v Rusku skládali epigramy tónem zcela jině. Nám tehdy v naší malosti a politické bezmoci stačilo jen vědomí, že vedle nás je veliký národ ruský, jenž má svého cara, svou vládu, svou armádu. Že se proti té vládě i proti carům projevuje nespokojenost, ba že se zakládají tajné spolky proti ní, ba že se chystá revoluce, to nemohlo být u nás známo, protože všechna ta revoluční literatura kolovala v opisech. Jak jsme od té doby pokročili. Ani si to pořádně neuvědomujeme. Tehdy to byla iluze; dnes je to reální významné spojení.“

Rozpor mezi tím, co se v Rusku děje a tím, jak to reflektuje česká literatura a veřejnost vůbec, zjevně Táborský v roce 1937, v době stalinismu, pokládal za minulost. „Bylo nemocno Rusko,“ psal Táborský v roce 1921, „po celé předešlé století bylo nemocno...“ Pád carismu a vládu lidu a svobody podle toho, co psal, vítal. Těžké začátky nového společenského zřízení v Rusku pokládal za obět lepším zítřkům. Trojka jednou pojede... S porevolučními emigranty, kteří mu mohli vyprávět příběh Ruska jinak, než ho on sám chtěl znát, se v Praze jistě potkal, mnohým pomáhal. Jakou váhu jejich svědectvím přikládal? Doslechl se o tragédii života ruské básničky a emigrantky Mariny Cvetajevové nebo jiných? Jak o tom všem přemýšlel? V roce 1938 mu vyšla sbírka veršů, kam zařadil i svou báseň nazvanou SSSR.

„Upřen pohlížím k ranní zoři./ Nový tam svět se tvoří./ S omládlou silou, s obří vzpruhou./ s odvahou troufalou, tětivou tuhou./ Bratře obrozený, dobytých lidských práv./ buď zdráv!/ Smělost vám vdechli vaši geniové./ odkryli propasti, vytkli výše nové./ Nedbáte překážek na prastoře./ nedbáte překážek ve svém letu/ na cestě

k novému světu./ Sdružujete řeky a moře./ sdružujete národy – jinde chtí je vraždit –/ nechcete krví cesty své dláždít./ leda by vetřelec zpupně k vám vtáhl, aby vám na mladou svobodu sáhl./ Zmenšíte, věřím, lidské hoře./ váš svět že bude lepší než ten starý dosud./ že bude spravedlivější ten váš./ mužnější v pravdě, než je ten náš./ V rukou, hlavách a srdcích je váš osud./ Vlast naše proti vám jenom je drobet./ přece však zapálila obět/ celému lidstvu vděčnou/ za pravdu věčnou./ Zapalujete vy též obět, větší a větší –/ nechat těch předešlých čistotu předčí!/ Bratře obrozený dobytých lidských práv./ buď zdráv!“

Co Táborský ve svém pokročilém věku o soudobém Rusku skutečně věděl a co se mohl dozvědět, dnes už přesně nezjistíme. Faktem je, že ač společensky činorodý, vždy byl hlavně umělcem, učitelem, dobrodincem, celý život zasvětil službě ideálu. Nalezl mnohé trvalé poklady v ruském umění a ruské duši a dokázal je pochopit a předat; na poli rusko-českém i všeslovanském vykonal neuvěřitelně mnoho práce. A nakonec – měl pravdu, dodnes platnou. Je Rusko a Rusko. To vědí všichni, kdo je blíže poznali.

msch

Večer sokolských světel N1

TISK, Datum: 04.11.2019, Zdroj: Zpravodaj města Bystřice pod Hostýnem, Strana: 16, Autor: Eva Mikešková, -red, Rubrika: Současnost, Země: Česko

Tělocvičná jednota **Sokol** Bystřice pod Hostýnem se připojila k celostátní vzpomínkové akci v rámci Památného dne sokolstva nazvané Večer **sokolských světel**. Právě 8. říjen byl letos Senátem ČR uzákoněn jako Památný den Sokolstva. Tento den si **sokolové** připomínají své sestry a bratry padlé během tří domácích odbojů.

Už v době první světové války byli **sokolové** páteří tehdejšího domácího i zahraničního odboje. Za svou pomoc při vzniku Československa byl **Sokol** často nazýván národním vojskem. Slova T. G. Masaryka „Bez **Sokola** by nebylo legií, bez legií by nebylo republiky“ tuto skutečnost potvrzují. Za druhé světové války **sokolové** působili v protinacistické odbojové organizaci **Obec sokolská**, která během německé okupace spolupracovala s vojenskou odbojovou organizací Obrana národa. Během druhé světové války zahynulo téměř 3 000 **sokolů**. Bystřičtí **sokolové** se letos k akci Večer **sokolských světel** připojili vůbec poprvé. Památku obětí z řad **sokolů** uctívají tradičně v **sokolovně**, na hřbitově i v horách. Tentokrát se ale nabízelo něco jiného. Vyrobili lodičku z přírodního materiálu se svíčkou a poslat ji po vodě, to bylo lákadlo pro nejmenší členy. Spolu s maminkami se přes silně nepříznivé počasí vydali k Bystřičce, aby lodičku vypustili a vyzkoušeli její stabilitu na vlnách. Zapalování svíček se v silném větru nekonalo. I tak splnil Večer **sokolských světel** svůj účel.

Trochu vzpomínání, trochu rozjímání – to pro dospělé, aby nezapomněli, že za svobodu se bojovalo a umíralo. A děti si zas v podzimním víchru utužily zdravého ducha, jak ukládá **sokolské** heslo.

Foto autor: Foto: -emi

Foto popis: Pampeliškové plavidlo.

Foto autor: Foto: Eva Mikešková

Foto popis: Lodičky odpluly po Bystřičce.

Foto popis: akce Večer **sokolských světel**.

Večer sokolských světel

Tělocvičná jednota Sokol Bystřice pod Hostýnem se připojila k celostátní vzpomínkové akci v rámci Památného dne sokolstva nazvané Večer sokolských světel. Právě 8. říjen byl letos Senátem ČR uzákoněn jako Památný den Sokolstva. Tento den si sokolové připomínají své sestry a bratry padlé během tří domácích odbojů.

Už v době první světové války byli sokolové páteří tehdejšího domácího i zahraničního odboje. Za svou pomoc při vzniku Československa byl Sokol často nazýván národním vojskem. Slova T. G. Masaryka „Bez Sokola by nebylo legií, bez legií by nebylo republiky“ tuto skutečnost potvrzují. Za druhé světové války sokolové působili v protinacistické odbojové organizaci Obec sokolská, která během německé okupace spolupracovala s vojenskou odbojovou organizací Obrana národa. Během druhé světové války zahynulo téměř 3 000 sokolů.

Bystřičtí sokolové se letos k akci Večer sokolských světel připojili vůbec poprvé. Památku obětí z řad sokolů uctívají tradičně v sokolovně, na hřbitově i v horách. Tentokrát se ale nabízelo něco jiného. Vyrobit lodičku z přírodního materiálu se svíčkou a poslat ji po vodě, to bylo lákadlo pro nejmenší členy. Spolu s maminkami se přes silně nepříznivé počasí vydali k Bystřičce, aby lodičku vypustili a vyzkoušeli její stabilitu na vlnách. Zapalování svíček se v silném větru nekonalo. I tak splnil Večer sokolských světel svůj účel.

Trochu vzpomínání, trochu rozjímání – to pro dospělé, aby nezapomněli, že za svobodu se bojovalo a umíralo. A děti si

Pampeliškové plavidlo. Foto: -emi-

Lodičky odpluly po Bystřičce.

zas v podzimním vichru utužily zdravého ducha, jak ukládá sokolské heslo.

Eva Mikešková, -red-

Účastníci akce Večer sokolských světel. Foto: Eva Mikešková

[Zpět](#)

V říjnu oslavil své 90. narozeniny dlouholetý a věrný člen TJ Sokol Bystřice pod Hostýnem Ing. Eduard Pokorný. Je nám ctí a milou povinností navštěvovat naše stálé členy při jejich významných výročích. A tak tomu bylo i tentokrát.

Bratr Pokorný pochází z Kostelce na Hané, kde se v roce 1929 narodil. Již v roce 1934 jako pětiletý vstoupil do místního Sokola, kde cvičil jako mladší žák. Protože cvičil nejen rád, ale také dobře, absolvoval již jako dospělý cvičitelský kurz a působil řadu let jako cvičitel.

Po ukončení studií na Vysoké škole dřevařské ve Zvolenu se v roce 1957 již se svou rodinou přistěhoval do Bystřice pod Hostýnem. A v témže roce začal vyučovat na tehdejší Střední průmyslové škole dřevařské (SPŠD) odborné předměty – technologii, nauku o materiálu a provozní praxi. V profesorském sboru byli nejen výborní kantoři, ale také sportovci. Učitelské turnaje v různých disciplínách byly vyhlášené a vyhledávané. Láska ke sportu i samotné sportování jim dlouho vydržely. Když byla v roce 1990 činnost Sokola obnovena, bratr Pokorný byl jedním z prvních, kdo se přihlásil a zůstal.

Ing. Pokorný byl vynikajícím pedagogem a těší se stále účtě svých bývalých studentů i kolegů. Svědčí o tom i to, jak často ho v jeho domě navštěvují. I přes zdravotní problémy je neuvěřitelně čilý, činorodý a aktivní. Dnes tolik diskutované moderní technologie ovládá a využívá k dalšímu sebevzdělávání. Přejeme panu profesorovi pevné zdraví, pohodu a krásnou oslavu v kruhu jeho velké a milované rodiny.

Foto popis: Eduard Pokorný s přáteli.

Sokolové blahopřáli

V říjnu oslavil své 90. narozeniny dlouholetý a věrný člen TJ Sokol Bystřice pod Hostýnem Ing. Eduard Pokorný. Je nám ctí a milou povinností navštěvovat naše stálé členy při jejich významných výročích. A tak tomu bylo i tentokrát.

Bratr Pokorný pochází z Kostelce na Hané, kde se v roce 1929 narodil. Již v roce 1934 jako pětiletý vstoupil do místního Sokola, kde cvičil jako mladší žák. Protože cvičil nejen rád, ale také dobře, absolvoval již jako dospělý cvičitelský kurz a působil řadu let jako cvičitel.

Po ukončení studií na Vysoké škole dřevařské ve Zvolenu se v roce 1957 již se svou rodinou přistěhoval do Bystřice pod Hostýnem. A v témže roce začal vyučovat na tehdejší Střední průmyslové škole dřevařské (SPŠD) odborné předměty – technologii, nauku o materiálu a provozní praxi. V profesorském sboru byli nejen výborní kantoři, ale také sportovci. Učitelské turnaje v různých disciplínách byly vyhlášené a vyhledávané. Láska ke sportu i samotné sportování jim dlouho vydržely. Když byla v roce 1990 činnost Sokola obnovena, bratr Pokorný byl jedním z prvních, kdo se přihlásil a zůstal.

Ing. Pokorný byl vynikajícím pedagogem a těší se stále účtě svých bývalých studentů i kolegů. Svědčí o tom i to, jak často ho v jeho domě navštěvují. I přes zdravotní problémy je neuvěřitelně čilý, činorodý a aktivní. Dnes tolik diskutované moderní technologie ovládá a využívá k dalšímu sebevzdělávání. Přejeme panu profesorovi pevné zdraví, pohodu a krásnou oslavu v kruhu jeho velké a milované rodiny.

Eduard Pokorný s přáteli.

Alena Nováková

[Zpět](#)